

หนังสือผู้วินิจฉัย

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์
(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบเบ๊ปติสอัสสระ)

โดย ดร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์
(พันธกิจของคริสตจักรเบ๊ปติสนอร์ธสตาร์)

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัช, มินเนโซต้า 55811

218-726-0209

ปรับปรุงครั้งที่สอง
สงวนลิขสิทธิ์ 2007
นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์
1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน
คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

มิชชันนารีชาวอเมริกันควรติดต่อ ดร. เดวิด ซอเรนสัน
เพื่อขออนุญาตก่อนใช้เนื้อหาอธิบายชื่อพระคัมภีร์นี้

davidsorenson@juno.com

หนังสือผู้วินิจฉัย

บทนำ: หนังสือผู้วินิจฉัยถูกตั้งชื่อเช่นนั้นเพราะชายสิบสามคนที่พระเจ้าทรงตั้งขึ้นเพื่อปกครองและช่วยคนอิสราเอลให้พ้นในช่วงหลายศตวรรษหลังการสิ้นชีวิตของโยชูวา เชื่อกันว่า ระยะเวลาที่ครอบคลุมประมาณ 300 ปี ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ไม่ได้ถูกเอ่ยชื่อไว้ บางคนยกให้ กษัตริย์เฮเซคียาห์เป็นผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ในอีกหลายปีต่อมาขณะที่คนอื่นๆก็คิดว่ามันอาจเป็น ผลงานของเอสรา อย่างไรก็ตาม บรรดาผู้มีความรู้เกี่ยวกับพวกยิวส่วนใหญ่เชื่อว่าซามูเอลเป็นผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ ใน 2 ซามูเอล 11:21 ดูเหมือนว่ามีการอ้างอิงถึงเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นใน หนังสือผู้วินิจฉัยซึ่งบ่งบอกว่าหนังสือเล่มนี้ถูกเขียนขึ้นในสมัยของซามูเอล การละทิ้งความจริง เจ็ดเรื่องถูกบันทึกไว้ในหนังสือเล่มนี้ตามมาด้วยการตกเป็นทาสเจ็ดครั้งต่อชนต่างชาติเจ็ดชาติ และการช่วยให้พ้นเจ็ดครั้ง

ใจความสำคัญของหนังสือเล่มนี้อาจเป็นสิ่งที่ถูกพบใน 17:6 “ทุกคนทำตามอะไรก็ตาม ที่ถูกต้องในสายตาของตนเอง” ด้วยเหตุนี้ หนังสือผู้วินิจฉัยจึงเป็นหนังสือที่ชวนหดหู่มากที่สุดเล่ม หนึ่ง ในหนังสือทั้งหมดที่ได้รับการดูแล ความล้มเหลวในท้ายที่สุดของชนอิสราเอลภายใต้ ปรชญาที่ปรากฏให้เห็น แม้กระนั้น พระคุณอันไม่มีที่สิ้นสุดของพระเยโฮวาห์ก็มีอำนาจเหนือ กว่าอยู่ดี

*****

ภาพรวมของผู้วินิจฉัย 1: บทแรกของหนังสือผู้วินิจฉัยจริงๆแล้วเป็นเนื้อหาที่ต่อ เนื่องจากเหตุการณ์เหล่านั้นในหนังสือโยชูวา ที่มีบันทึกไว้คือ ชัยชนะและการพิชิตที่ยังไม่ สมบูรณ์ของหลายตระกูลแห่งอิสราเอล

วนล 1:1-3 หนังสือผู้วินิจฉัยเริ่มต้นเนื้อหาตอนที่หนังสือโยชูวาค้างไว้ หลาย ตระกูลแห่งอิสราเอลพิชิตคนคานาอันที่เหลือเป็นหย่อมๆในแผ่นดินนั้นต่อไป

ข้อความมีบันทึกไว้ว่า อยู่มาเมื่อโยชูวาลิ้นชีพแล้ว คนอิสราเอลทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า "ใครในพวกข้าพระองค์ทั้งหลายจะขึ้นไปก่อนเพื่อสู้รบกับคนคานาอัน" 2 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า

"ยูดาห์จะขึ้นไป ดูเถิด เราได้มอบแผ่นดินนั้นไว้ในมือเขาแล้ว" 3 ยูดาห์จึงพูดกับลิเมโอนพี่ของตนว่า "จงขึ้นไปกับฉันในเขตแดนที่กำหนดให้แก่นั้น เพื่อเราจะได้รับรู้กับคนคานาอัน และฉันจะไปร่วมรบในเขตแดนที่กำหนดให้แก่ท่านนั้นด้วย" ลิเมโอนก็ไปกับเขา

เราอาจสันนิษฐานได้ว่าตระกูลยูดาห์ทูลถามองค์พระผู้เป็นเจ้าผ่านทางอูริมและธัมมิมของมหาปุโรหิตที่พลับพลา มันทูกบ่งบอกไว้ว่าตระกูลยูดาห์ควรนำในการพิชิตครั้งสุดท้ายสำหรับมรดกที่ทรงสัญญาไว้ของพวกเขา ตระกูลยูดาห์จึงชวนตระกูลลิเมโอนให้ช่วยเหลือพวกเขา โดยสัญญาว่าจะช่วยพวกเขาพิชิตเขตแดนของพวกเขาในภายหลัง

วณ 1:4 ข้อความระบุต่อไปอีกว่า แล้วยูดาห์ก็ขึ้นไป และพระเยโฮวาห์ทรงมอบคนคานาอันและคนเปริสซีไว้ในมือของเขา และเขาก็ประหารคนที่เมืองเบเซกหนึ่งหมื่นคนที่สำคัญก็คือว่า พระเยโฮวาห์ทรงมอบคนคานาอันรวมถึงคนเปริสซีไว้แก่ตระกูลยูดาห์ซึ่งพวกเขาฆ่าคน 10,000 คน ณ สถานที่แห่งหนึ่งซึ่งมีชื่อว่าเบเซก

วณ 1:5-7 มีบันทึกเพิ่มเติมอีกว่าและเขาทั้งหลายพบอาโดนีเบเซกในเมืองเบเซก และสู้รบกับท่าน เขาได้ประหารคนคานาอันและคนเปริสซี 6 อาโดนีเบเซกหนีไป แต่พวกเขาตามจับได้และได้ตัดนิ้วห้วแม่มือ และนิ้วห้วแม่เท้าของท่านออกเสีย 7 อาโดนีเบเซกกล่าวว่า "มีกษัตริย์เจ็ดสิบองค์ที่ห้วแม่มือและห้วแม่เท้าของเขาถูกตัดออก เก็บเศษอาหารอยู่ใต้โต๊ะของเรา เรากระทำแก่เขาอย่างไร พระเจ้าก็ทรงกระทำแก่เราอย่างนั้น" เขาทั้งหลายก็คุมตัวท่านมาที่กรุงเยรูซาเล็ม และท่านก็สิ้นชีวิตที่นั่น

ชื่อ *อาโดนีเบเซก* เป็นชื่อยสมมากกว่าเป็นชื่อคน คำนำหน้า *อาโดนี* มีความหมายว่า 'เจ้านาย' ดังนั้น คำว่า *อาโดนีเบเซก* จริงๆแล้วมีความหมายว่า 'เจ้านายแห่งเบเซก' ผู้ปกครองชาวคานาอันผู้นี้ถูกตัดนิ้วห้วแม่มือและนิ้วห้วแม่เท้าโดยคนอิสราเอลที่มาพิชิต

ดูเหมือนว่าอาโดนีเบเซกคนเดียวเท่านั้น ในช่วงที่เขาครอบครอง ได้พิชิตกษัตริย์และผู้ปกครองในภูมิภาคนั้นเจ็ดสิบองค์และตัดนิ้วห้วแม่มือและนิ้วห้วแม่เท้าของพวกเขาออกเสีย เห็นได้ชัดว่าคนอิสราเอลให้เขาได้รู้เสียบ้างว่าสิ่งที่เขาเคยทำกับคนอื่นไว้นั้นเป็นอย่างไร บางทีอาจเพราะความซอกร้าระกำใจหรืออาจเพื่อขอความเมตตาจากคนอิสราเอล เขาจึงรับสารภาพว่าหลังจากได้ทำเช่นนั้นต่อคนเหล่านั้นที่เขาเคยพิชิตแล้ว อย่างน้อยเขาก็อนุญาตให้ผู้นำเหล่านั้นที่เขาได้พิชิตหาอาหารเหมือนขอทานใต้โต๊ะของเขา พวกเขาจึงพาเขาไปยังกรุงเยรูซาเล็มซึ่งเป็นที่ๆ

เขาเสียชีวิต ตามที่โยชูวา 15:8, 63 ได้กล่าวไว้ ตระกูลยูดาห์ได้ยึดบางส่วนของกรุงเยรูซาเล็มได้ แล้วจากพวกคนเยบุสและพวกเขาจึงพาอาโดนิเบเชกไปยังที่นั่น

วณ 1:8 ในเรื่องดังกล่าว ผู้เขียนได้ระบุไว้ว่าและคนยูดาห์ได้เข้าโจมตี เมืองเยรูซาเล็มและยึดเมืองได้ จึงฆ่าฟันชาวเมืองเสียด้วยคมดาบ และเอาไฟเผาเมืองเสีย เมื่อรวมคำกล่าวตรงนี้เข้ากับข้ออ้างอิงที่กล่าวถึงไปก่อนหน้านี้แล้วในหนังสือโยชูวาและ 1 พงศาวดาร 11:4-5 ในสมัยของดาวิด ดูเหมือนว่าตระกูลยูดาห์ได้พิชิตส่วนหนึ่งของกรุงเยรูซาเล็มได้แล้ว แต่ต้องรอถึงสมัยของดาวิดที่กรุงนั้นตกอยู่ในมือของคนอิสราเอลทั้งหมด โจเซฟสหายเหตุไว้ว่าตระกูลยูดาห์ได้พิชิตที่ราบสูงส่วนล่างของกรุงเยรูซาเล็มได้แล้ว แต่พวกเขาไม่สามารถเอาชนะเมืองที่อยู่ตอนบนได้ซึ่งมีกำแพงเข้มแข็ง

วณ 1:9-11 ผู้เขียนท่านนี้เล่าประวัติศาสตร์ของการพิชิตครั้งสุดท้ายของตระกูลยูดาห์ต่อไป โดยกล่าวว่าภายหลังคนยูดาห์ได้ลงไปสู้รบกับคนคานาอันผู้ซึ่งตั้งอยู่ในแดนเทือกเขา ในภาคใต้ และในหุบเขา 10 และยูดาห์ได้ไปสู้รบกับคนคานาอันผู้อยู่ในเฮโบรน (เมืองเฮโบรนนั้นแต่ก่อนมีชื่อว่าคีริยาทอารบา) และเขาทั้งหลายได้ประหารเซชัย อาหิมาน และทัลมัย 11 เขาทั้งหลายยกจากที่นั่นไปสู้รบกับชาวเมืองเดบิร์ เมืองเดบิร์นั้นแต่ก่อนมีชื่อว่าคีริยาทเสเฟอร์

หลังจากปราบอาโดนิเบเชกแล้ว ตระกูลยูดาห์ก็เบนความสนใจไปที่พื้นที่ต่างๆซึ่งยังไม่ได้ถูกปราบในแดนเทือกเขาซึ่งอยู่ตอนใต้ของกรุงเยรูซาเล็ม กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ พวกเขาโจมตีคนคานาอันที่อาศัยอยู่ในเมืองเฮโบรน ก่อนการพิชิตครั้งนั้น คนคานาอันในพื้นที่ได้เรียกเมืองนี้ว่า คีริยาทอารบา คำนำหน้า คีริยาท (หรือบางครั้งก็นำเสนอเป็น คีริโยท) มีความหมายว่า 'เมือง' ในกรณีนี้มันหมายถึงเมืองอารบา

เฮโบรนมีความสำคัญเป็นพิเศษต่อคนอิสราเอลในสมัยนั้น (เช่นเดียวกับในปัจจุบัน) เพราะว่าที่นั่นอับราฮัมได้สร้างแท่นบูชาหนึ่งขึ้นเมื่อหลายร้อยปีก่อนหน้านั้น ดู ปฐมกาล 13:18 ที่นั่นเขาฝังศพนางซาราห์ อิสอัคก็อาศัยอยู่ที่นั่นเช่นเดียวกับยาโคบ มันจึงมีความเกี่ยวข้องอย่างยาวนานกับบรรดาอัครบิดรแห่งอิสราเอล ตามที่โยชูวา 10:36-37 ได้กล่าวไว้ เมืองเฮโบรนถูกยึดในตอนแรกโดยโยชูวา และชาวเมืองนั้นถูกประหารเสียด้วยดาบ อย่างไรก็ตาม ในช่วงหลายปีที่ผ่านไปเห็นได้ชัดว่าคนคานาอันยึดเมืองนี้กลับคืนไปได้ สถานที่แห่งนี้อยู่ห่างไปตอนใต้ของกรุงเยรูซาเล็มประมาณยี่สิบไมล์

ที่เมืองเฮโบรน ตระกูลยูดาห์สังหารคนสำคัญที่เป็นชาวคานาอันไปหลายคน ได้แก่ เซซัย อาหิมานและทลมัย จากที่นั่นตระกูลยูดาห์รุกไปยังทิศตะวันตกเฉียงใต้ต่อไปโดยเข้าไปในเนเกฟไปยังสถานที่แห่งหนึ่งเรียกว่า เดบิรซึ่งก็เป็นที่รู้จักในชื่อ คิริยาทเสเฟอร์ด้วย อีกครั้งที่ชื่อหลังนี้มีความหมายว่า ‘เมืองเสเฟอร์’

วณ 1:12-15 ข้อความศักดิ์สิทธิ์นี้หมายเหตุต่อไปว่าและคาเลบกล่าวว่ "ใคร โจมตีเมืองคิริยาทเสเฟอร์และยึดได้ เราจะยกอัครสาวของเราให้เป็นภรรยา" 13 และโอทนีเอลบุตรชายเคนัส น้องชายของคาเลบตีเมืองนั้นได้ ท่านจึงยกอัครสาวของตนให้เป็นภรรยา ดังนั้น โอทนีเอลผู้เป็นหลานชายของคาเลบจึงพิชิตเมืองนั้นและดังที่ได้ถูกสัญญาไว้ เขาแต่งงานกับบุตรสาวของคาเลบ คือ อัครสาว ชื่อ *โอทนีเอล* มีความหมายตรงตัวว่า ‘สิ่งโตของพระเจ้า’ ต่อมาเขาได้กลายเป็นผู้วินิจฉัยคนแรกแห่งอิสราเอล ดู ผู้วินิจฉัย 3:9

มีบันทึกเพิ่มเติมเกี่ยวกับอัครสาวคนนี้ ผู้เป็นบุตรสาวของคาเลบ 14 อยู่มาเมื่อแต่งงานกันแล้วนางจึงชวนสามีให้ขอที่ดินต่อบิดา นางก็ลงจากหลังลา และคาเลบถามนางว่า "เจ้าต้องการอะไร" 15 นางจึงตอบท่านว่า "ขอของขวัญให้ลูกสักอย่างหนึ่งเถิด เมื่อพ่อให้ลูกมาอยู่ในแผ่นดินภาคใต้แล้ว ลูกขอน้ำพุด้วย" และคาเลบก็ยกน้ำพุบนและน้ำพุล่างให้แก่นาง

หลังจากได้แต่งงานกับ โอทนีเอลแล้ว อัครสาวก็ขอพรหรือของขวัญอย่างหนึ่งจากคาเลบบิดาของนาง นางอธิบายให้บิดาของนางฟังว่าเขาได้ยกแผ่นดินเนเกฟให้แก่นางและสามีของนางแล้ว

คำที่แปลว่า *ใต้* คือ *เนเกฟ* ซึ่งยังคงชื่อนี้ไว้อยู่จนถึงวันนี้ ปัจจุบันเขตแดนนั้นมีลักษณะกิ่งแห้งแล้งและน้ำเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ มันน่าจะมีลักษณะเช่นนั้นในสมัยนั้น นางจึงขอคาเลบบิดาของนางให้ยกที่ดินเพิ่มให้โดยมีน้ำพุบนนั้นด้วย เขาจึงยก “น้ำพุบนและน้ำพุล่าง” ให้แก่นาง นี่หมายความว่าชายยกที่ดินซึ่งมีน้ำพุในภูเขาและในหุบเขาให้แก่นาง คำที่แปลว่า *ล่าง (ทักษิณ)* มีความหมายว่า ‘ที่อยู่ต่ำกว่า’ โดยในกรณีนี้คือ พื้นที่ยกสูง

วณ 1:16 หมายเหตุแทรกถูกใส่เข้ามาเพื่อบอกว่าในช่วงเวลาเดียวกันนี้ คนเคไนต์พ่อตาของโมเสสได้ขึ้นไปจากเมืองดงอินทผลัม พร้อมกับคนยูดาห์มาถึงถิ่นทุรกันดารยูดาห์ซึ่งอยู่ในภาคใต้ใกล้อาราด และเขาก็เข้าไปตั้งอยู่กับชนชาตินั้น

ในช่วงของการอพยพ เยโรธ ฟอตาของโมเสสได้ไปเยี่ยมโมเสสในถิ่นทุรกันดาร หลังจากนั้น โสบบบุตรชายของเขาซึ่งตามคำชักชวนของโมเสสได้เดินทางมากับเขาและคนอิสราเอลผ่านถิ่นทุรกันดารและเข้าไปในดินแดนคานาอันพร้อมกับพวกเขา หลังจากนั้น อย่างน้อยลูกหลานของเขาบางคนได้ตั้งรกรากในแผ่นดินนั้น ตรงนี้มีหมายเหตุไว้ว่า ณ เวลานี้ ครอบครัวของฟอตาของโมเสสได้ออกเดินทางไปจากเมืองเยรีโค (เมืองคงอินทผลัม) และตั้งรกรากในมรดกของตระกูลยูดาห์ที่เมืองหนึ่งชื่อว่า อาราดในเขตแดนเนเกฟ

วจน 1:17-20 มีการกล่าวถึงการพิชิตที่เหลือของตระกูลยูดาห์และสิเมโอน และยูดาห์ก็ยกไปร่วมกับสิเมโอนพี่ของเขาประหารคนคานาอันซึ่งอยู่ในเมืองเซฟัทและทำลายเมืองนั้นเสียอย่างสิ้นเชิง ชื่อเมืองนั้นจึงเรียกว่าโฮรมาห์ 18 ยูดาห์ได้ยึดเมืองกาซาพร้อมทั้งอาณาเขตและเมืองอัสเคโลนพร้อมทั้งอาณาเขต และเมืองเอโครนพร้อมทั้งอาณาเขตไว้ด้วย

ยูดาห์จึงช่วยสิเมโอนในการพิชิตเมืองเซฟัท โดยทำลายมันอย่างสิ้นเชิงและตั้งชื่อมันใหม่ ว่า 'โฮรมาห์' หลังจากนั้น ยูดาห์ก็พิชิตเมืองต่างๆที่อยู่ติดชายฝั่ง คือ กาซา อัสเคโลนและเอโครน อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่าในเวลาต่อมาเมืองเหล่านี้ถูกยึดคืนไปได้โดยชนกลุ่มอื่น นั่นคือ คนฟิลิเตียผู้มีชื่อเสียงกระฉ่อน

19 และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับยูดาห์ เขาจึงจับไล่ชาวแดนเทือกเขาออกไป แต่จะจับไล่ชาวเมืองที่อยู่ในหุบเขานั้นไม่ได้ เพราะพวกเหล่านั้นมีธรรบเหล็ก พระเจ้าทรงอวยพรยูดาห์และประทานชัยชนะให้แก่พวกเขาเหนือบรรดาผู้อยู่อาศัยในแดนเทือกเขา อย่างไรก็ตาม คำพูดที่เป็นปริศนาก็เกิดขึ้นตามมานั้นคือพวกเขา “จับไล่ชาวเมืองที่อยู่ในหุบเขานั้นไม่ได้ เพราะพวกเหล่านั้นมีธรรบเหล็ก” ถ้าพระเจ้าทรงสามารถช่วยให้พวกเขาสามารถเอาชนะชาวแดนเทือกเขาเหล่านั้นได้ แล้วพระองค์ไม่ทรงสามารถประทานชัยชนะให้แก่พวกเขาเหนือคนเหล่านั้นที่มีธรรบเหล็กหรือ พระองค์ทรงทำได้อย่างแน่นอน อย่างไรก็ตาม คัมภีร์ทาร์กัมส์ของพวกยิวบันทึกว่า พระเจ้ามิได้ประทานชัยชนะให้แก่พวกเขาที่นั่นเพราะความบาปที่มีได้ถูกระบุไว้บางอย่างซึ่งเข้ามาในตระกูลของพวกเขา ไม่มีหลักฐานด้านข้อความที่สนับสนุนทฤษฎีนั้น แต่มันก็ฟังดูสมเหตุสมผล

สุดท้ายพงศาวดารนี้บันทึกไว้ว่าตระกูลยูดาห์ 20 เมืองเอโบรอนนั้นเขายกให้คาเลบดังที่โมเสสได้กล่าวไว้ คาเลบจึงจับไล่บุตรชายทั้งสามคนของอานาคออกไปเสีย โยชูวา 14:13; 21:11-

12 บันทึกว่าคาเลบได้รับมรดกเป็นที่ดินรอบเมืองเฮโบรน ตามที่โยชูวา 15:14 ได้กล่าวไว้ บุตรชายทั้งสามคนของอานาคซึ่งถูกขับไล่ออกไปโดยคาเลบเป็นสามคนนั้นที่ถูกเอ่ยถึงในผู้วินิจฉัย 1:10 นั่นคือ เซซัย อาหิมาน และทลมัย ใน 1:10 ชื่อความนั้นระบุไว้ว่าพวกเขาประหารสามคนนี้ ขณะที่ตรงนี้มันบอกว่าพวกเขาขับไล่คนเหล่านั้นไปเสีย อย่างไรก็ตาม คำที่แปลว่า ขับไล่ (ยาราช) ก็มีความหมายได้ด้วยว่า 'ทำลาย' ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นความหมายตรงนี้

วณ 1:21 คราวนี้บันทึกเปลี่ยนไปพูดถึงตระกูลเบนยามินอย่างสั้นๆ แต่คนเบนยามินมิได้ขับไล่คนเยบุสผู้อยู่ในเยรูซาเล็มให้ออกไป ดังนั้นคนเยบุสจึงอาศัยอยู่กับคนเบนยามินในเยรูซาเล็มจนถึงทุกวันนี้

มรดกส่วนหนึ่งของตระกูลเบนยามินมีพรมแดนติดกับมรดกของตระกูลยูดาห์ที่เมืองเยรูซาเล็มซึ่งจนถึงวันนี้เป็นเมืองหนึ่งที่ถูกสร้างขึ้นบนยอดเทือกเขาเดี่ยวๆและมีหุบเขาแทรกเป็นหย่อมๆ คนเยบุสซึ่งเป็นคนคานาอันตระกูลหนึ่งที่มีมันอยู่บนยอดภูเขาศิโยนในเยรูซาเล็ม คนเบนยามินไม่สามารถใช้กำลังทางทหารขับไล่คนเหล่านั้นออกไปได้ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงอาศัยอยู่ร่วมกัน แม้ว่ามันอาจเป็นเรื่องสะดวก แต่มันก็เป็นการอ้อมอ้อมฝ่ายวิญญูณด้วยซึ่งจะหลอกลอนพวกเขาในภายหลัง

วณ 1:22-26 คราวนี้บันทึกเปลี่ยนไปเล่าถึงการพิชิตครั้งสุดท้ายของโยเซฟ (นั่นคือ เอฟราอิม) หนึ่งวงศ์วานของโยเซฟได้ขึ้นไปสู้รบเมืองเบธเอลด้วย และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพวกเขา 23 วงศ์วานโยเซฟได้ใช้คนไปสอดแนมเมืองเบธเอล (แต่ก่อนเมืองนี้ชื่อ ลูส) คำว่า 'สอดแนม' ตรงนี้คือ ทูร์ ชื่อภาษาคานาอันของสถานที่นี้คือ ลูส ซึ่งหมายความว่า 'ต้นอัลมันด์' ซึ่งเห็นได้ชัดว่ามีอยู่ที่นั่นเป็นจำนวนมาก แน่นหนาว่าเบธเอลเป็นชื่อที่อับราฮัมได้ตั้งให้สถานที่แห่งนั้นและมีความหมายว่า 'บ้านของพระเจ้า' ด้วยเหตุนี้มันจึงมีความสำคัญเป็นพิเศษต่อคนอิสราเอล มีการเอ่ยไว้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตกับพวกเขาในการเลี้ยงภัยของพวกเขา

เรื่องราวดำเนินต่อไปว่า 24 และผู้สอดแนมเห็นชายคนหนึ่งเดินออกมาจากเมือง จึงพูดกับเขาว่า "ขอชี้ทางเข้าเมืองนี้ให้แก่เรา และเราจะปรานีเจ้า" 25 ชายคนนั้นก็ชี้ทางเข้าเมืองให้ และเขาประหารเมืองนั้น ทำลายเสียด้วยคมดาบ แต่เขาปล่อยให้ชายคนนั้นและครอบครัวทั้งสิ้นของเขารอดไป ประชาตอิสราเอลซึ่งเห็นชายคนหนึ่งออกมาจากเมืองนั้นก็สงสัยว่าจะต้องมีทาง

ลับซึ่งไม่มีทหารป้องกันเข้าสู่เมืองนั้น เช่น ผ่านทางถ้ำๆหนึ่งหรืออุโมงค์ๆหนึ่ง หลังจากสัญญาว่าจะเมตตาชายคนนั้นที่ชี้ทางเข้าเมืองนั้นให้แก่พวกเขา ก็เข้าไปในเมืองนั้นและพิชิตมันได้

หลังจากนั้น 26 ชายคนนั้นก็เข้าไปในแผ่นดินของคนฮิตไทต์และสร้างเมืองขึ้นเมืองหนึ่ง เรียกชื่อว่าเมืองลูส ซึ่งเป็นชื่ออยู่จนทุกวันนี้ เห็นได้ชัดว่าหลังจากที่ลูสบ้านเกิดของเขาถูกคนอิสราเอลพิชิตแล้ว ผู้รอดชีวิตแต่เพียงผู้เดียวคนนี้ก็ไปยังแผ่นดินของคนฮิตไทต์และสร้างอีกเมืองหนึ่งขึ้นที่นั่นและเรียกมันว่าลูส

วจน 1:27-28 เนื้อหาส่วนที่เหลือของบทนี้แสดงให้เห็นว่าตระกูลอื่นๆที่เหลือของอิสราเอลมิได้ขับไล่คนคานาอันที่ไม่เชื่อพระเจ้าออกไปจากแผ่นดินนั้นอย่างสิ้นเชิง ตรงนี้มีบันทึกเกี่ยวกับมนัสเสห์ มนัสเสห์มิได้ขับไล่ชาวเมืองเบรชานและชาวชนบทของเมืองนั้นให้ออกไป หรือชาวเมืองทาอานาคกับชาวชนบทของเมืองนั้น หรือชาวเมืองโดร์กับชาวชนบทของเมืองนั้น หรือชาวเมืองอิบเลอัมกับชาวชนบทของเมืองนั้น หรือชาวเมืองเมกิดโดกับชาวชนบทของเมืองนั้น แต่คนคานาอันยังอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น 28 อยู่มาเมื่อคนอิสราเอลกำลังเข้มแข็งขึ้นก็บังคับคนคานาอันให้ทำงานโยธา แต่มิได้ขับไล่ให้เขาออกไปเสียอย่างสิ้นเชิง

เมืองหลายเมืองที่เข้มแข็งของคนคานาอันในพื้นที่ตอนกลางของอิสราเอลถูกอนุญาตให้คงอยู่ต่อไป ที่ควรหมายเหตุไว้ก็คือการออมชอมของคนอิสราเอล แทนที่จะลำบากลำบากในการขับไล่คนเหล่านั้นออกไป พวกเขากลับเพียงบังคับคนที่ไม่เชื่อพระเจ้าเหล่านั้นให้เสียส่วยนั้นคือภาษีเกมบังคับ มีการออกความเห็นที่น่าเศร้าไว้ว่าพวกเขา “มิได้ขับไล่ให้เขาออกไปเสียอย่างสิ้นเชิง”

วจน 1:29-33 ในแบบเดียวกัน มีบันทึกไว้ว่าตระกูลอื่นๆที่เหลือของอิสราเอลพึงพอใจที่จะออมชอมกับคนคานาอันที่ไม่นับถือพระเจ้าและยอมให้คนเหล่านั้นอยู่ต่อไปในแผ่นดินนั้น และเอฟราอิมมิได้ขับไล่คนคานาอันผู้อาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ให้ออกไป แต่คนคานาอันยังอาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ท่ามกลางเขา 30 เศบูลุนมิได้ขับไล่ชาวเมืองคิโรน หรือชาวเมืองนาหะโลล แต่คนคานาอันได้อาศัยอยู่ท่ามกลางเขาและถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา 31 อาเซอร์มิได้ขับไล่ชาวเมืองอัคโค หรือชาวเมืองไซดอน หรือชาวเมืองอัคลาบ หรือชาวเมืองอัคซิบ หรือชาวเมืองเฮลบาห์ หรือชาวเมืองอาฟีก หรือชาวเมืองเรโหบ 32 แต่คนอาเซอร์ได้อาศัยอยู่ท่ามกลางคนคานาอันชาวแผ่นดินนั้น เพราะว่าเขาทั้งหลายมิได้ขับไล่ให้ออกไปเสีย 33 นัฟทาลีมิได้ขับไล่

ชาวเมืองเบรเซเมซ หรือชาวเมืองเบรานาท แต่อาศัยอยู่ในหมู่คนคานาอันชาวแผ่นดินนั้น แต่
อย่างไรก็ดีชาวเมืองเบรเซเมซ และชาวเมืองเบรานาทก็ถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา

มีบันทึกเกี่ยวกับการเชื่อฟังแบบไม่สมบูรณ์และการออมชอมในการรับส่วย (ภาษี) จาก
ฐานที่มั่นของคนคานาอันหลายแห่งแทนที่จะลำบากลำบากในการขับไล่คนเหล่านั้นออกไปตาม
ที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ แม้ว่าคนคานาอันที่เหลืออยู่ไม่ได้เป็นภัยคุกคามต่อการพิชิตแผ่นดิน
นั้นของคนอิสราเอลก็ตาม แต่คนเหล่านั้นก็เป็นเหตุให้เกิดการแทรกซึมเข้ามาของการนับถือรูป
เคารพและการทำพิธีกรรมในอิสราเอล นี่เป็นเหตุว่าทำไมพระเจ้าถึงทรงบัญชาให้ขับไล่คน
เหล่านั้นออกไปเสียตั้งแต่แรก

วจน 1:34-36   ในทางกลับกัน คนคานาอันตระกูลอาโมไรต์กลับเป็นฝ่ายเล่นงาน
คนตระกูลดาน คนอาโมไรต์ได้ขับดันคนดานให้กลับเข้าไปในแดนที่อกเขา ไม่ยอมให้ลงมายัง
หุบเขา 35 คนอาโมไรต์ยังขึ้นอาศัยอยู่ที่ภูเขาเฮเรสในเมืองอัยยาโลน และในเมืองชาอัลบิม แต่เมื่อ
ของวงศ์วานโยเซฟเหนือกว่าเมื่อเขาทั้งหลาย เขาจึงถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา 36 อาณาเขตของคน
อาโมไรต์ตั้งต้นแต่ทางข้ามเขาอัครับบิมตั้งแต่ศิลาเรื่อยขึ้นไป

พอถึงตอนนี้ ดานก็ได้ย้ายถิ่นฐานขึ้นไปยังทิศเหนือของแผ่นดินนั้นแล้วตามที่บันทึกไว้
ในโยชูวา 19:47-48 อาจเป็นไปได้ว่าคนอาโมไรต์ในเขตแดนนั้นบังคับพวกเขาให้ไปอาศัยอยู่บน
ภูเขาเฮอร์โมนที่อยู่ติดกันซึ่งชื่อเดิมก่อนหน้านั้นของมันอาจเป็นเฮเรส เห็นได้ชัดว่า คนอาโม
ไรต์พวกอื่นๆซึ่งยังอยู่ในพื้นที่ตอนกลางของแผ่นดินนั้นถูกราบ โดยตระกูลโยเซฟซึ่งมิได้ขับ
ไล่พวกเขาออกไป แต่แค่บังคับคนเหล่านั้นให้เสียส่วยเท่านั้น เห็นได้ชัดว่ามีคนอาโมไรต์
กระจัดกระจายอยู่ทั่วแผ่นดินของอิสราเอลตั้งแต่พรมแดนของมันที่อยู่ติดกับเอโดม ไปจนถึงศิลา
นั้น (อาจเป็นมาซาด้า)และขึ้นไปทางเหนือ

*****

*ภาพรวมของผู้วินิจฉัย 2: บทที่สองของหนังสือผู้วินิจฉัยนำเสนอภาพรวมของการพิชิต
แผ่นดินนั้นตั้งแต่สมัยโยชูวาเรื่อยมาจนจบสมัยของผู้วินิจฉัยและการที่พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัย
กับการเชื่อฟังแบบไม่สมบูรณ์ของพวกเขา บันทึกครั้งแรกของการที่คนอิสราเอลหันไปเสียจาก
พระเยโฮวาห์ได้มีขึ้นตามมาด้วยการติสอนของพระองค์ ต่อมาพระเจ้าทรงตั้งพวกผู้วินิจฉัยแห่ง*

แผ่นดินนั้นขึ้นเพื่อช่วยพวกเขาให้พ้น มันจึงเป็นภาพรวมของเนื้อหาส่วนที่เหลือของหนังสือเล่มนี้

วณ 2:1-3 ผู้เขียนที่ได้รับการคลุจใจท่านนี้บันทึกเกี่ยวกับความไม่พอพระทัยของพระเจ้าที่มีต่อการอ้อมขอมของคนอิสราเอล ฝ่ายทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์ได้ขึ้นไปจากกิลกาลถึงโบคิม และกล่าวว่า "เราได้ให้เจ้าทั้งหลายขึ้นไปจากอียิปต์ และได้้นำเจ้าเข้ามาในแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณไว้แก่บรรพบุรุษของเจ้า และเรากล่าวว่า 'เราจะไม่หักพันธสัญญาที่เราได้มีไว้กับเจ้าเลย 2 และเจ้าทั้งหลายอย่าทำพันธสัญญากับชาวแผ่นดินนี้ เจ้าต้องทำลายแท่นบูชาของเขาเสีย' แต่เจ้ามิได้เชื่อฟังเสียงของเรา เจ้าทำอะไรเช่นนี้เล่า 3 ฉะนั้นเรากล่าวด้วยว่า 'เราจะไม่ขับไล่เขาเหล่านั้นออกไปให้พ้นหน้าเจ้า แต่เขาจะเป็นเช่นหนามอยู่ที่ซี่ข้างของเจ้า และพระของเขาจะเป็นบัวงัดเจ้า'"

เมืองกิลกาลเป็นกองบัญชาการของโยชูวาในหุบเขาแห่งแม่น้ำจอร์แดนโดยอยู่ไม่ไกลจากเมืองเยรีโค สถานที่ๆเชื่อว่าโบคิมมิได้ถูกระบุไว้เป็นอย่างอื่น แต่ดังที่จะถูกกล่าวถึงในไม่ช้า มันหมายความว่า 'การร้องไห้' ที่ควรหมายเหตุไว้ก็คือว่า ทูตสวรรค์องค์นี้ขององค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวโดยใช้คำสรรพนามบุรุษที่หนึ่งในฐานะเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเอง แน่แน่นอนนี่คือ Christophany หรือการปรากฏพระองค์ก่อนเสด็จมารับสภาพเนื้อหาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราในสมัยพระคัมภีร์เดิม

องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับบรรดาผู้นำของอิสราเอลที่มาชุมนุมกัน เห็นได้ชัดว่า เหตุการณ์ตอนนี้เกิดขึ้นก่อนโยชูวาสิ้นชีวิตเพราะว่าในข้อ 6 มีหมายเหตุไว้ว่าโยชูวายังมีชีวิตอยู่ ไม่มีระบุไว้ว่าพวกเขาชุมนุมกันได้อย่างไรหรือเพราะเหตุใด พระเจ้าจึงทรงเตือนความจำพวกเขาว่าพระองค์ทรงพาพวกเขาออกจากอียิปต์มาสู่แผ่นดินที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา พระองค์ทรงเตือนความจำพวกเขาว่าพระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แล้วว่าจะไม่มีวันหักพันธสัญญาของพระองค์ที่ทำไว้กับพวกเขาเลย นอกจากนี้ พระเจ้าทรงเตือนความจำพวกเขาถึงพระบัญชาของพระองค์ที่สั่งห้ามมิให้ร่วมมือกับชาวแผ่นดินนั้นไม่ว่าในรูปแบบใดๆทั้งสิ้น เห็นได้ชัดว่าคนอิสราเอลเชื่อฟังไม่เต็มที่ในการที่พวกเขาอมให้คนคานาอันและคนอาโมไรต์อาศัยอยู่เป็นหย่อมๆทั่วแผ่นดินนั้น การเชื่อฟังเพียงบางส่วนของพวกเขาจริงๆแล้วก็คือการไม่เชื่อฟังนั่นเอง พระองค์ทรงเรียกพวกเขาให้อธิบายโดยตรัสถามพวกเขาว่า "เจ้าทำอะไรเช่นนี้เล่า"

องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงแจ้งให้คนอิสราเอลทราบว่าพระองค์จะไม่ทรงขับไล่ชนชาติที่ไม่
นับถือพระเจ้าเหล่านี้ออกไปให้พ้นหน้าพวกเขาอีกต่อไป แต่คนเหล่านั้นจะกลายเป็นหนามอยู่ที่
สี่ข้างพวกเขา พระของคนที่เหล่านั้นจะกลายเป็นบ่วงดักพวกเขา กล่าวสั้นๆก็คือ พระเจ้าทรงแจ้ง
ให้ชนอิสราเอลทราบว่าเพราะการไม่เชื่อฟังของพวกเขาและการอ้อมข้อมในเรื่องพระบัญชา
ต่างๆของพระองค์ พระพรของพระองค์ที่จะมีต่อพวกเขาจึงถูกระงับไว้ พวกเขาล้มเหลวในการ
เชื่อฟัง แม้พระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่บนพวกเขาก็ตาม บัดนี้พวกเขาจะต้องทนทุกข์กับผลลัพท์ของ
การไม่เชื่อฟัง นั่นคือ การถอนพระพรของพระเจ้าออกไปเสีย

วณ 2:4-6   หลังจากนั้นอยู่มาเมื่อทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวคำเหล่านี้
แก่บรรดาคนอิสราเอลแล้วประชาชนก็ส่งเสียงร้องไห้ 5 และเขาเรียกที่ตำบลนั้นว่า โบกิม และ
เขาทั้งหลายได้ถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น ดังที่กล่าวไว้ด้านบน ชื่อ โบกิม มีความหมาย
ตรงตัวว่า 'การร้องไห้' หรืออาจเป็น 'บรรดาผู้ร้องไห้'

6 เมื่อโยชูวาปล่อยประชาชนไปแล้วคนอิสราเอลต่างก็เข้าไปอยู่ในมรดกที่ดินของตนเพื่อ
ยึดครอง นี่บอกเป็นนัยว่าคนอิสราเอลตัดสินใจที่จะพยายามขับไล่คนคานาอันและคนอามไรต์
เหล่านั้นที่หลงเหลืออยู่ออกไป แต่บัดนี้ไม่มีพระพรของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขาแล้ว ไม่มีบันทึก
เกี่ยวกับความสำเร็จใดๆเลย

วณ 2:7   ความเห็นที่เป็นกลางได้ถูกกล่าวไว้ ประชาชนทั้งหลายได้ปรนนิ
บัติพระเยโฮวาห์ตลอดสมัยของโยชูวา และตลอดสมัยของพวกผู้ใหญ่ผู้มีอายุยืนนานกว่าโยชูวา
ผู้ซึ่งได้เห็นปวงมหกิจซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำเพื่ออิสราเอล

คนอิสราเอลปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ตลอดชั่วชีวิตของโยชูวาและพวกผู้ใหญ่ที่อยู่สมัย
เดียวกับเขาซึ่งได้เห็นการประกอบกิจอันทรงฤทธิ์ของพระเจ้าท่ามกลางพวกเขา นี่บอกเป็นนัยว่า
หลังจากที่พวกผู้ใหญ่เหล่านั้นสิ้นชีวิตเช่นกันแล้ว คนอิสราเอลก็ค่อยๆหยุดปรนนิบัติองค์พระผู้
เป็นเจ้า

วณ 2:8-10   ผู้เขียนหนังสือผู้วินิจฉัยที่ได้รับการคลางแคลงใจเรื่องนี้จึงให้รายละเอียด
เกี่ยวกับการสิ้นชีวิตและการฝังศพของโยชูวา โยชูวาบุตรชายนูนผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์สิ้น
ชีวิตเมื่ออายุได้หนึ่งร้อยสิบปี 9 และเขาทั้งหลายก็ฝังท่านไว้ในที่ดินมรดกของท่านที่เมืองทิม

นาทเสราห์ในแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม ทิศเหนือของยอดเขากาอัซ น่าสนใจตรงที่ว่าโยชูวา
ถูกบรรยายถึงในฐานะเป็น ผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ ช่างเป็นคำจารึกหลุมศพที่ลึกซึ้งจริงๆ

ข้อความตรงนี้ยังบันทึกอีกว่า 10 และยุครุ่นนั้นทั้งสิ้นก็ถูกรวบรวมไปอยู่กับบรรพบุรุษของ
เขา คนรุ่นนั้นซึ่งได้ปรนนิบัติร่วมกับโยชูวาพอถึงกาลเหมาะสมก็ “ถูกรวบรวมไปอยู่กับบรรพบุรุษ
ของเขา” คำพูดที่ไพเราะที่สุดนี้ (หรืออีกคำพูด 'ถูกรวบรวมไปอยู่กับพวกของเขา') ถูกพบหลายครั้ง
ในหนังสือเล่มแรกของพระคัมภีร์เพื่อบรรยายถึงการสิ้นชีวิตของคนที่ดำเนินตามทางของ
พระเจ้าและถูกรวบรวมไปอยู่กับคนที่เขารักและองค์พระผู้เป็นเจ้า

อีกครั้งที่ผู้เขียนท่านนี้หมายเหตุไว้แบบเป็นลางว่าหลังจากนั้น อีกยุคหนึ่งก็เกิดขึ้นตาม
มา เขาไม่รู้จักรัศพระเยโฮวาห์หรือรู้พระราชกิจซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำเพื่ออิสราเอล คนรุ่นนี้จะ
นำอิสราเอลไปสู่การละทิ้งความจริงอย่างรวดเร็วดังที่จะถูกกล่าวไว้ในเนื้อหาต่อไป

วณ 2:11-13 คนอิสราเอลก็กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และ
ปรนนิบัติพระบาอัล 12 เขาได้ละทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ผู้ทรงนำเขา
ออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ และเขาทั้งหลายติดตามพระอื่นซึ่งเป็นพระของชนชาติทั้งหลายที่อยู่
ล้อมรอบเขา กราบไหว้พระเหล่านั้น กระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธ 13 เขาทั้งหลายละทิ้ง
พระเยโฮวาห์ไปปรนนิบัติพระบาอัล และพวกพระอัชทาโรท

คนอิสราเอลเริ่มเก็บเกี่ยวสิ่งที่พวกเขาได้หว่านแล้ว พวกเขายอมให้คนคานาอันและคน
อามไรต์อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น พวกเขาไม่ได้เชื่อฟังพระเจ้าอย่างเต็มที่ในการขับไล่คนเหล่านี้
นั้นออกไปให้หมด เช่นเดียวกับเชื้อขม คนต่างชาติที่ไหว้ผีเหล่านี้ นำพาคนอิสราเอลให้ทำชั่ว
ต่อพระพักตร์พระเจ้า คนอิสราเอลถูกชักจูงให้นับถือพระบาอัลซึ่งเป็นรูปแบบของการไหว้รูป
เคารพของชาวคานาอัน

คนอื่นๆในอิสราเอลก็หันกลับไปนับถือรูปเคารพที่พวกเขาแอบนับถือมาตลอดตั้งแต่
ออกมาจากอียิปต์ พวกเขาจึงร่วมกันชั่วขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ทรงพระพิโรธต่อพวกเขาเอง การ
นับถือพระบาอัลเกี่ยวข้องโดยตรงกับการนับถือพระอัชทาโรท พระบาอัลเป็นเทพเจ้าเพศชาย
และพระอัชทาโรทเป็นเทพี (เจ้าแม่) แห่งความอุดมสมบูรณ์

การกราบไหว้พระเหล่านี้ไม่เพียงเป็นการนับถือรูปเคารพในฝ่ายวิญญาณเท่านั้น แต่มันยังเลื่อมทราวมในด้านศีลธรรมด้วย ในการปรนนิบัติพระบาอัลและพระอัชทาโรท จะมีการแสดงการมีเพศสัมพันธ์เป็นประจำโดยหวังว่าจะกระตุ้นหรือปลุกเร้าพระต่างด้าวเหล่านี้ให้ประทานความอุดมสมบูรณ์ให้แก่แผ่นดิน สัตว์และเหล่าสาวกของพวกเขา ดังนั้น การกราบไหว้พระบาอัลจึงส่งเสริมการทำผิดศีลธรรมในเรื่องทางเพศให้เกิดขึ้นแพร่หลายในหมู่สาวกของมัน แม้ที่เดียว พระเจ้าได้ทรงบัญชาให้ขับไล่คนคานาอันออกไปพร้อมกับศาสนาอันวิปริตของพวกเขา เมื่อล้มเหลวในการทำเช่นนั้น คนอิสราเอลจึงปล่อยให้เชื่ออันเลื่อมทราวมนี้แพร่กระจายไปทั่วชนชาติของตน ต่อมามันก็นำการพิพากษาของพระเจ้ามาสู่พวกเขาเองเช่นกัน

วณ 2:14-15   **ดังนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงพลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล**

พระองค์จึงทรงมอบเขาไว้ในมือพวกปล้นผู้ปล้นเขา และทรงขายเขาไว้ในมือของบรรดาศัตรูที่อยู่รอบเขาทั้งหลาย ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงต่อต้านพวกศัตรูของเขาทั้งหลายต่อไปไม่ได้ 15 เขาทั้งหลายออกไปรบเมื่อไร พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ก็ต่อต้านเขา กระทำให้เขาพ่ายแพ้ ดังที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว และดังที่พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณไว้กับเขา และเขาทั้งหลายก็มีความทุกข์ยิ่งนัก

คำที่แปลว่า **พวกปล้น** (*ซาคาห์*) มีความหมายว่า 'พวกปล้นสดมภ์' นี่เป็นการแสดงให้เห็นล่วงหน้าถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับคนอิสราเอลตลอดสมัยของพวกผู้วินิจฉัย เมื่อพวกเขาหันไปเสียจากพระเจ้าของตน องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงใช้เหล่าศัตรูของพวกเขามาตีสอนพวกเขาอย่างหนัก นอกจากนี้ ขณะที่เมื่อก่อนองค์พระผู้เป็นเจ้าเคยต่อสู้เพื่อคนอิสราเอล บัดนี้พระองค์กลับต่อสู้พวกเขาแล้ว ด้วยเหตุนี้ “เขาทั้งหลายก็มีความทุกข์ยิ่งนัก”

วณ 2:16   ในการแสดงให้เห็นล่วงหน้าต่อไปของหนังสือเล่มนี้ เราไม่เพียงเห็นถึงพระพิโรธของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์เท่านั้น แต่ได้เห็นถึงพระเมตตาของพระเจ้าผู้ทรงรักด้วย อย่างไรก็ตามพระเยโฮวาห์ทรงให้เกิดผู้วินิจฉัย ผู้ช่วยเขาทั้งหลายให้พ้นมือของผู้ที่ปล้นเขา แม้ว่าพระเจ้าอาจทรงตีสอนประชาชนของพระองค์ แต่พระองค์ก็ยังทรงเป็นพระบิดาผู้สัตย์ซื่อที่จะทำสิ่งใดก็ตามที่จำเป็นเพื่อนำพวกเขากลับมาให้มีสัมพันธภาพอีกครั้ง

วณ 2:17-19   ผู้เขียนท่านนี้ให้ภาพรวมต่อไปเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของคนอิสราเอลในสมัยของพวกผู้วินิจฉัย แต่เขาทั้งหลายก็ยังไม่เชื่อฟังผู้วินิจฉัยทั้งหลายของเขา

เพราะเขาทั้งหลายเล่นซู้กับพระอื่นและกราบไหว้พระอื่น ไม่ช้าเขาก็หันไปเสียจากทางซึ่ง
บรรพบุรุษของเขาได้ดำเนิน ผู้ได้เชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์ แต่เขาทั้งหลายมิได้
กระทำตาม

การกลับถอยหลังของคนอิสราเอลปรากฏชัดเจน ให้เราสังเกตว่าพวกเขาไม่ยอมสนใจฟัง
พวกเขาไม่ยอมเชื่อฟัง นอกจากนี้พวกเขายัง “เล่นซู้กับพระอื่น” คำหลังนี้ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ ใน
การนับถือพระบาอัลไม่เพียงมีการเล่นซู้ฝ่ายวิญญาณเท่านั้นแต่มีการเล่นซู้ฝ่ายร่างกายด้วย

18 พระเยโฮวาห์ทรงตั้งผู้วินิจฉัยขึ้นเมื่อไร พระเยโฮวาห์ก็ทรงสถิตกับผู้วินิจฉัยนั้นเมื่อ
นั้น และพระองค์ทรงช่วยเขาทั้งหลายให้พ้นจากเงื้อมมือของศัตรูตลอดชีวิตของผู้วินิจฉัยนั้น เพ
ราะพระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัยสงสารเขาทั้งหลาย เมื่อทรงฟังเสียงคร่ำครวญของเขาเนื่อง
ด้วยผู้ข่มเหงและบีบบังคับ แม้คนอิสราเอลทำสิ่งที่ชั่วช้า แต่พระเมตตาและความอดทนนานของ
พระเจ้ายิ่งปรากฏชัดเจน พระองค์ทรงตั้งพวกผู้วินิจฉัยขึ้นมาเพื่อช่วยพวกเขาให้พ้นจากบรรดา
ศัตรูของพวกเขา ความสัตย์ซื่อของพระองค์นั้นยิ่งใหญ่เหลือเกิน!

แม้กระนั้น 19 แต่อยู่มาเมื่อผู้วินิจฉัยนั้นสิ้นชีวิต เขาทั้งหลายก็หันกลับประพฤดิชั่วร้าย
เสียยิ่งกว่าบิดาของเขา หลงไปติดตามปรนนิบัติและกราบไหว้พระอื่น เขามิได้เคยจดเว้นการกระ
ทำของเขาหรือหายจากทางคือดั่งของเขา ความบาปของอิสราเอลไม่ได้เกิดจากความไม่รู้ พวก
เขาจงใจคือร้อนต่อไปในการกบฏ มันเป็นความบาปขั้นอุกฉกรรจ์ นั่นคือ ถูกไต่รถองไว้ก่อน
และจงใจ

วณค 2:20-23   ดังนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงพลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล และ
พระองค์ตรัสว่า "เพราะประชาชนนี้ได้ละเมิดต่อพันธสัญญา ซึ่งเราได้บัญชาไว้กับบรรพบุรุษ
ของเขา และไม่ยอมฟังเสียงของเรา 21 ดังนั้นตั้งแต่นั้นต่อไปเราจะไม่ขับไล่ประชาชาติใดใน
บรรดาประชาชาติซึ่งโยชูวาทิ้งไว้เมื่อเขาสิ้นชีวิตนั้นให้พ้นหน้า 22 เพื่อเราจะใช้ประชาชาติเหล่านี้
นั้นทั้งสิ้นทดสอบอิสราเอลว่า เขาจะรักษาพระมรรคาของพระเยโฮวาห์และดำเนินตามอย่าง
บรรพบุรุษของเขาหรือไม่"

อารมณ์ต่างๆของพระเจ้ายิ่งปรากฏชัดเจน พระพิโรธของพระองค์ถูกหมายเหตุไว้ว่ามัน
พลุ่งขึ้น แน่ทีเดียว มันเป็นความเดือดดาลอันชอบธรรม เหตุแห่งพระพิโรธของพระองค์ก็คือ
การไม่เชื่อฟังแบบจงใจของประชาชนของพระองค์ ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงบัญญัติว่าพระองค์

จะไม่ทรงขับไล่ชนต่างชาติเหล่านั้นที่ยังอยู่ท่ามกลางพวกเขาออกไปอีกต่อไป นอกจากนี้ การปล่อยคนคานาอันและคนอาโมไรต์ทิ้งไว้ก็จะกลายเป็น 'บททดสอบ' สำหรับคนอิสราเอลว่าพวกเขาจะเชื่อฟังพระเจ้าของตนและดำเนินในบรรดาพระมรรคาของพระองค์หรือไม่ น่าเศร้าที่ว่าคนส่วนใหญ่ในพวกเขาไม่ผ่านบททดสอบนี้ 23 ดังนั้นพระเยโฮวาห์ทรงปล่อยประชาชนชาติเหล่านั้นไว้ไม่ทรงขับไล่ให้ออกไปเสียโดยเร็ว และพระองค์มิได้ทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของโยชูวา บทที่สองจึงนำเสนอภาพรวมของการที่พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อคนอิสราเอลอย่างไรตลอดสมัยของพวกเขาผู้วินิจฉัย

*****

ภาพรวมของผู้วินิจฉัย 3: บทต่อไปในหนังสือผู้วินิจฉัยนี้ส่วนหนึ่งแล้วบันทึกเกี่ยวกับ (1) พระประสงค์ของพระเจ้าที่จะทดสอบคนอิสราเอลผ่านทางประชาชนชาติเหล่านั้นที่เหลืออยู่ในแผ่นดินนั้น ในข้อ 1-4 จากนั้นผู้เขียนท่านนี้บรรยายเกี่ยวกับ (2) การละทิ้งความจริงครั้งใหญ่และครั้งแรกในอิสราเอลในข้อ 5-8; (3) การติสอนของพระเจ้าและการที่พระองค์ทรงตั้งผู้วินิจฉัยคนแรกคือ โอทนีเอลในข้อ 9-11 (4) ข้อความเล่าต่อไปเกี่ยวกับการละทิ้งความจริงที่คล้ายๆกัน การติสอน และผู้วินิจฉัยคนที่สอง คือ เฮสูดในข้อ 12-30 (5) บทนี้ปิดท้ายด้วยการแนะนำให้รู้จักกับซัมการ์ ผู้วินิจฉัยคนที่สามในข้อ 31

วณ 3:1-4 ผู้วินิจฉัยบทที่ 3 เริ่มต้นด้วยย่อหน้าเกริ่นนำซึ่งให้รายละเอียดว่า เพราะเหตุใดพระเจ้าถึงทรงอนุญาตให้ประชาชนชาติเหล่านั้นหลงเหลืออยู่ในแผ่นดินนั้น ต่อไปนี้เป็นประชาชนชาติที่พระเยโฮวาห์ทรงให้เหลือไว้ เพื่อใช้ทดสอบบรรดาคนอิสราเอล คือคนอิสราเอลคนใดซึ่งยังไม่เคยประสบสงครามทั้งหลายในคานาอัน เห็นได้ชัดว่าคนบางส่วนในอิสราเอล โดยเฉพาะคนรุ่นต่อมาไม่เคยสู้รบในการสงครามเพื่อพิชิตแผ่นดินนั้นเหมือนที่เหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาได้กระทำ 2 แต่เพียงทรงให้เชื้อสายคนอิสราเอลเข้าใจเรื่องการสงคราม เพื่ออย่างน้อยพระองค์จะได้ทรงสอนแก่ผู้ที่ยังไม่ทราบมาก่อน ดังนั้น โดยพระสติปัญญาอันไม่มีที่สิ้นสุดของพระองค์ พระเจ้าจึงทรงปรารถนาที่จะสอนคนรุ่นต่อมาให้รู้จักสู้รบเพราะว่ามันเริ่มเป็นสิ่งจำเป็น แม้ว่าการสงครามไม่เคยเป็นสิ่งที่น่าปรารถนาเลย แต่พระคัมภีร์ก็กล่าวชัดเจนว่าพระเจ้าทรงมอบสิทธิให้ประชาชนของพระองค์ต่อสู้เมื่อถึงคราวจำเป็น

ประชาชาติเหล่านี้ 3 คือเจ้านายทั้งห้าของคณฟิลิเตีย คณคานาอันทั้งหมด ชาวไซดอน และคนฮิวต์ผู้อาศัยอยู่บนภูเขาเลบานอน ตั้งแต่ภูเขาบาอัลเซอร์โมนจนถึงทางเข้าเมืองฮามัท ประชาชาติที่ไม่นับถือพระเจ้าเหล่านี้มีตั้งแต่คณฟิลิเตียที่อยู่บนที่ราบตามแนวชายฝั่งทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของภูเขาเซอร์โมนและฮามัทซึ่งอยู่ทางขอบทิศตะวันออกเฉียงเหนือสุดของอิสราเอล

พระประสงค์อันยิ่งใหญ่กว่าของพระเจ้าก็คือ เพื่อทดสอบประชากรของพระองค์โดย 4 เหลือคนเหล่านี้เพื่อทดสอบคณอิสราเอลเพื่อให้ทราบว่ อิสราเอลจะเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาไว้กับบรรพบุรุษของเขาโดยโมเสสนั้นหรือไม่ บททดสอบนั้นก็คือ เพื่อที่จะเห็นว่าพวกเขาจะเชื่อฟังพระเจ้าในการขับไล่ชาวแผ่นดินนั้นที่ยังหลงเหลืออยู่ ออกไปหรือไม่ พระราชบัญญัติ 7:1-5 สั่งคณอิสราเอลโดยตรงให้ขับไล่ประชาชาติเหล่านี้ที่ถูกเอ่ยถึงด้านบนออกไป นำเสรีที่ดังที่ข้อความต่อไปจะบรรยายให้ทราบ คณอิสราเอลไม่ผ่านบททดสอบนี้ เช่นเดียวกับบรรพบุรุษของพวกเขาไม่จริงจิงในการเชื่อฟังพระเจ้า

วณ 3:5 แทนที่จะขับไล่ประชาชาติเหล่านี้ที่ยังหลงเหลืออยู่ออกไป ดังนั้น แลหะคณอิสราเอลจึงอาศัยอยู่ในหมู่คณคานาอัน คณฮิตไทต์ คณอโมไรต์ คณเปริสซี คณฮิวต์ และคณเยบูส แม้ว่าวิถีคิดแบบมนุษยนิยมสมัยใหม่ส่งเสริมความหลากหลายทางวัฒนธรรม แต่พระเจ้าก็ทรงสั่งคณอิสราเอลโดยตรงให้ทำลายประชาชาติเหล่านี้ที่อยู่ท่ามกลางพวกเขา คณอิสราเอลออมชอมกับพระบัญชาที่ชัดเจนของพระเจ้าและไม่ยอมแยกตัวออกจาก 'ชาวโลก' ที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขาโดยการขับไล่คนเหล่านั้นออกไป

วณ 3:6-7 จึงไม่น่าแปลกใจที่ว่า คณอิสราเอลไปอยู่กับบุตรสาวชนเหล่านั้นมาเป็นภรรยา และยกบุตรสาวของตนให้แก่บุตรชายของคนเหล่านั้น และได้ปรนนิบัติพระของเขาเหล่านั้น 7 คณอิสราเอลได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตนเสีย ไปปรนนิบัติพระบาอัลและเสารูปเคารพ

การออมชอมในหลักการเรื่องการแยกออกย่อมนำมาซึ่งความชั่วช้าอื่นๆ เพราะว่าคณอิสราเอลไม่ยอมขับไล่ชาวโลกที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขาออกไป ลูกหลานของพวกเขาจึงเริ่มแต่งงานกับชาวโลกคือคณคานาอันอย่างรวดเร็ว นั่นทำให้พวกเขาลืมพระเจ้าของตนและแย่งกว่านั้นคือ พวกเขาเริ่มปรนนิบัติพวกพระบาอัลที่ตำทราตามเสารูปเคารพต่างๆของพวกมัน คำ

ว่า บาอัลิม (Baalim) เป็นคำพหูพจน์และหมายความว่า 'พวกพระบาอัล' ความหมายก็คือ รูปเคารพหลายแบบของพระบาอัล ปกติแล้วพวกมันคือรูปเคารพที่เป็นรูปลูกวัวหรือวัวหนุ่มซึ่งถูกตั้งขึ้นตามปาละมาเอะ โดยปกติแล้วคือบนยอดเขา มันเป็นรูปแบบที่ต่ำทรามที่สุดของการ 'บูชา' โดยมีการร่วมเพศเข้ามาเกี่ยวข้อง

วณ 3:8 เพราะฉะนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ทรงขายเขาไว้ในมือคูชัณริชาธาอิมกษัตริย์เมืองเมโสโปเตเมีย และคนอิสราเอลได้ปฏิบัติคูชัณริชาธาอิมแปดปี รายละเอียดของเหตุการณ์ตอนนี้ไม่ปรากฏชัดเจน อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ชัดเจนก็คือว่า เพราะความบาปของคนอิสราเอล พระเจ้าจึงทรงตีสอนพวกเขา การเอ่ยถึงคนอิสราเอลที่ถูกขายไว้ในมือคูชัณริชาธาอิมน่าจะบอกเป็นนัยว่ากษัตริย์เมืองเมโสโปเตเมียของคัมภีร์พิชิตคนอิสราเอลในสงครามครั้งหนึ่งซึ่งไม่ได้ถูกบรรยายไว้ เห็นได้ชัดว่าคนอิสราเอลถูกบังคับให้เสียส่วยให้แก่กษัตริย์ต่างค้ำวองคัมภีร์ในช่วงเวลาดังกล่าว ซึ่งทำให้พวกเขาต้องยากจนลง ให้เราสังเกตลำดับก่อนหลังแห่งความบาปของคนอิสราเอล ตอนแรกพวกเขาไม่เชื่อฟังในหลักการเรื่องการแยกออกจากการที่พวกเขาล้มเหลวในการขับไล่คนคานาอันออกไป จากนั้นเพราะการอ้อมขอมของพวกเขาในเรื่องการแยกออก พวกเขาจึงตกอยู่ในความบาปที่ร้ายแรง ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงตีสอนพวกเขาอย่างหนัก

วณ 3:9 เพราะความรุนแรงแห่งการตกเป็นทาสของพวกเขา เมื่อคนอิสราเอลร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ทรงให้เกิดผู้ช่วยแก่คนอิสราเอล ผู้ได้ช่วยเขาทั้งหลายให้รอด คือโอทนีเอลบุตรชายเคนัส น้องชายของคาเลบ เหตุการณ์มาถึงจุดหนึ่งตอนที่บางคนหรืออาจเป็นทุกคนในอิสราเอลกลับใจใหม่จากการนับถือรูปเคารพและร้องทูลต่อพระเจ้าให้ทรงช่วยพวกเขาให้พ้น จากนั้นพระเจ้าด้วยความเมตตาจึงทรงตั้งผู้ช่วยคนหนึ่งขึ้น น่าสนใจตรงที่ว่าคำที่แปลเช่นนั้น (ยาชา) บ่อยครั้งมักแปลเป็น 'ผู้ช่วยให้รอด' ผู้ช่วยคนแรกนี้ถูกหมายเหตุน่าสนใจว่าเป็น "โอทนีเอลบุตรชายเคนัส น้องชายของคาเลบ" ดู ผู้วินิจฉัย 1:12-13

วณ 3:10-11 พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับโอทนีเอล และท่านจึงวินิจฉัยคนอิสราเอล และออกไปกระทำสงคราม และพระเยโฮวาห์ทรงมอบคูชัณริชาธาอิมกษัตริย์เมืองเมโสโปเตเมียไว้ในมือของท่าน และมีของท่านชนะคูชัณริชาธาอิม 11 ดังนั้นแผ่นดินจึงได้หยุดพักสงบอยู่สี่สิบปี แล้วโอทนีเอลบุตรชายเคนัสก็สิ้นชีวิต

ผู้ช่วยคนแรกนี้ยังเป็นผู้วินิจฉัยคนแรกแห่งอิสราเอลด้วย ตามที่ได้หมายเหตุไว้ด้านบน โอทนีเอลจึงเริ่มจัดระเบียบอิสราเอลทันทีและไปพบกับคูซันริชาธาอิมและมีชัยชนะเหนือเขา นี้บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าประทานชัยชนะผ่านทางโอทนีเอลในการที่ว่า “พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับโอทนีเอล” การที่พระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาสถิตบนคนๆ หนึ่งนั้นก็เปรียบได้กับแต่ไม่เหมือนกับการประกอบด้วยพระวิญญาณซึ่งถูกบรรยายไว้ในพระคัมภีร์ใหม่ มันคือการเทศน์พิเศษของพระวิญญาณของพระเจ้าลงบนคนของพระเจ้าสำหรับภารกิจที่เขาต้องกระทำ ในกรณีนี้ พระเจ้าทรงช่วยคนอิสราเอลให้พ้นผ่านทางโอทนีเอล โดยประทานความสงบสุขให้แก่พวกเขาเป็นเวลาสี่สิบปี บทเรียนนั้นก็ชัดเจน เมื่อประชากรของพระเจ้ากลับใจใหม่และร้องทูลขอความช่วยเหลือต่อพระเจ้า พระองค์จะทรงสดับฟังและทรงช่วยเหลือ หลักการนี้สอดคล้องกับ 2 พงศาวดาร 7:14

วณ 3:12-14 นำเสรีที่ว่าหลังจากโอทนีเอลสิ้นชีวิต คนอิสราเอลก็กลับไปทางเก่าของตนอย่างรวดเร็ว เมื่อผู้นำที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าจากไป ความตกต่ำฝ่ายวิญญาณก็เข้ามาอย่างรวดเร็ว คำกล่าวโบราณที่ว่า “ทุกสิ่งเจริญขึ้นและตกต่ำลงพร้อมกันผู้นำ” บรรยายถึงสภาพการณ์ตอนนี้อย่างชัดเจน

เหตุฉะนั้นคนอิสราเอลกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก พระเยโฮวาห์จึงทรงเสริมกำลังเอกโลนกษัตริย์เมืองโมอับเพื่อต่อสู้อิสราเอล เพราะว่าเขาทั้งหลายได้ประพฤติชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ 13 ท่านจึงได้ให้คนอัมโมนและคนอามาเลขมาสมทบ ยกไปโจมตีอิสราเอล และได้ยึดเมืองดงอินทผลัมไว้ 14 และคนอิสราเอลจึงปฏิบัติเอกโลนกษัตริย์เมืองโมอับอยู่ถึงสิบแปดปี

ความชั่วช้าของคนอิสราเอลไม่ได้ถูกบรรยายถึงอย่างเจาะจง แต่เราอาจสันนิษฐานได้ว่ามันคล้ายคลึงกับความบาปเก่าของพวกเขาในการนับถือพระบาอัล ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงทรงยอมให้พวกเขาถูกพิชิตโดยเอกโลน กษัตริย์โมอับ คราวนี้ศัตรูมาจากทิศตะวันออกเฉียงใต้ (จากโมอับ) ซึ่งตรงกับประเทศจอร์แดนในปัจจุบัน เอกโลนกษัตริย์ของมันยังขอความช่วยเหลือจากอัมโมนซึ่งเป็นประเทศเพื่อนบ้านซึ่งอยู่ทางเหนือของเขาและอามาเลขที่อยู่ทางทิศใต้ของเขา

เมื่อรวมกันพวกเขา “ยกไปโจมตีอิสราเอลและได้ยึดเมืองดงอินทผลัมไว้” เมืองดงอินทผลัมคือ เมืองเยรีโค ดู พระราชบัญญัติ 34:3

เหตุผลที่พระเจ้าทรงยอมให้ชนต่างชาติเหล่านี้มาตีสอนคนอิสราเอลถูกหมายเหตุไว้ “คนอิสราเอลกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์” คราวนี้พระเจ้าทรงยอมให้การตีสอนเกิดขึ้นสิบแปดปี อีกครั้งที่พระเจ้าทรงตีสอนประชากรของพระองค์เพราะการไม่เชื่อฟังของพวกเขา

วณ 3:15 อีกครั้งที่แต่เมื่อคนอิสราเอลร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ทรงให้เกิดผู้ช่วยคนหนึ่งแก่เขาทั้งหลาย ชื่อเอสดู บุตรชายเก-รา คนเบนยามิน คนถนัดมือซ้าย คนอิสราเอลให้ท่านเป็นผู้นำส่วยไปมอบแก่เอกโลนกษัตริย์เมืองโมอับ อีกครั้งที่ผู้ช่วยคนนี้กลายเป็นผู้ช่วยให้รอดสำหรับคนอิสราเอล ไม่มีคำพูดโดยตรงที่เรียกเขาว่าผู้วินิจฉัยหรือว่าเขาวินิจฉัยคนอิสราเอล อย่างไรก็ตาม นั่นก็เป็นการสันนิษฐานทั่วไป

เอสดูเป็นคนตระกูลเบนยามิน ความหมายของการที่เขาเป็น **คนถนัดมือซ้าย** ไม่ปรากฏชัดเจน การไม่เป็นคนถนัดมือขวาถูกถือว่าเป็นความพิการทางร่างกายในสายตาคนหลายคน อาจเป็นไปได้ว่าพระเจ้าทรงใช้ชายคนหนึ่งที่ถูกมองว่าเป็นคนมีร่างกายไม่สมบูรณ์เพื่อนำมาซึ่งการช่วยให้พ้นอันยิ่งใหญ่ ส่วยที่ว่าเป็นคือ ของกำนัลที่เป็นบรรณาการ อย่างไรก็ตาม มันอาจเป็นดาบสองคมที่ถูกบรรยายถึงในข้อต่อไปที่เอสดูใช้กำจัดเอกโลนก็ได้ อย่างไรก็ตาม น่าเป็นไปได้ว่าเอสดูทำเป็นนำ ‘ของกำนัล’ ของเขามามอบแก่เอกโลนในรูปของขวัญพิเศษที่เป็นเงินหรือส่วย

วณ 3:16-19 ข้อความตรงนี้บรรยายต่อไปถึงแผนการของเอสดูในการลอบสังหารกษัตริย์แห่งโมอับ เอสดูได้ทำดาบสองคมไว้ประจำตัวเล่มหนึ่งยาวสองศอกหนึ่ง หนึ่งนิ้วไว้ได้ ผ้าที่ต้นขาขวา 17 เขาก็นำส่วยไปมอบแก่เอกโลนกษัตริย์เมืองโมอับ ฝ่ายเอกโลนเป็นคนอ้วนมาก 18 และเมื่อเอสดูมอบส่วยเสร็จแล้ว ท่านจึงไปส่งคนที่หาบหามส่วยนั้น 19 แล้วตัวท่านกลับไปจากรูปเคารพสลักที่อยู่ใกล้กิลกาลทูลว่า "โอ ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์มีข้อราชการลับที่จะกราบทูลให้ทรงทราบ" กษัตริย์จึงมีบัญชาว่า "เจียบๆ" บรรดามหาดเล็กที่เฝ้าอยู่ที่ทูลลาออกไปหมด

เอสดูทำอาวุธขึ้นมาชิ้นหนึ่งซึ่งถูกเรียกตรงนี้ว่าดาบสองคม แต่จริงๆแล้วมันคือดาบเล่มสั้นมากกว่า เขาซ่อนมันไว้ใต้เสื้อผ้าของเขา โดยหนึ่งมันไว้บนต้นขาขวาของเขา จากนั้นเขาก็เดินทางไปหาเอกโลนซึ่งอาจอยู่ในเมืองเยรีโคและบ่งบอกว่าเขามี ‘ของกำนัล’ พิเศษสำหรับเอกโลน คนหลังนี้ถูกบรรยายว่าเป็นคนอ้วนมาก เห็นได้ชัดว่าเอสดูนำ ‘ของกำนัล’ ที่เป็นเงินมามอบให้แก่เอกโลนจากอิสราเอลจริงๆ

หลังจากนำส่วนนั้นมามอบให้แล้ว เขาก็ส่งคนเหล่านั้นที่เดินทางมาด้วยกันกลับไป เห็นได้ชัดว่าเอสุดเดินทางเป็นระยะทางสั้นๆจากเมืองเยรีโคไปยังเมืองกิลกาล จากนั้นก็กลับมาที่ๆเอกโลนอยู่ จากนั้นเขาก็แจ้งว่ามีราชการลับจะบอกเอกโลน กษัตริย์จึงสั่งให้เขาเจียบจนกว่าตนจะใช้ให้พวกมหาเดเล็กออกไปให้หมด ซึ่งเห็นได้ชัดว่าไม่ยากให้คนเหล่านั้นได้ยื่นข้อความลับนั้น อาจเป็นไปได้ว่าเขาคิดว่าเอสุดจะให้สินบนแก่เขาเพิ่มก็ได้

วณ 3:20-22 และเอสุดก็เข้าไปเฝ้าท่าน ขณะนั้นท่านประทับอยู่ลำพังในห้องเย็นชั้นบนของท่าน และเอสุดทูลว่า "ข้าพระองค์มีพระดำรัสจากพระเจ้าอวยพระองค์" ท่านจึงลุกขึ้นจากพระที่นั่ง 21 เอสุดก็ยื่นมือซ้ายซัดดาบนั้นออกจากต้นขาขวาแทงเข้าไปในห้องของเอกโลน 22 ดาบจมเข้าไปหมดทั้งด้าม ไขมันหุ้มดาบไว้ ท่านก็ซัดดาบออกจากห้องของท่านไม่ได้ แล้วของโสโครกออกมา

เมืองเยรีโคเป็นสถานที่ที่ร้อนที่สุดแห่งหนึ่งบนพื้นแผ่นดินโลกโดยมันตั้งอยู่ต่ำกว่าระดับน้ำทะเลเยอะมาก ความร้อนจึงรุนแรงเป็นพิเศษในช่วงฤดูร้อน เห็นได้ชัดว่ากษัตริย์แห่งโมอับได้สร้างทับอาศัยหนึ่งขึ้นซึ่งไม่เพียงให้ร่มเงาแก่เขาเท่านั้นแต่ยังปล่อยให้ลมเย็นๆได้พัดเข้ามาด้วย มันถูกเรียกว่าห้องเย็นชั้นบนของเขา เอสุดจึงแจ้งว่า "ข้าพระองค์มีพระดำรัสจากพระเจ้าอวยพระองค์" จากนั้นเขาก็ซัดดาบที่เขาทำขึ้นเองแทงเข้าไปในห้องของเอกโลนจนมีด้ามจนเขาซัดดาบนั้นกลับออกมาไม่ได้ คำบรรยายที่ว่าของโสโครกออกมานั้นน่าจะหมายถึงอุจจาระที่อยู่ในลำไส้ของเขาที่ออกมาทางบาดแผลนั้น เห็นได้ชัดว่าบาดแผลนั้นร้ายแรงถึงชีวิต

วณ 3:23-26 แล้วเอสุดออกไปที่เฉลียงปิดทวารห้องชั้นบน ลั่นกุญแจเสีย 24 เมื่อเอสุดไปแล้วมหาเดเล็กก็เข้ามา ดูเถิด เมื่อเขาเห็นว่าทวารห้องชั้นบนปิดได้กุญแจอยู่ เขาทั้งหลายคิดว่า "พระองค์ท่านกำลังทรงส่งทุกขอยู่ที่ในห้องเย็น" 25 เมื่อคอยอยู่ช้านานจนรำคาญ ดูเถิด ไม่เห็นมีใครเปิดทวารห้องชั้นบน เขาจึงเอากุญแจมาไขเปิดออก ดูเถิด เห็นเจ้านายของตนนอนสิ้นชีวิตอยู่บนพื้น 26 เมื่อเขาต่างก็คอยกันอยู่นั้นเอสุดก็หนีไปพันรูปเคารพหินสลักรอดมาได้ถึงเสอีราห์

เอสูดรีบปิดประตูห้องเย็นชั้นบนนั้นและหนีออกไปทางระเบียง โดยผ่านเลยไปถึงเหมืองหินที่อยู่ในเทือกเขาทางทิศตะวันตกและไปต่อยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งไม่เป็นที่รู้จักที่ถูกเรียกว่าเสอีราห์ ขณะเดียวกัน พวกมหาเดเล็กของเอกโลนก็กลับมาและสังเกตว่าประตูห้องเย็นชั้นบนนั้น

ปิดอยู่และคิดเอาเองว่ากษัตริย์กำลังส่งทุกข์อยู่ วลีหลังนี้มีความหมายว่าเขากำลังปลดทุกข์อยู่บน
ส้วม (นั่นคือ เข้าห้องน้ำอยู่) อย่างไรก็ตาม หลังจากที่เวลาผ่านไปนานและพวกเขาารู้สึกอายนที่จะ
เรียกกษัตริย์ พวกเขาจึงไปหาคุณเจมาไปประตูและเข้าไปพบว่ากษัตริย์ของพวกเขาอนตายอยู่
บนพื้น

วณ 3:27-30 พอกลับมาอย่างปลอดภัยในอิสราเอลแล้ว เอฮูคจึงเป่าแตรขึ้นใน
แดนเทือกเขาเอฟราอิม แล้วคนอิสราเอลก็ยกลงไปกับท่านจากแดนเทือกเขาและท่านนำเขา
28 ท่านจึงสั่งเขาว่า "จงตามเรามาเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมอบศัตรูของท่าน คือชนโมอับไว้
ในมือของท่านแล้ว" เขาทั้งหลายจึงลงตามท่านไป และยึดทำข้ามแม่น้ำจอร์แดนสกัดคนโมอับไว้
ไม่ยอมให้ใครข้ามไปได้สักคนเดียว 29 ในคราวนั้นเขาประหารคนโมอับเสียประมาณหนึ่งหมื่น
คนล้วนแต่คนฉกรรจ์และล่าสัตว์ทั้งสิ้น ไม่พ่นไปได้สักคนเดียว 30 โมอับจึงพ่ายแพ้เพื่ออยู่ใต้มือของ
อิสราเอลในวันนั้น และแผ่นดินนั้นก็ให้หยุดพักสงบอยู่แปดสิบปี

การเป่าแตร (โฆฟาร์ หรือ 'แตรเขาแกะผู้') เป็นวิธีส่งสัญญาณเพื่อเรียกประชุมประชาชน
ทั้งหมดของชนชาตินั้น ชาวแพร่ไปอย่างรวดเร็วทั่วอิสราเอลเพื่อชุมนุมประชาชนให้ทำสงคราม
แน่นอนว่าเขาประกาศอย่างตื้นตันว่าพระเจ้าได้ทรงมอบคนโมอับไว้ในมือของพวกเขาแล้วและ
ให้ติดตามเขาไปยังเมืองเยรีโคเพื่อทำสงคราม สิ่งแรกที่เขาทำคือ ใช้กำลังทางทหารเพื่อยึดทำ
ข้ามแม่น้ำจอร์แดน เพื่อขัดขวางมิให้คนโมอับที่หนีมากลับเข้าไปในโมอับได้ และขณะเดียวกัน
ก็ขัดขวางมิให้กำลังเสริมข้ามเข้าไปในโมอับด้วยเช่นกัน พวกเขาจึงเริ่มโจมตีคนโมอับหนึ่งหมื่น
คนนั้นที่เมืองเยรีโค

ผู้เขียนท่านนี้บรรยายถึงคนโมอับที่นั่นว่าเป็น "คนฉกรรจ์และล่าสัตว์ทั้งสิ้น" คำที่แปลว่า
ล่าสัตว์ (ชาวแมน) มีความหมายว่า 'อ้วน' ความหมายอาจเป็นได้ว่าพวกทหารที่ประจำการที่นั่นมีน้ำ
หนักมากเหมือนกษัตริย์ของพวกเขา และแม้ว่าพวกเขาถือว่าตัวเองเป็นคน 'ฉกรรจ์' ก็ถ้าหาญ
แต่พวกเขาก็เป็นเหยื่อง่ายๆสำหรับพวกทหารอิสราเอลที่ห้าวหาญ คนทั้งหลายหนึ่งหมื่นคนนั้นเสียชีวิตหมด โมอับพ่ายแพ้ไปในวันนั้นและแผ่นดินนั้นมีความสงบสุขเป็นเวลาอีกแปดสิบปี

วณ 3:31 ภายหลังเอฮูค มีข่มการบุตรชายอานาทผู้ใช้ประทักวัวฆ่าคนฟิลิส
เตียเสียหกร้อยคน ท่านก็เป็นผู้ช่วยอิสราเอลให้รอดด้วยเหมือนกัน เราทราบน้อยมากเกี่ยวกับข่ม
การผู้นี้ อย่างไรก็ตาม เขาถูกสันนิษฐานว่าเป็นผู้วินิจฉัยคนที่สามแห่งอิสราเอลซึ่งใช้ประทักวัว

ฆ่าคนฟิลิสเตียถึงหกร้อยคน ประตักว่านี่คือ เครื่องมือที่มีลักษณะเหมือนท่อนไม้ที่ใช้เพื่อ
กระตุ่นวัวที่ไม่ยอมทำงาน เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าประทานพระพรและพละกำลังเหนือธรรมชาติ
ให้แก่ซัมการ์เพื่อให้เขาได้รับชัยชนะ

*****

ภาพรวมของผู้วินิจฉัย 4: อีกครั้งที่คนอิสราเอลหันไปเสียดจากพระเยโฮวาห์ พระเจ้าจึง
ทรงตีสอนพวกเขาและเมื่อพวกเขาร้องทูลต่อพระเจ้า พระองค์ก็ทรงตั้งผู้วินิจฉัยสองคน คือ เด
โบราห์และบาราคผู้ก่อให้เกิดการช่วยให้พ้นอันน่าอัศจรรย์แก่คนอิสราเอล

วนฉ 4:1-3 หลังจากการเสียชีวิตของเอฮุด คนอิสราเอลหันไปเสียดจากพระเจ้า
ของตนอีกครั้งอย่างน่าเศร้า ครั้นเอฮุดสิ้นชีวิตแล้ว คนอิสราเอลก็ประพฤติชั่วในสายพระเนตร
ของพระเยโฮวาห์อีก 2 พระเยโฮวาห์จึงทรงขายเขาไว้ในมือของยาบีนกษัตริย์เมืองคานาอัน ผู้
ครอบครองอยู่ ณ กรุงฮาไซร์ แม่ทัพของท่านชื่อสิเสรา ผู้ซึ่งอาศัยอยู่ที่เมืองฮาโรเซชของคนต่าง
ชาติ 3 แล้วคนอิสราเอลก็ร้องทูลถึงพระเยโฮวาห์ เพราะว่ากษัตริย์ยาบีนมีรถรบเหล็กเก้าร้อย
คัน และได้บีบบังคับคนอิสราเอลอย่างร้ายถึงยี่สิบปี

พระเจ้าจึงทรงยอมให้กษัตริย์คานาอันองค์หนึ่งจากแคว้นกาลิลีตอนเหนือมาทำให้คน
อิสราเอลตกเป็นทาส ชื่อของเขาคือยาบีน แม่ทัพของเขาคือ สิเสรา คนเหล่านี้มีรถรบเหล็กเก้าร
ร้อยคันและพวกเขากดขี่คนอิสราเอลถึงยี่สิบปี อีกครั้งที่พระเจ้าทรงตีสอนประชากรของ
พระองค์เพราะความบาปของพวกเขาในการหันไปเสียดจากพระองค์ อีกครั้งที่คนอิสราเอลเรียนรู้
บทเรียนของตนแก่ชั่วคราวและร้องขอการช่วยให้พ้นต่อพระเจ้า

วนฉ 4:4-7 คราวนั้นผู้พยากรณ์หญิงคนหนึ่งชื่อเดโบราห์ ภรรยาของลับปี
โตท เป็นผู้วินิจฉัยคนอิสราเอลสมัยนั้น 5 นางเคยนั่งอยู่ที่ต้นอินทผลัมเดโบราห์ที่อยู่ระหว่างรา
มาห์และเบธเอลในแดนเทือกเขาเอฟราอิม และคนอิสราเอลก็ขึ้นมาหานางที่นั่นเพื่อให้ชำระ
ความ 6 นางใช้คนไปเรียกบาราคบุตรชายอาบีโนอัม ให้มาจากเคเดชในนัฟทาลีและกล่าวแก่เขา
ว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลมิได้ทรงบัญชาท่านหรือว่า 'ไปรวบรวมพลไว้ที่ภูเขากา
โบร์ จงเกณฑ์จากคนนัฟทาลีและคนเศบูลุนหนึ่งหมื่นคน 7 และเราจะชักนำสิเสราแม่ทัพของยา
บีนให้มาพบกับเจ้าที่แม่น้ำคีโชน พร้อมกับรถรบและกองทหารของเขา และเราจะมอบเขาไว้ใน
มือของเจ้า'"

เราไม่ทราบมากนักเกี่ยวกับเดโบราห์ก่อนถึงเหตุการณ์ตอนนี้ นางถูกบรรยายว่าเป็น ภรรยาของลับปีโดทผู้ซึ่งตอนนี้ น่าจะเสียชีวิตไปแล้ว มันคงเป็นเรื่องแปลกในสมัยนั้นที่ผู้หญิง คนหนึ่งจะแสดงอิทธิพลมากขนาดนั้น โดยไม่พึ่งพาสามีของนางหากเขายังมีชีวิตอยู่ นางถูก บรรยายว่าอาศัยอยู่ใต้ต้นอินทผลัมต้นหนึ่งระหว่างรามาห์และเบธเอลในแดนเทือกเขาเอฟราอิม ข้อความตรงนี้บรรยายว่าคนอิสราเอลมาหานางเพื่อให้ชำระความ ซึ่งบ่งบอกว่านางเป็นหญิงที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งในเรื่องสติปัญญาและความเป็นผู้นำ

เมื่อพิจารณาถึงการกดขี่ข่มเหงโดยยาบิน เดโบราห์จึงเรียกตัวบาราคแห่งตระกูลนัฟทาถิ โดยสั่งเขาในพระนามของพระเจ้าให้รวบรวมคนหนึ่งหมื่นคนจากตระกูลนัฟทาถิและเศบูลุนให้ ไปยังภูเขาทาโบร์ ยุทธวิธีของเดโบราห์ก็คือ ล่อกองทัพของติเสราให้มายังแม่น้ำคิโซน แม่น้ำ สายนี้ไหลผ่านที่ราบเอสตราเอลอนซึ่งอยู่ใต้เมกิดโด ที่นั่นเดโบราห์จะมอบกองทัพของติเสราไว้ แก่การข่ม โจมตีของบาราค

วณ 4:8-10   สำหรับข้อเสนอที่บาราคจึงตอบนางว่า "ถ้า मैंนางไปกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไป แต่ถ้า मैंนางไม่ไปกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่ไป" 9 นางจึงตอบว่า "ดิฉันจะไปกับ ท่านแน่ แต่ว่าทางที่ท่านไปนั้นจะไม่นำท่านไปถึงศักดิ์ศรี เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะขายติเสราไว้ในมือของหญิงคนหนึ่ง" ดูเหมือนว่าการลังเลใจของบาราคที่จะไปโดยไม่มีเดโบราห์ไปด้วย ทำให้นางกล่าวคำพยากรณ์ว่าเกียรติยศที่จะเกิดขึ้นตามมาจะไม่ตกแก่เขาแต่จะตกแก่ผู้หญิงคน หนึ่ง แน่ทีเดียวเรื่องนั้นเกิดขึ้นจริงกับยาเอลและอาจหมายถึงเดโบราห์ด้วยในความหมายแบบ กว้างกว่า

แล้วนางเดโบราห์ก็ลุกขึ้นไปกับบาราคถึงเมืองเคเดช 10 บาราคจึงเรียกเศบูลุนกับนัฟทาถิ ให้ไปที่เคเดช มีคนหนึ่งหมื่นเดินตามขึ้นไป และนางเดโบราห์ก็ไปด้วย บาราคจึงไปยังเมืองเค เดช ซึ่งเป็นหมู่บ้านหนึ่งในแคว้นกาลิลีและรวบรวมกำลังพลได้หนึ่งหมื่นคน จากที่นั่นพวกเขา ก็เดินทางลงใต้ต่อไปยังภูเขาทาโบร์

วณ 4:11-13   ขณะเดียวกันมีชายคนหนึ่งชื่อเฮเบอร์คนเคไนต์ คือจากลูกหลาน ของโฮบบ์พ่อตาของโมเสส ได้แยกออกจากคนเคไนต์ทั้งหลาย มาตั้งเต็นท์อยู่ไกลออกไปถึงที่ ราบศานันนิม ซึ่งอยู่ใกล้เมืองเคเดช 12 เมื่อมีคนไปแจ้งแก่ติเสราว่าบาราคบุตรชายอาปีโนอัมขึ้น

ไปที่ภูเขาทาโบร์แล้ว 13 ลีเสราห์เรียกรถรบทั้งหมดของท่านออกมา เป็นรถเหล็กเก้าร้อยคัน รวมกับเหล่าทหารทั้งหมดที่ไปด้วย ยกไปจากเมืองฮาโรเซทของคนต่างชาติไปถึงแม่น้ำกิโซน

ชายคนหนึ่งชื่อเฮเบอร์ ผู้เป็นเชื้อสายของพ่อตาของโมเสสบังเอิญอาศัยอยู่ขณะนั้นในฐานะคนร้อนเร่ที่เมืองเคเดช เมื่อเห็นกองกำลังของบาราคที่มารวมตัวกันที่นั่น เขาจึงแจ้งให้ลีเสราทราบถึงแผนการของคนเหล่านั้น ซึ่งลีเสราห์เตรียมพร้อมที่จะเข้าสู้รบ อาจเป็นไปได้ว่าเดโบราห์รู้ว่าเฮเบอร์จะแจ้งให้ลีเสราทราบเรื่องนั้นเพื่อที่จะล่อเขาให้มาถูกข่มโจมตีโดยบาราค ภาพเหตุการณ์ตอนหลังนี้ดูเหมือนสอดคล้องกับแผนการในตอนต้นของเดโบราห์ในข้อ 6-7 และข้อ 17 ด้วย ลีเสราจึงยাত্রาทัพของเขาไปโดยรวมถึงรถรบเหล็กเหล่านั้นของเขาด้วยไปยังที่ราบเอสตราเอลอนซึ่งเป็นที่ๆแม่น้ำกิโซนไหลผ่าน

วนฉ 4:14-16 นางเดโบราห์จึงกล่าวแก่บาราคว่า "ลุกขึ้นเถิด เพราะวันนี้เป็นวันที่พระเยโฮวาห์ทรงมอบลีเสราไว้ในมือของท่าน พระเยโฮวาห์เสด็จนำหน้าท่านไปมิใช่หรือ" บาราคจึงลงไปจากภูเขาทาโบร์พร้อมกับทหารหนึ่งหมื่นคนติดตามท่านไป 15 พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ลีเสราพร้อมกับรถรบทั้งสิ้นของท่านและกองทัพทั้งหมดของท่าน แดกคืนฟ่ายแพ้ด้วยคมดาบต่อหน้าบาราค แล้วลีเสราห์ลงจากรถบวิ้งหนีไป 16 และบาราคได้ไล่ติดตามรถรบทั้งหลายและกองทัพไปจนถึงฮาโรเซทของคนต่างชาติ และกองทัพทั้งหมดของลีเสราห์ล้มตายด้วยคมดาบ ไม่เหลือสักคนเดียว

ขณะเดียวกันบาราคก็ได้เคลื่อนทัพของตนไปยังภูเขาทาโบร์เหนือหุบเขานั้นแล้ว หลังจากที่ลีเสราได้ยাত্রาทัพของตนเข้าไปในหุบเขานั้นแล้ว เดโบราห์ก็อุ้มให้เขาโจมตีโดยสัญญาว่าพระเจ้าจะทรงมอบศัตรูผู้นี้ไว้ในมือของพวกเขา ในการสู้รบที่ตามมา บาราคทำให้กองทัพของลีเสราแตกฟ่ายไป พวกเขาฟ่ายแพ้อย่างหมดรูปเสียจนลีเสรากระโดดลงจากรถบของตนและวิ้งหนีไป คนอิสราเอลได้รับชัยชนะอย่างเด็ดขาดเสียจนกองทัพทั้งหมดของลีเสราถูกทำลาย

วนฉ 4:17-21 ฝ่ายลีเสราวิ้งหนีไปถึงเต็นท์ของยาเอล ภรรยาของเฮเบอร์คนเคไนต์ เพราะว่ายาบีนกษัตริย์เมืองฮาซร์เป็นไมตรีกันกับวงศ์วานเฮเบอร์คนเคไนต์ 18 ยาเอลจึงออกไปต้อนรับลีเสรา เรียกว่า "เจ้านายของดิฉันเจ้าข้า เชิญแวะเข้ามา เชิญแวะเข้ามาพักกับดิฉันอย่างลัวะอะไรเลย" ลีเสราจึงแวะเข้าไปในเต็นท์ และนางก็เอาผ้าห่มมาคลุมตัวให้ 19 ท่านจึงพูดกับนางว่า "ขอน้ำให้เรากินสักหน่อยเพราะเรากระหายน้ำ" นางก็เปิดถุงน้ำนมให้ท่านดื่ม และเอา

ผ้าคลุมท่านไว้ 20 ลิเสราจึงบอกแก่นางอีกว่า "ขอยื่นผ้าที่ประตูเตียง ถ้ามีผู้ใดมาถามว่า 'มีใคร มาพักที่นี่บ้างหรือ' จงบอกว่า 'ไม่มี'" 21 แต่ยาเอลภรรยาของเฮเบอร์หยิบหลักเตียงขึ้น ถือก้อน เติดย่องเข้ามา ตอกหลักเข้าที่ขมับของลิเสราทะลุติดดิน ขณะเมื่อลิเสรากำลังหลับสนิทอยู่เพราะ ความเหน็ดเหนื่อย แล้วลิเสราก็ตื่นชีวิต

ลิเสราหนีไปถึงเตียงของเฮเบอร์พันธมิตรของเธอ เขาสั่งลิเสราให้ซ่อนตัวอยู่ในเตียง ภรรยาของเธอคือ ยาเอล เห็นได้ชัดว่าเฮเบอร์อยู่ฝ่ายลิเสรา อย่างไรก็ตาม ตามที่เรื่องราวนี้จะเผย ให้เห็น ยาเอลไม่ได้อยู่ฝ่ายลิเสราด้วย นางจึงชวนลิเสราให้เข้ามาในเตียงของนางเมื่อเขาขอน้ำ นางจึงให้น้ำนมแก่เขา จากนั้นก็คลุมตัวเขาด้วยผ้าคลุม เขาจึงสั่งนางว่าหากมีใครถามถึงเขา นาง ต้องปฏิเสธว่าไม่มีใครอยู่ในเตียงของนาง อย่างไรก็ตาม พอลิเสราผลอยหลับไป ยาเอลก็หยิบ หลักเตียง (ตะปู) พร้อมกับก้อนและตอกหลักนั้นเข้าที่ขมับของเขาทะลุติดดิน เขาตายคาที่ ไม่มีบันทึกไว้ว่านางอธิบายเรื่องนี้กับสามีของนางอย่างไร

วจน 4:22-24 เห็นได้ชัดว่าบาราคไล่ติดตามลิเสราอย่างกระชั้นชิด และมีคน บอกทางจนเขามาถึงที่ๆลิเสราซ่อนตัวอยู่ และคูเถิด บาราคไล่ติดตามลิเสราถึง ยาเอลก็ออกไป ต้อนรับเรียนท่านว่า "เชิญเข้ามาเถิด ดิฉันจะชี้ให้ท่านเห็นคนที่ท่านค้นหาอยู่นั้น" พอบาราคก็ เข้าไปในเตียงแล้ว คูเถิด ลิเสรานอนสิ้นชีวิตอยู่ มีหลักเตียงที่ในขมับ 23 ดังนี้แหละในวันนั้น พระเจ้าทรงกระทำให้ยาบีนกษัตริย์คานาอันนอนนุ่มต่อหน้าคนอิสราเอล 24 และมีของ คน อิสราเอลก็กระทำต่อยาบีนกษัตริย์เมืองคานาอันหนักขึ้นทุกที จนเขาทั้งหลายได้ทำลายยาบีน กษัตริย์เมืองคานาอันเสีย

พอมาถึงที่เตียงของยาเอล นางก็พาบาราคไปคูศพของลิเสรา พระเจ้าได้ประทานชัยชนะ อันยิ่งใหญ่แก่อิสราเอลแล้ว พวกเขาปราบคู่อริของตนคือ ยาบีน กษัตริย์แห่งคานาอัน ได้อย่างเด็ด ขาด คนอิสราเอลจึงจำเริญขึ้นหลังจากทำลายยาบีนและอิทธิพลของเขาเสีย

*****

ภาพรวมของผู้วินิจฉัย 5: บทที่ห้าของหนังสือผู้วินิจฉัยเป็น 'บทเพลง' ของเดโบราห์ และบาราคหลังจากได้รับชัยชนะยิ่งใหญ่เหนือลิเสรา พวกเขานำเสนอเรื่องราวการสู้รบและ ชัยชนะในรูปแบบบทกวีอันไพเราะและน่าตื่นเต้น

บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) พระเจ้าทรงได้รับคำสรรเสริญและสง่าราศีในข้อ 1-5; (2) ความยากลำบากและการช่วยให้พ้นของคนอิสราเอลในข้อ 6-11; (3) การพรรณนาถึงการสู้รบในข้อ 12-23 และ (4) มารดาของสิเสราผัดหวังในข้อ 24-31

วณ 5:1-3 หลังจากชัยชนะครั้งประวัติศาสตร์ของอิสราเอลเหนือสิเสราและกองทัพของเขาซึ่งถูกบันทึกไว้ในบทที่แล้ว เดโบราห์และบารากก็เริ่มร้องเพลงเป็นบทกวีที่กล่าวถึงชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของพวกเขา แล้วนางเดโบราห์กับบารากบุตรชายอาบีโนอัมจึงร้องเพลงในวันนั้นว่า 2 "จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เพราะพระองค์ทรงแก้แค้นคนอิสราเอลเมื่อประชาชนสมัครใจช่วย 3 โอ บรรดากษัตริย์ ขอทรงสดับ โอ เจ้านายทั้งหลาย ขอจงเงี่ยหูฟัง ข้าพเจ้านี้แหละจะร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล

น่าสนใจตรงที่ว่าเนื้อความบอกเป็นนัยว่าเดโบราห์เป็นผู้เขียนเพลงบทนี้และจากนั้นบารากก็เข้ามาร่วมวงด้วย เห็นได้ชัดว่าเป็นบทเพลงสรรเสริญ และยังเป็นบทเพลงแห่งคำพยานต่อบรรดากษัตริย์แห่งเขตแดนนั้นด้วยถึงการช่วยให้พ้นที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าประทานให้แก่ประชากรของพระองค์ ที่ควรหมายเหตุเพิ่มเติมก็คือความเห็นของเดโบราห์ที่ว่า “ประชาชนสมัครใจช่วย” มันเป็นคุณธรรมจริงๆเมื่อประชาชนของพระเจ้าเสนอตัวอย่างเต็มใจในการปรนนิบัติเพื่อช่วยงานของพระเจ้า

วณ 5:4-9 ดังที่เพลงนี้จะเผยให้เห็น เห็นได้ชัดว่าเดโบราห์เป็นผู้เขียนบทเพลงนี้ เนื้อหาส่วนต่อไปอยู่ในรูปของคำอธิบาย ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เมื่อพระองค์เสด็จออกจากเสอีร์ เมื่อพระองค์เสด็จจากท้องถื่นเอโดม แผ่นดินก็หวาดหวั่นไหว ท้องฟ้าก็ปล่อยลงมา เออ เมฆก็ปล่อยฝนลงมา 5 ภูเขาก็ตลายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ รวมทั้งภูเขาศิไนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล 6 ในสมัยข่มการบุตรชายอานาถ สมัยยาเอล ทางหลวงก็หยุดชะงัก ผู้สัญจรไปมาก็หลบไปเดินตามทางซอย 7 ชาวไร่ชาวนาในอิสราเอลก็หยุดยั้ง เขาหยุดยั้งจนดินแดนเดโบราห์ขึ้นมา จนดินแดนขึ้นมาเป็นอย่างมารดาอิสราเอล 8 เมื่อเลือกนับถือพระใหม่ สงครามก็ประชิดเข้ามาถึงประตูเมือง เห็นมิโลหรือหอกสักอันหนึ่งในพลอิสราเอลสี่หมื่นคนหรือ 9 จิตใจของข้าพเจ้านิยมชมชอบในบรรดาเจ้าเมืองของอิสราเอล ผู้อาสาสมัครท่ามกลางประชาชน จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์

เห็นได้ชัดว่าในช่วงเวลาก่อนการสู้รบครั้งนั้นคนอิสราเอลตกอยู่ในสภาวะอับจนสิ้นหวัง เมื่อพิจารณาถึงชัยชนะเมื่อไม่นานมานี้ของพวกเขา เดโบราห์จึงสรรเสริญพระเจ้าโดยระลึกถึงการที่พระองค์ประทานชัยชนะยิ่งใหญ่แก่ประชาชนของพระองค์ในสมัยที่พวกเขามุ่งหน้าสู่แผ่นดินนั้น นางยังระลึกถึงชัยชนะเหล่านั้นที่ประทานให้แก่ซัมการ์ใน 3:31 ด้วย ความเป็นผู้นำของเดโบราห์รวมถึงความเป็นผู้แต่งบทเพลงนี้ของนางปรากฏชัดเจน นางเปรียบตัวเองว่าเป็นเหมือนกับมารดาคนหนึ่งในอิสราเอล มีการสื่อเป็นนัยถึงการนับถือรูปเคารพด้วยซึ่งคนอิสราเอลได้หลงไปในการบาปนี้ โดยนำการติสอนของพระเจ้ามาสู่ตนเอง อีกครั้งที่นางสรรเสริญพระเจ้าสำหรับการทรงช่วยประชาชนของพระองค์ให้พ้น

วนฉ 5:10-11 นางจึงคะยั้นคะยอบรรดาผู้นำแห่งอิสราเอลที่ได้รับการช่วยให้พ้นให้สรรเสริญพระเจ้าของตนเช่นกัน บรรดาท่านผู้ที่ขี้ลาเฝือก จงบอกกล่าวให้ทราบเถิด ทั้งท่านผู้ที่นั่งพิพากษาและท่านที่สัตย์จริงไปมา 11 คนที่รอดพ้นจากเสียงนักรบ ๗ ที่ดักน้ำ เขากล่าวถึงกิจการอันชอบธรรมของพระเยโฮวาห์ คือกิจการอันชอบธรรมต่อชาวไร่ชาวนาในอิสราเอล แล้วชนชาติของพระเยโฮวาห์ก็เดินไปที่ประตูเมือง

วนฉ 5:12-15 เดโบราห์ขับร้องบทเพลงสรรเสริญของนางต่อไปอย่างไรเพราะตื่นเถิด ตื่นเถิด เดโบราห์เอ๋ย ตื่นเถิด ตื่นมาร้องเพลง ลูกขึ้นเถิด บาราค บุตรชายอาบีโนอัมเอ๋ย พาพวกเชลยของท่านไป 13 ครั้งนั้นพระองค์ทรงกระทำให้ผู้ที่เหลืออยู่ปกครองพวกขุนนางของประชาชน พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าปกครองผู้มีกำลัง 14 ผู้ที่มีรากอยู่ในอามาเลซได้ลงมาจากเอฟราอิม เขาเดินตามท่านนะ เบนยามินท่ามกลางประชาชนของท่าน ผู้บังคับบัญชาเดินลงมาจากมาคิร์และผู้บันทึกรายงานของจอมพลออกมาจากเศบูลุน 15 เจ้านายทั้งหลายของอิสราศาร่วมกับเดโบราห์ และอิสราศาร่วมกับบาราคด้วย เขาเร่งติดตามท่านไปในหุบเขา มีความตั้งใจอย่างยิ่งเพื่อกองพลคนรูเบน

เดโบราห์ระลึกถึงการที่ตัวเองถูกปลุกให้ตื่นขึ้นสู่วิกฤติที่ตกแก่อิสราเอล นางจึงขอให้บารากลงมือในการสู้รบซึ่งเขาก็ต่อสู้อย่างกล้าหาญ จากนั้นนางก็เอ๋ยถึงหลายตระกูลของอิสราเอลที่สู้รบในการสงครามครั้งนั้น ได้แก่ เอฟราอิม เบนยามิน เศบูลุน อิสราศาร่วมและรูเบน

วนฉ 5:16-18 เดโบราห์กล่าวถึงตระกูลอื่นๆต่อไปที่ไม่ได้ต่อสู้ในการสู้รบครั้งนี้ ในนท่านจึงร้องรออยู่ที่คอกแกะเพื่อจะฟังเสียงปี่ที่เขาเป่าให้แกะฟัง เพื่อกองพลคนรูเบนมีการ

พิจารณาความมุ่งหมายของจิตใจ 17 กิเลอาดอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ส่วนดานอาศัยอยู่กับเรือกำปั่นทำไม้เล่า อาเซอร์นั่งเฉยอยู่ที่ฝั่งทะเลตั้งบ้านเรือนอยู่ตามท่าจอดเรือของเขา 18 เศบูลุนกับนัฟทาลีเป็นคนที่ยึ่งชีวิตเข้าสู่ความตาย ณ ที่สูงในสนามรบ

ไม่ใช่ทุกคนในอิสราเอลเข้าร่วมในการสู้รบครั้งนี้ คนรูเบนบางส่วนไม่ได้เข้าร่วม กิเลอาดซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลก็ไม่ได้เข้าร่วม ดานก็มัวแต่ยุ่งอยู่กับการค้าขายทางทะเลในเรือ อาเซอร์อยู่กับที่ของตนซึ่งอยู่ตามแนวชายฝั่งทะเล อย่างไรก็ตาม เศบูลุนและนัฟทาลีก็ยอมเสี่ยงชีวิตเข้าแลกในการสู้รบครั้งนี้และได้รับคำชมเชยจากเดโบราห์

วณ 5:19-23 คราวนี้เดโบราห์หันความสนใจของนางไปที่พวกปฏิบัติภัยบ้าง พอบรรดากษัตริย์มาถึงก็รบกัน บรรดากษัตริย์คานาอันก็รบที่ทาอานาคริมห้วงน้ำเมกิดโดโดยมิได้รับเงินเลย 20 ดวงดาวก็สู้รบจากสวรรค์จากวิถีของมัน มันทั้งหลายรบกับสิเสรา 21 แม่น้ำคิโชนพัดกวาดเขาไปเสีย คือแม่น้ำคิโชน แม่น้ำโบราณนั้น โอ จิตของข้าพเจ้าเอ๋ย เจ้าได้เหยียบย่ำด้วยกำลังแข็งขัน 22 แล้วเสียงก็บม้ก็กระทบแรงโดยม้าของเขาวิ่งควบไป ม้าที่มีอำนาจใหญ่โตวิ่งควบไป 23 ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวว่า ‘จงสาปแช่งเมโรสเถิด จงสาปแช่งชาวเมืองให้หนัก เพราะเขาไม่ได้ออกมาช่วยพระเยโฮวาห์ คือช่วยพระเยโฮวาห์ผู้ผู้มีกำลังมาก’

บรรดากษัตริย์ที่ถูกเอ่ยถึงด้านบนน่าจะเป็นพวกกษัตริย์ต่างชาติที่รวมเป็นพันธมิตรกับสิเสรา ทาอานาคเป็นสถานที่แห่งหนึ่งในที่ราบเอสตราเอลอนซึ่งเป็นที่ๆมีการสู้รบคราวนั้นไม่ไกลจากเมกิดโด ‘กษัตริย์’ ต่างชาติเหล่านี้เคยข่มเหงคนอิสราเอลก่อนหน้านั้น โดยไม่ยอมรับส่วยจากพวกเขา และเลือกที่จะยึดแผ่นดินของพวกเขามากกว่าและกดขี่ข่มเหงพวกเขา

การเอ่ยถึงการที่คนอิสราเอล “สู้รบจากสวรรค์” ก็อาจอ้างอิงถึงการที่พระเจ้าทรงต่อสู้เพื่อคนอิสราเอล ความหมายอีกแบบอาจเป็นได้ว่าพระเจ้าทรงใช้พายุรุนแรงหลายลูกมาซึ่งทำให้สิเสราเสียเปรียบในการสู้รบคราวนั้น วลีที่อ้างอิงถึง “ดวงดาวในวิถีของพวกเขา” อาจหมายถึงพวกทูตสวรรค์ที่สู้รบเพื่อคนอิสราเอลก็ได้ หรือมันอาจหมายถึงแสงดาวที่สว่างจ้าซึ่งทำให้คนอิสราเอลเป็นฝ่ายได้เปรียบในการสู้รบตอนกลางคืน

แม่น้ำคิโชนคือแม่น้ำที่ไหลผ่านที่ราบเอสตราเอลอนไปยังทะเล นี่สื่อเป็นนัยว่าพระเจ้าทรงใช้ฝนตกหนักลงมาซึ่งทำให้แม่น้ำสายนี้ไหลท่วมจนทำให้สิเสราเสียเปรียบ เมโรส คือเมือง

หนึ่งซึ่งอยู่ที่ไหนสักแห่งในเขตแดนของที่ราบเอสตราเอลอนซึ่งไม่ยอมให้ความช่วยเหลือบาราคในการสู้รบครั้งนี้ เดโบราห์จึงสาปแช่งพวกเขา

วณ 5:24-27 คราวนี้เดโบราห์หันไปพูดถึงยาเอล ภรรยาของเฮเบอร์บ้าง หญิงที่น่าสรรเสริญมากที่สุดก็คือยาเอลภรรยาของเฮเบอร์คนเคไนต์ เป็นหญิงที่น่าสรรเสริญมากที่สุดที่อยู่ต้นที่ 25 เขาขอน้ำ นางก็ให้น้ำนม นางเอานมขึ้นใส่ขามหลวงมายื่นให้ 26 นางเอื้อมมือหยิบหลักเด็นที่ ข้างมือขวาของนางฉวยตะลุมพุก นางตอกลิเสราเข้าที่หนึ่ง นางบีศีรษะของลิเสรา นางตีตะลุมพุกของเขา 27 เขาจมลง เขาล้ม เขานอนที่เท้าของนาง ที่เท้าของนางเขาจมลง เขาล้ม เขาจมลงที่ไหน ที่นั่นเขาล้มลงตาย

บทเพลงนี้เล่าย้อนถึงการที่ยาเอลฆ่าลิเสราโดยการตอกหมุดซึ่งเด็นที่ตะลุมพุกของเขา ขณะที่เขานอนหลับอยู่ในต้นที่ของนาง แม้มิได้ถูกเอ่ยถึงในบันทึกของบทที่ 4 แต่มันสื่อชัดเจนว่าหลังจากฆ่าลิเสราแล้ว ยาเอลก็หยิบดาบเล่มหนึ่งและตัดศีรษะของเขาออกเสีย เดโบราห์เล่าซ้ำสรุปย่อเกี่ยวกับการเสียชีวิตของลิเสราอย่างไรเพราะ

วณ 5:28-30 จากนั้นเดโบราห์ก็กล่าวถึงมารดาของลิเสราที่เป็นกังวลเรื่องที่เขาไม่กลับมาจากการสู้รบคราวนั้น แน่แน่นอนว่ามุมมองของผู้หญิงคนหนึ่งถูกนำเสนอ

28 มารดาของลิเสรามองออกไปตามช่องทางต่าง นางมองไปตามบานเกล็ด ร้องว่า 'ทำไมหนอ ธรรมชาติของเขาจึงมาช้าเหลือเกิน ทำไมล้อรถของเขาจึงเนิ่นช้าอยู่' 29 บรรดาสตรีผู้ฉลาดของนางจึงตอบนาง เปล่าดอก นางนึกตอบเอาเองว่า 30 'เขาทั้งหลายยังไม่พบและยังไม่แบ่งของที่ริบมาได้หรือ หญิงคนหนึ่งหรือสองคนได้แก่ชายคนหนึ่ง สิ่งของย้อมสีที่ริบมาเป็นของลิเสรา ของย้อมสีที่ปักลวดลาย ของย้อมสีที่ปักลวดลายสองหน้าสำหรับพันคอของข้าเป็นของที่ริบ'

บางทีอาจได้ข้อมูลเพิ่มเติมหลังจากการสู้รบคราวนั้น เดโบราห์จึงเล่าว่ามารดาของลิเสราขอให้เขากลับจากการสู้รบอย่างเปล่าประโยชน์ พวกเขาคนที่ดูแลนางกล่าวว่าเขาคงหยุดแหวะเก็บของริบที่ได้จากการสงครามอยู่ มารดาของเขาพยายามที่จะคิดปลอบใจตัวเองอย่างเปล่าประโยชน์ว่านี่อาจเป็นเหตุที่ว่าทำไมเขาถึงยังไม่รีบกลับมา

วณ 5:31 บทเพลงของเดโบราห์ปิดท้ายด้วยการประณามอย่างรุนแรงของนาง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอศัตรูทั้งปวงของพระองค์พินาศสิ้นดังนี้ แต่ขอให้ผู้ที่รักพระองค์เปรียบดังดวงอาทิตย์เมื่อโผล่ขึ้นด้วยอนุภาพ" นางปิดท้ายบทเพลงอันไพเราะของนางโดยทูลขอความพ่ายแพ้ให้เกิดแก่ศัตรูทั้งปวงของพระเยโฮวาห์ แต่นางทูลขอพระพรยิ่งใหญ่แก่คนทั้งปวงที่รักพระองค์

บทนี้ปิดท้ายโดยการหมายเหตุไว้ว่า และแผ่นดินก็หยุดพักสงบอยู่สี่สิบปี แม้ว่าทั้งบาราคและเดโบราห์ถูกถือว่าเป็นผู้วินิจฉัยในอิสราเอล เห็นได้ชัดว่าเดโบราห์เป็นผู้นำที่ยิ่งใหญ่กว่าซึ่งการมีนางอยู่ด้วยทำให้อิสราเอลมีเสถียรภาพอยู่สี่สิบปี

*****

ภาพรวมของผู้วินิจฉัย 6: คราวนี้จุดสนใจเปลี่ยนไปยังสมัยของกิเดโอนผู้ซึ่งถูกถือว่าเป็นผู้วินิจฉัยคนที่หกในอิสราเอล บทนี้นำเสนอเหตุการณ์และสภาพแวดล้อมต่างๆที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อตั้งกิเดโอนขึ้นเพื่อช่วยอิสราเอลให้พ้น

บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) คนอิสราเอลถูกกดขี่โดยคนมีเดียนในข้อ 1-6; (2) คนอิสราเอลถูกดำเนินโดยผู้พยากรณ์คนหนึ่งข้อ 7-10; (3) กิเดโอนถูกใช้ไปเพื่อช่วยอิสราเอลให้พ้นในข้อ 11-24; (4) กิเดโอนทำลายแท่นบูชาของพระบาอัลในข้อ 25-32 และ (5) หมายสำคัญของการวางชนแกะทิ้งไว้ในข้อ 33-40

วณ 6:1 หลังจากเดโบราห์สิ้นชีวิต คนอิสราเอลก็ได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมือของคนมีเดียนเจ็ดปี รูปแบบเดิมๆเกิดขึ้นต่อไป หลังจากการสิ้นชีวิตของผู้นำที่เข้มแข็ง คนอิสราเอลก็กลับไปทำชั่วอีกต่อ พระพักตร์พระเจ้า ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงเตือนประชาชนของพระองค์ผ่านทางคนมีเดียน ซึ่งเป็นชนกลุ่มหนึ่งจากทิศใต้และทิศตะวันออก

วณ 6:2-6 ด้วยเหตุนี้มือของคนมีเดียนก็มีชัยชนะต่ออิสราเอล เพราะเหตุคนมีเดียน ประชาชนอิสราเอลจึงต้องทำที่หลบซ่อนซึ่งอยู่ในภูเขาให้แก่ตนเอง คือถ้ำ และที่กำบังที่เข้มแข็ง 3 เพราะว่าคนอิสราเอลหวานพิชเมื่อไร คนมีเดียนและคนอามาเลขและชาวตะวันออกก็ขึ้นมาสู้รบกับเขา 4 เขามาตั้งค่ายไว้แล้วทำลายพืชผลแห่งแผ่นดินเสีย ไกลไปถึงเมืองกาซา ไม้ให้

มีเครื่องบริโภคน้ำในอิสราเอลเลย ไม่ว่าแกะ หรือวัว หรือลา 5 เพราะว่าคนเหล่านั้นจะขึ้นมาพร้อมทั้งฝูงสัตว์และเต็นท์ เขามาเหมือนตักแต่นเป็นฝูงๆ ทั้งคนและอูฐก็นับไม่ถ้วน เมื่อเขาเข้ามา เขาก็ทำลายแผ่นดินเสียอย่างนี้แหละ 6 พวกอิสราเอลจึงตกต่ำลงมากเพราะคนมีเดียน คนอิสราเอลก็ร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์

การกดขี่ข่มเหงของคนมีเดียนที่มีต่อคนอิสราเอลรุนแรงเสียจนคนอิสราเอลจำนวนมากต้องไปอาศัยอยู่ตามถ้ำเพื่อหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับคนเหล่านั้น คนอิสราเอลจะปลูกพืชของตนและคนมีเดียนและบรรดาพันธมิตรของพวกเขา (คนอามาเลขพร้อมกับประชาชนกลุ่มอื่นๆ แห่งทิศตะวันออก) ก็จะมาทำลายหรือขโมยพืชผลเหล่านั้นไป คนเหล่านั้นยังขโมยฝูงสัตว์ของอิสราเอลไปอีกด้วย นอกจากนี้คนเหล่านั้นยังมาพร้อมกับฝูงสัตว์ของตนเหมือนฝูงตักแต่นและให้สัตว์เหล่านั้นกินหญ้าจนทำให้แผ่นดินนั้นเสีย คนเหล่านั้นมาทำลายเศรษฐกิจที่เป็นการเกษตรของแผ่นดินนั้นและทำให้คนอิสราเอลยากจนตกต่ำ ดังนั้นด้วยความสิ้นหวังคนอิสราเอลจึงหันกลับมาหาพระเยโฮวาห์และร้องทุกข์ต่อพระองค์

วณ 6:7-10 ด้วยเหตุนี้ ต่อมาเมื่อคนอิสราเอลร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์ เพราะคนมีเดียน 8 พระเยโฮวาห์ก็ทรงใช้ผู้พยากรณ์คนหนึ่งให้มาหาคนอิสราเอล ผู้นั้นพูดกับเขาทั้งหลายว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เราได้นำพวกเจ้าขึ้นมาจากอียิปต์ นำเจ้าออกจากเรือนทาส 9 และเราได้ช่วยเจ้าให้พ้นจากเงื้อมมือของชาวอียิปต์ และให้พ้นจากมือของบรรดาผู้ที่บีบบังคับเจ้า และขับไล่เจ้าให้ออกไปเสียให้พ้นหน้าเจ้า และมอบแผ่นดินของเจ้าให้แก่เจ้า 10 และเราบอกกับเจ้าว่า "เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เจ้าอย่าเกรงกลัวพระของคนอามไรต์ ในแผ่นดินของเจ้าซึ่งเจ้าอาศัยอยู่นั้น" แต่เจ้าทั้งหลายหาได้เชื่อฟังเสียงของเราไม่"

ดังที่มีหมายเหตุไว้ในข้อความตรงนี้ พระเจ้าทรงใช้ผู้พยากรณ์ที่ไม่ทราบชื่อคนหนึ่งมายังคนอิสราเอล เขามาและเตือนพวกเขาให้ระลึกว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงช่วยพวกเขาให้พ้นจากอียิปต์และประทานแผ่นดินนี้ให้แก่พวกเขา คนของพระเจ้าผู้นี้ซึ่งอาจเทศนาไปทั่วแผ่นดินนั้นเตือนให้คนอิสราเอลระลึกว่าพระเจ้าได้ทรงทำพันธสัญญาหนึ่งกับพวกเขา นำเสรีภาพพวกเขาไม่ได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเจ้า แม้ที่เดียนนี้เป็นเหตุผลที่ทำให้เกิดการติสอนโดยคนมีเดียนเพราะคนอิสราเอลไม่เชื่อฟังพระเจ้าของตน

วณ 6:11-12 ขณะเดียวกัน ฝ่ายทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์มานั่งอยู่ที่ใต้ต้นโอ๊กที่ตำบลโอฟราห์ ซึ่งเป็นของโยอาช คนอาบีเยเซอร์ ฝ่ายกิเดโอนบุตรชายของท่านกำลัง นวดข้าวสาลีอยู่ในบ่ออย่างงุ่นเพื่อซ่อนให้พ้นตาคนมีเดียน 12 ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ ปรากฏแก่กิเดโอนพูดกับเขาว่า "เจ้าบุรุษผู้กล้าหาญเอ๋ย พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเจ้า"

น่าสนใจตรงที่ว่าทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าองค์นี้นั่งลงใต้ต้น โอ๊กต้นหนึ่งในตำบล โอฟราห์ นี่คือหมู่บ้านแห่งหนึ่งในที่ราบเอสตราเอล (หุบเขาแห่งอิสเรเอล) ทางทิศตะวันออก ของเมกิดโด กิเดโอนผู้เป็นบุตรชายของเจ้าของที่ดินนั้น (โยอาช คนอาบีเยเซอร์) นวดข้าวสาลี ข้างๆบ่ออย่างงุ่น โดยหวังว่าคนมีเดียนจะไม่หามันเจอที่นั่น ณ ที่นั่นเองทูตสวรรค์ขององค์พระผู้ เป็นเจ้าพูดกับเขาโดยเรียกเขาว่า "เจ้าบุรุษผู้กล้าหาญเอ๋ย" กิเดโอนอาจเป็นชายคนหนึ่งที่มีผละ กำลังมากจริงๆเพราะการทำงานในไร่ของครอบครัว อย่างไรก็ตาม ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็น เจ้าองค์นี้อาจพูดเป็นเชิงคำพยากรณ์ถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้สำหรับเขาก็ได้

เราควรหมายเหตุไว้ว่า "ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์" ถูกพูดถึงในฐานะเป็นองค์พระผู้ เป็นเจ้าเองในข้อความที่ตามมา เห็นได้ชัดว่านี่เป็น theophany (การปรากฏตัวของพระเจ้าในรูป กายมนุษย์) หรืออาจเป็น Christophany (การปรากฏตัวของพระคริสต์ก่อนเสด็จมารับสภาพเนื้อ หนึ่ง)

วณ 6:13-18 กิเดโอนจึงเริ่มสนทนากับพระองค์ "โอ ท่านเจ้าข้า ถ้าพระเยโฮ วาห์ทรงสถิตกับพวกเราแล้ว โฉนเหตุเหล่านี้จึงเกิดขึ้นแก่เราเล่า และการอัศจรรย์ทั้งหลายของ พระองค์ซึ่งบรรพบุรุษเคยเล่าให้เราฟังว่า 'พระเยโฮวาห์ทรงนำเราออกจากอียิปต์มิใช่หรือ' แต่ สมัยนี้พระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งเราเสียแล้ว และทรงมอบเราไว้ในมือของพวกมีเดียน" 14 และ พระเยโฮวาห์ทรงหันมาหาเขาตรัสว่า "จงไปช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากเงื้อมมือพวกมีเดียน ด้วยกำลังของเจ้านี้แหละ เราใช้เจ้าให้ไปแล้ว มิใช่หรือ" 15 กิเดโอนจึงกราบทูลว่า "โอ ข้าแต่องค์ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์จะช่วยอิสราเอลได้อย่างไร คุณเถิด ครอบครัวของข้าพระองค์ต่ำต้อย ที่สุดในคนมนัสเสห์ และตัวข้าพระองค์ก็เป็นคนเล็กน้อยที่สุดในวงศ์วานบิดาของข้าพระองค์" 16 พระเยโฮวาห์ตรัสกับเขาว่า "แต่เราจะอยู่กับเจ้าแน่ และเจ้าจะได้โจมตีคนมีเดียนอย่างกับตี คนคนเดียว" 17 เขาก็ทูลพระองค์ว่า "ถ้าบัดนี้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของ พระองค์ ขอทรงโปรดสำแดงหมายสำคัญอย่างหนึ่งแก่ข้าพระองค์ว่า พระองค์เองตรัสกับข้า

พระองค์ 18 ขอพระองค์อย่าเสด็จไปเสียจากที่นี่จนกว่าข้าพระองค์จะกลับมาหาพระองค์ และนำของมาตั้งถวายต่อพระพักตร์" และพระองค์ตรัสว่า "เราจะคอยอยู่นจนกว่าเจ้าจะกลับมาอีก"

กิเดโอนคู่ออกทันทีว่าอาคันตุกะผู้นี้มาจากสวรรค์ เขาจึงถามว่าหากพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับคนอิสราเอลจริงๆ ทำไมปัญหาเหล่านี้จึงเกิดขึ้นแก่พวกเขา เขาถามว่าการอัศจรรย์เหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงกระทำต่อหน้าและเพื่อบรรพบุรุษของพวกเขาอยู่ที่ไหน กิเดโอนแสดงความจริงใจและโปร่งใส กระนั้น เห็นได้ชัดว่าเขาไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดพระเจ้าถึงทรงยอมให้คนอิสราเอลถูกตีสอนโดยคนมีเดียน พระองค์มิได้ทรงทอดทิ้งพวกเขาแม้ดูเหมือนเป็นอย่างนั้นในสายตากิเดโอนก็ตาม

เราควรหมายเหตุไว้ว่าแม้ก่อนหน้านี้พระองค์ทรงถูกเรียกว่าทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่บัดนี้พระองค์ทรงถูกเรียกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเอง พระเยโฮวาห์จึงทรงแจ้งให้กิเดโอนทราบว่าจะทรงช่วยคนอิสราเอลให้พ้นผ่านทางเขา (กิเดโอน) กิเดโอนออกตัวทันทีโดยกล่าวอย่างถ่อมตัวถึงฐานะอันต่ำต้อยของเขา พอได้ยินเช่นนี้พระเจ้าก็ทรงบอกเขาว่าเขาจะเอาชนะคนมีเดียนได้โดยลำพัง กิเดโอนจึงขอให้พระเจ้าทรงสำแดงหมายสำคัญหนึ่งเพื่อพิสูจน์ว่าเป็นพระองค์จริงๆ ที่กำลังตรัสกับเขา อย่างไรก็ตาม กิเดโอนขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่กับที่เพื่อที่ว่าเขาจะได้ไปเตรียมเครื่องสัตวบูชาถวายต่อพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงสัญญาว่าจะรออยู่

วชน 6:19-21 กิเดโอนก็กลับเข้าบ้าน จัดลูกแพะตัวหนึ่งกับแป้งเอฟาห์หนึ่งทำขนมไร้เชื้อ เขาเอาเนื้อใส่กระจาด ส่วนน้ำแองใส่ในหม้อ นำสิ่งเหล่านี้มาถวายพระองค์ที่ได้ตื่นอีก 20 และทูตสวรรค์ของพระเจ้าบอกเขาว่า "จงเอาเนื้อและขนมไร้เชื้อวางไว้บนศิลานี้ เทน้ำแองราดของเหล่านั้น" กิเดโอนก็กระทำตาม 21 แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็เอาปลายไม้ที่ถืออยู่แตะต้องเนื้อและขนมไร้เชื้อ และมีไฟลุกขึ้นมาจากศิลาไหม้เนื้อและขนมไร้เชื้อจนหมด และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็หายไปพ้นสายตาของเขา

ขณะที่เนื้อหาถูกเล่าต่อไป กิเดโอนก็เตรียมเครื่องสัตวบูชาของเขาและนำมันมาถวายแด่ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดสังเกตว่าคราวนี้ผู้นำสารจากสวรรค์ผู้นี้กลับมาถูกเรียกว่าทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนเดิมแล้ว คำนี้ถูกใช้เรียกสลับกับคำว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าตลอด ทูตสวรรค์องค์นี้จึงแตะต้องเครื่องสัตวบูชาที่นั้นของกิเดโอนด้วยไม้เท้าที่อยู่ในมือของ

พระองค์ ฟูลุกขึ้นมาจากคิลานันที่มีเครื่องสัตวบูชาวางอยู่ข้างบนและเผาไหม้เครื่องสัตวบูชา
นั้นจนหมด จากนั้นทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จากไป

วณ 6:22-24 เห็นได้ชัดว่าคำพูดต่อไปนี้ เป็นปัจจัยมบทของเรื่องราวที่เกิดขึ้น
ก่อนหน้านั้น กิเดโอนก็ทราบว่าเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์จริง และกิเดโอนพูดว่า
"โอ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าเจ้าข้า บัดนี้ข้าพระองค์ได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮ
วาห์ต่อหน้าต่อตา อนิจจาเอ๋ย" 23 แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า "สันติภาพจงมีอยู่แก่เจ้า
เจ้าอย่ากลัวเลย เพราะเจ้าจะไม่ตาย" 24 ฝ่ายกิเดโอนก็สร้างแท่นบูชาแท่นหนึ่งถวายพระเยโฮ
วาห์ที่นั่น และเรียกตำบลนั้นว่า พระเยโฮวาห์ชาโลม ทุกวันนี้แท่นนั้นก็ยังอยู่ที่โอฟราห์ ซึ่งเป็น
ของคนอาบีเยเซอร์

แม้ว่าในข้อความก่อนหน้านี้มีหมายเหตุไว้ว่าทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้จากไป
แล้ว แต่ตรงนี้ซึ่งอาจเป็นปัจจัยมบทที่มีรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการพบกันของพวกเขา เมื่อกิเด
โอนตระหนักถึงฤทธิ์เดชแบบพระเจ้าของอาคันตุกะจากสวรรค์ผู้นี้ของเขา ความเกรงกลัวองค์
พระผู้เป็นเจ้าก็เกาะกุมจิตใจเขา เมื่อได้เผชิญหน้ากับความบริสุทธิ์ของพระเจ้าผู้ไม่มีที่สิ้นสุด เขา
ก็กลัวว่าชีวิตของตนเองจะเป็นอันตราย พระเจ้าทรงต้องการขจัดความกลัวของเขาออกไปโดยแจ้ง
ให้เขาทราบว่าเขาจะไม่ตาย น่าสนใจตรงที่พระเจ้าทรงกล่าวว่าสันติภาพจงมีอยู่แก่กิเดโอน เมื่อ
กิเดโอนสร้างแท่นบูชาหนึ่งขึ้นถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าหลังจากนั้น เขาได้ตั้งชื่อว่า เยโฮวาห์
ชาโลม ซึ่งหมายความว่า 'พระเยโฮวาห์ทรงเป็นสันติสุข' หรือ 'สันติสุขจากพระเยโฮวาห์' แท่น
บูชานั้นยังอยู่ที่นั่นที่ตำบลโอฟราห์ในสมัยของซามูเอล

วณ 6:25-26 ต่อมาในคืนนั้น พระเจ้าก็ทรงปรากฏแก่กิเดโอนอีกครั้ง โดยอาจ
ในความฝันหนึ่ง อยู่มาในคืนวันนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งกิเดโอนว่า "จงเอาวัวหนุ่มของบิดา คือ
วัวผู้ตัวที่สองที่มีอายุเจ็ดปีมา ไปพังแท่นพระบาอัลซึ่งบิดาของเจ้ามีอยู่นั้นลงเสีย จงโค่นเสารูป
เคารพซึ่งอยู่ข้างๆแท่นเสียด้วย 26 และสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าที่บน
ป้อมนี้ ใช้ก้อนหินก่อให้เป็นระเบียบ แล้วนำวัวตัวที่สองนั้นฆ่าเสียถวายเป็นเครื่องเผาบูชา เผา
ด้วยไม้เสารูปเคารพซึ่งเจ้าโค่นมานั้น"

เห็นได้ชัดว่าบิดาของกิเดโอนมีส่วนเกี่ยวข้องในการนมัสการพระบาอัล คืนนั้นเอง
พระเจ้าทรงสั่งกิเดโอนให้ (1) รื้อทำลายแท่นบูชาของบิดาของเขาที่สร้างถวายแด่พระบาอัล และ

(2) ถวายวัวผู้เฒ่าตัวของบิดาของเขาบนแท่นบูชาใหม่ที่ถูกสร้างขึ้นถวายแด่พระเยโฮวาห์ (3) นอกจากนี้ เขาจะต้องโค่นเสารูปเคารพที่บิดาของเขาได้ตั้งขึ้นและใช้มันเป็นฟืนบนแท่นนั้น วลีที่อ้างอิงถึง “วัวผู้เฒ่าที่สอง” อาจหมายถึงวัวผู้เฒ่าตัวนอกจากตัวนั้นที่บิดาของเขาใช้งานในไร่ของครอบครัว อย่างไรก็ตาม บริบทดูเหมือนบ่งชี้ว่าวัวผู้เฒ่าที่สองนี้คือตัวที่ถูกแยกไว้ต่างหากสำหรับถวายเป็นเครื่องสัตวบูชาแด่พระบาอัล

วณ 6:27-29 กิเดโอนกระทำตามที่ได้รับสั่ง กิเดโอนจึงนำคนไปสับคนไป

กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งแก่เขา แต่เพราะกิเดโอนกลัวครอบครัวบิดาของตนและกลัวชาวเมือง จนไม่กล้าทำกลางวันจึงกระทำในเวลากลางคืน 28 เมื่อชาวเมืองตื่นขึ้นในเช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ดูเถิด แท่นบูชาพระบาอัลพังทลาย และเสารูปเคารพที่อยู่ข้างๆ ก็ถูกโค่นลง และมีวัวผู้เฒ่าที่สองวางบูชาอยู่บนแท่นที่สร้างขึ้นใหม่นั้น 29 เขาจึงพูดกันและกันว่า "ใครทำอย่างนี้ละ" เมื่อเขาได้สืบถามแล้ว เขาทั้งหลายจึงกล่าวว่า "กิเดโอนบุตรชายของโยอาชได้กระทำสิ่งนี้"

กิเดโอนตระหนักถึงภัยอันตรายของสิ่งที่เขากำลังทำอยู่ตอนนั้น เขาว่าจะมีการต่อต้านทันทีไม่เพียงจากบิดาของเขาเท่านั้นแต่จากคนในชุมชนด้วย ด้วยเหตุนี้เขาจึงพาคนรับใช้ของเขาไปสับคนตอนกลางคืน พวกเขาเรือทำลายแท่นบูชาของพระบาอัลและสร้างแท่นบูชาใหม่ถวายแด่พระเยโฮวาห์โดยถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่นตามที่ได้รับสั่ง

อย่างไรก็ตาม วันต่อมาชาวตำบลโอเฟราห์ (เห็นได้ชัดว่าเป็นผู้นับถือพระบาอัล) ก็ไม่พอใจกับสิ่งที่พวกเขาเจอ แท่นบูชาที่สร้างถวายแด่พระบาอัลไม่เพียงถูกทำลายเท่านั้น แต่เสารูปเคารพรอบๆ แท่นก็ถูกรื้อลงในตอนกลางคืนด้วย นอกจากนี้ วัวผู้เฒ่าที่ถูกอุทิศเพื่อเป็นเครื่องสัตวบูชาแด่พระบาอัลยังถูกถวายเป็นเครื่องสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์อีกด้วย แม้ว่าสิ่งเหล่านี้ถูกกระทำในตอนกลางคืน แต่มีคนอีกสับคนที่ช่วยเหลือเขา มันจึงไม่ใช่ความลับแต่อย่างใดว่าใครเป็นคนทำ

วณ 6:30-32 บรรดาผู้นับถือพระบาอัลของเมืองนั้นจึงเรียกร้องให้ประหารชีวิต

กิเดโอน แล้วชาวเมืองจึงบอกโยอาชว่า "จงมอบลูกของเจ้าขึ้นมาให้ประหารชีวิตเสีย เพราะเขาได้พังแท่นของพระบาอัลและโค่นเสารูปเคารพที่อยู่ข้างแท่นนั้น" 31 แต่โยอาชได้ตอบคนที่มาฟ้องนั้นว่า "ท่านทั้งหลายจะเป็นพยานแทนพระบาอัลหรือ จะผู้ความแทนหรือ ผู้ใดที่เป็นทนายแทนพระบาอัลจะต้องถูกประหารชีวิตเข้านี้แหละ ถ้าพระบาอัลเป็นพระแท้ก็ให้ผู้คดีเองเถิด

เพราะมีคนมาพึ่งแทนของท่านลง" 32 วันนั้นเขาจึงตั้งชื่อท่านว่า เยรูบบาล ใจความว่า "ให้บาอัลสู้คดีเอง" เพราะเขาพึ่งแทนของท่าน

แต่ว่าโยอาช บิดาของกิเดโอนอาจไม่พอใจกับสิ่งที่บุตรชายของตนได้กระทำในคืนก่อนหน้านั้น แต่เขาจะไม่ยอมให้บรรดาผู้นับถือพระบาลของเมืองนั้นมาสำเร็จโทษลูกชายของเขาเป็นแน่ เขาจึงกล่าวปกป้องกิเดโอน เขากล่าวไปว่า “ท่านทั้งหลายจะเป็นพยานแทนพระบาลหรือ” เขากล่าวอีกว่า “ถ้าพระบาลเป็นพระแท้ก็ให้สู้คดีเองเถิด เพราะมีคนมาพึ่งแทนของท่านลง” กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ หากบาลเป็นพระองค์หนึ่ง ก็ให้ท่านปกป้องตัวเองเถิด มีคนมาดูถูกท่าน ให้ท่านจัดการเองเถอะ อันที่จริงโยอาชสั่งให้ผู้ใดก็ตามที่ยืนหยัดเพื่อพระบาลในวันนั้น ถูกประหารชีวิต กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เขาพูดว่า “ให้พระบาลปกป้องผลประโยชน์ของตัวเองเถิด” ชื่อ *เยรูบบาล* ที่โยอาชตั้งให้แก่กิเดโอนหมายความว่า “ให้พระบาลสู้คดี” หรือ “ให้พระบาลปกป้องตัวเอง” เห็นได้ชัดว่าพระบาลทำไม่ได้ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความไร้สมรรถภาพของท่าน

วณ 6:33-35 พระเจ้าไม่เพียงทรงใช้กิเดโอนเพื่อทำลายแทนบูชาถวายพระต่างดาวในแผ่นดินนั้นเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงทำให้กิเดโอนได้รับเกียรติยิ่งใหญ่ต่อหน้าประชาชนสำหรับงานที่พระองค์จะทรงให้เขาทำด้วย ขณะเดียวกันบรรดาคนมีเดียน และคนอามาเลข และชาวตะวันออกก็รวมกันยกทัพข้ามไปตั้งค่ายอยู่ในหุบเขายิสเรเอล 34 แต่พระวิญญูณของพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับกิเดโอน ท่านก็เปาแตร เรียกคนอาบิเยเซอร์ให้มาติดตามท่าน 35 และท่านส่งผู้สื่อสารไปทั่วมนัสเสห์ เรียกให้ชายติดตามท่านไปด้วย และท่านส่งผู้สื่อสารไปยังอาเซอร์ เสมูลุน และนัฟทาลี คนเหล่านี้ก็ขึ้นมาปะทะข้าศึกด้วย

หลังจากเหตุการณ์เกี่ยวกับการทำลายแทนบูชาที่สร้างถวายแด่พระบาลที่ตำบลโอเฟราห์ คนมีเดียนก็รุกรานแผ่นดินนั้นอีกครั้ง โดยตั้งค่ายพักของตนในหุบเขาแห่งยิสเรเอลซึ่งเป็นพื้นที่เดียวกับที่เกิดการต่อสู้กับสิเสราห์ก่อนหน้านี้ อย่างไรก็ตาม หลังจากที่พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์แก่กิเดโอนแล้ว บัดนี้เขาก็มีความกล้าที่จะจัดการคนมีเดียนแล้ว ดังนั้น “พระวิญญูณของพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับกิเดโอน” นี่เป็นครั้งที่สองในพระคัมภีร์ที่มีการเอ่ยถึงพระวิญญูณขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่เสด็จมาสถิตบนคนๆหนึ่ง (ครั้งแรกในผู้วินิจฉัย 3:10) เหตุการณ์ตอนนี้คล้ายคลึงแต่ไม่เหมือนกับคำบรรยายของพระคัมภีร์ใหม่เรื่องการประกอบด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์ ตรงนี้พระวิญญูณของพระเจ้าทรงคลาใจและประทานฤทธิ์เดชแก่กิเดโอนเพื่อลุกขึ้น

จัดการคนมีเดียน แม้ว่าคนอิสราเอลสมควรจะถูกพระเจ้าตีสอนโดยน้ำมือของคนมีเดียนก็ตาม แต่พระเมตตาของพระองค์ในการตั้งผู้ช่วยให้พ้นคนหนึ่งขึ้นก็ปรากฏชัดเช่นกัน

กิเดโอนจึงส่งข่าวออกไปเพื่อขออาสาสมัครจากตระกูลมนัสเสห์ อาเซอร์ เศบูลุนและนัฟทาลี พวกเขาจึงพากันมาเพื่อฟังสิ่งที่กิเดโอนจะกล่าว

วนฉ 6:36-40 ขณะเดียวกัน กิเดโอนอาจเกิดลังเลใจและอยากที่จะมั่นใจเรื่องการทรงนำของพระเจ้าในเรื่องนี้ กิเดโอนจึงทูลพระเจ้าว่า "ถ้าพระองค์จะช่วยอิสราเอลให้พ้นด้วยมือของข้าพระองค์ ดังที่พระองค์ตรัสแล้วนั้น 37 คุณเถิด ข้าพระองค์ได้วางกลุ่มขนแกะไว้ที่ลานนวดข้าว แม้มีน้ำค้างเฉพาะที่กลุ่มขนแกะเท่านั้น ส่วนที่พื้นดินโดยรอบนั้นแห้ง ข้าพระองค์ก็จะทราบว่าคุณจะทรงช่วยอิสราเอลให้พ้นด้วยมือของข้าพระองค์ ดังที่พระองค์ตรัสนั้น" 38 ก็เป็นไปดังนั้น เมื่อกิเดโอนตื่นขึ้นในวันรุ่งเช้าก็บีบกลุ่มขนแกะ เขาบีบได้น้ำค้างจากกลุ่มขนแกะจนเต็มชาม 39 แล้วกิเดโอนจึงทูลพระเจ้าว่า "ขออย่าให้พระพิโรธพุ่งขึ้นต่อข้าพระองค์ ขอข้าพระองค์ทูลอีกครั้งเดียว ขอข้าพระองค์ทดลองด้วยกลุ่มขนแกะนี้อีกครั้งหนึ่งเถิด คราวนี้ขอให้แห้งเฉพาะที่กลุ่มขนแกะ ส่วนที่พื้นดินนั้นให้มึน้ำค้างโดยทั่วไป" 40 ในคืนวันนั้นพระเจ้าก็ทรงกระทำตามที่เขาขอ คือกลุ่มขนแกะนั้นแห้งอยู่ แต่มีน้ำค้างอยู่ทั่วพื้นดิน

ความลังเลใจของกิเดโอน ไม่ได้เกิดจากความคิดสงสัย แต่เกิดจากความรอบคอบในการยืนยันว่าเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าจริงๆ ในเรื่องนี้ มันจึงกลายเป็นการกระทำที่เกิดจากความเชื่ออันยิ่งใหญ่ เขาจึง 'วางขนแกะไว้' เขาจึงขอต่อพระเจ้าว่าหากมันเป็นน้ำพระทัยของพระองค์จริงๆ ก็จะทรงช่วยคนอิสราเอลให้พ้นผ่านทางเขา ก็ขอให้พระองค์ประทานเครื่องบ่งชี้แก่เขา แผนการของเขาก็คือ การวางขนแกะไว้นอกบ้านในคืนนั้น หากในตอนเช้าเกิดมีน้ำค้างบนขนแกะนั้นแต่ไม่มีน้ำค้างบนที่อื่น เขาก็จะทราบว่าพระเจ้ากำลังทรงนำเขาเพื่อเหวี่ยงทิ้งแอกของคนมีเดียน เช้าวันต่อมา กิเดโอนก็บีบน้ำได้หนึ่งชามเต็มจากขนแกะนั้น แต่ที่อื่นก็แห้งหมดตามที่ระบุไว้ในวลีที่ว่า "ก็เป็นไปดังนั้น"

เพราะยังไม่แน่ใจอยู่ดี กิเดโอนจึงวิงวอนพระเจ้านำให้ทรงพระพิโรธต่อเขา เขาจึงขอการยืนยันจากพระเจ้าในเรื่องนี้เป็นครั้งสุดท้าย คราวนี้กิเดโอนขอว่าหากทั้งหมดนี้เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า ก็ขอให้ขนแกะนั้นแห้งแต่ทุกอย่างที่เหลือเปียกน้ำค้างในตอนเช้า เช้าวันต่อมามันก็เป็นดังนั้น กิเดโอนแน่ใจแล้วว่าพระเจ้าทรงนำในเรื่องนี้ ในการทำเช่นนั้น เขาได้แสดงออกถึง

ความเชื่ออันยิ่งใหญ่ พระเจ้าได้ทรงสั่งเขาให้ทำภารกิจหนึ่งที่ยิ่งใหญ่ กิเดโอนจึงทำให้แน่ใจโดยขอให้พระเจ้าทรงยืนยันน้ำพระทัยของพระองค์โดยการวางขนแกะนั้นไว้นอกบ้าน พระเจ้ามิได้ทรงเคืองเมื่อเราซึ่งความเชื่อเรียกร้องให้เชื่อฟังขอพระองค์ให้ทรงยืนยันน้ำพระทัยของพระองค์ในทางตรงกันข้าม ความเชื่อเช่นนั้นเป็นที่พอพระทัยต่อพระเจ้า

*****

ภาพรวมของผู้วินิจฉัย 7: บทที่เจ็ดของหนังสือผู้วินิจฉัยให้รายละเอียดเกี่ยวกับการเตรียมตัวเข้าสู่รบและชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของกิเดโอนเหนือคนมีเดียน บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) การลดจำนวนคนในกองทัพของกิเดโอนลงในข้อ 1-8; (2) การให้กำลังใจกิเดโอนในข้อ 9-15; (3) ความพ่ายแพ้ของคนมีเดียนในข้อ 16-22 และ (4) คนเอฟราอิมจับโอเรบและเศอบในข้อ 23-25

วนจ 7:1 หลังจากได้ทราบถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าในเรื่องนี้ตามที่ถูกนำเสนอในตอนท้ายของบทที่แล้ว เยรบบาอัล คือกิเดโอน และบรรดาคนที่อยู่กับท่านก็ลุกขึ้นตั้งแต่เช้าตรู่ไปตั้งค่ายอยู่ที่ริมน้ำพุฮารอด ฝ่ายค่ายของพวกมีเดียนอยู่ทางเหนือของเขา อยู่ในหุบเขาที่ภูเขามอเรห์

ดังที่หมายเหตุไว้ในความเห็นสำหรับ 6:32 ชื่อ *เยรบบาอัล* มีความหมายว่า 'ให้บาอัลสู้คดี' หรือ 'ให้บาอัลปกป้องตัวเอง' มันเป็นชื่อเล่นที่ถูกตั้งให้แก่กิเดโอนหลังจากที่เขาทำลายแท่นบูชาของพระบาอัล เห็นได้ชัดว่ากิเดโอนได้แจ้งให้คนเหล่านั้นที่เขาไว้วางใจได้ทราบถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าในการต่อสู้กับคนมีเดียน พวกเขาจึงลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ในวันถัดมาและตั้งค่ายพักของตนใกล้กับภูเขามอเรห์ซึ่งตั้งอยู่ทางทิศเหนือของปลายด้านตะวันออกของหุบเขายิสเรเอล (ที่ราบเอสตราเอลอน) คนมีเดียนตั้งค่ายอยู่ในหุบเขานั้นข้างๆภูเขามอเรห์ ดังจะปรากฏชัดเจนในข้อความต่อไป กองกำลังใหญ่โตจากหลายตระกูลในอิสราเอลเริ่มรวมตัวกับกิเดโอนในหุบเขานั้น

วนจ 7:2 ดังนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า "คนที่อยู่กับเจ้ายังมีมากเกินที่เราจะมอบคนมีเดียนไว้ในมือของเขา เกรงว่าอิสราเอลจะทะนงตัวต่อเรา โดยกล่าวว่า 'มือของเราเองได้ช่วยเราให้พ้น' พระเจ้าประสงค์ที่จะช่วยคนอิสราเอลให้รอดพ้นจากมือของคนมีเดียนโดยใช้กิเดโอน อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงประสงค์ที่จะแสดงให้เห็นชัดเจนด้วยว่าชัยชนะ

นั่นมาจากไหน เกรงว่าคนอิสราเอลจะเย่อหยิ่งและยกความดีความชอบเรื่องการช่วยให้พ้นนี้เข้าตัวเอง พระเจ้าจะแสดงให้เห็นชัดเจนว่าพระองค์เองทรงเป็นผู้ที่ช่วยพวกเขาให้พ้น

วนฉ 7:3-4   องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงสั่งว่า เพราะฉะนั้นบัดนี้จึงประกาศให้เข้าหูคนทั้งปวงว่า "ผู้ใดที่กลัวและสั่นเทิ้มอยู่ ก็ให้ผู้นั้นกลับเสีย และไปจากภูเขากิเลอาดโดยเร็ว" และมีคนกลับไปสองหมื่นสองพันคน และยังมีเหลืออยู่หนึ่งหมื่นคน

การเย่อหยิ่งภูเขากิเลอาดเป็นเรื่องที่น่าสนใจ กิเลอาดอยู่ทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ภูเขาทิลโบอาอยู่ทางทิศใต้ของบ่อน้ำฮาโรด ไม่กองทัพของคนอิสราเอลเคลื่อนทัพข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปในกิเลอาด หรือไม่กี่ภูเขาทิลโบอาถูกตั้งชื่อเช่นนั้นเพราะความคล้ายคลึงของมันกับกิเลอาด อีกทางเลือกหนึ่งก็คือว่า กิเดโอนสั่งคนเหล่านั้นที่ออกเดินทางให้ถอยกลับไปทางทิศตะวันออกในเช้าตรู่วันถัดมาโดยอ้อมกิเลอาดไปเพื่อจะได้ไม่ถูกคนมีเดียนพบเห็นสภาพเหตุการณ์อย่างหลังนี้น่าจะเป็นไปได้มากกว่า

พระเจ้าจึงสั่งกิเดโอนให้ปล่อยทุกคนที่ใจไม่สู้ไปเพราะเหตุการณ์สู้รบที่จะมีขึ้นในไม่ช้า ชายอิสราเอลสามหมื่นสองพันคนได้มารวมตัวเข้ากับกิเดโอน แต่เมื่อได้รับโอกาสให้ไปได้ คนสองในสามก็ยอมรับข้อเสนอนั้น กระนั้นยังเหลืออยู่หนึ่งหมื่นคน

แต่ว่า 4 พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า "ประชาชนยังมากอยู่ จงพาเขาลงไปที่น้ำและเราจะทำการทดสอบเขาให้เจ้าที่นั่น ผู้ที่เราจะบอกเจ้าว่า 'ให้คนนี้ไปกับเจ้า' ผู้นั้นต้องไปกับเจ้า ผู้ที่เราบอกว่า 'คนนีอย่าให้ไป' ผู้นั้นไม่ต้องไป" น้ำที่ว่านี้ น่าจะเป็นห้วยซึ่งไหลผ่านช่องว่างระหว่างภูเขาโมเรห์กับภูเขาทิลโบอาไปทางแม่น้ำจอร์แดน (มันอาจไหลออกมาจากบ่อน้ำหรือบ่อน้ำพุฮาโรดก็ได้) พระเจ้าทรงมีแผนการง่ายๆ เพื่อลดกำลังพลของกิเดโอน เห็นได้ชัดว่ามันเป็นแผนการของพระเจ้าและไม่ใช่ของกิเดโอน

วนฉ 7:5-6   ด้วยเหตุนี้ ท่านจึงพาประชาชนลงไปที่น้ำ พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า "ทุกคนที่ใช้ลิ้นเลียน้ำดังสุนัข จงรวมเขาไว้พวกหนึ่ง ทุกคนที่คุกเข่าลงดื่มน้ำ จงรวมไว้อีกพวกหนึ่งดูกัน"

เมื่อมาถึงห้วยหรือลำธารสายหนึ่งที่เหมาะสมสำหรับการดื่มน้ำ กิเดโอนก็ได้รับคำสั่งให้สังเกตการณ์วิธีที่คนเหล่านั้นดื่มน้ำ คนเหล่านั้นที่เลียน้ำจากอุ้งมือของตนเหมือนสุนัขจะต้องถูก

แยกไว้ต่างหาก คนเหล่านั้นที่คุกเข่าและดื่มน้ำจากลำธาร โดยตรงก็จะต้องถูกแยกไว้ต่างหากเช่นกัน ดังที่จะปรากฏให้เห็น ร้อยละเก้าสิบเจ็ดทำอย่างหลัง

อย่างไรก็ตาม 6 จำนวนคนที่ใช้มือชักน้ำขึ้นเลยมีสามร้อยคน แต่ประชาชนนอกนั้น คุกเข่าลงดื่มน้ำ พระเจ้าทรงลดกำลังพลจากเดิมสามหมื่นสองพันคนลงเหลือสามร้อยคน นั่นยังน้อยกว่าร้อยละหนึ่งของกำลังพลเดิม คนสามร้อยคนนี้ที่เติมน้ำจากมือของตนอาจเป็นพวกที่แม่ในยามดื่มน้ำก็ยังตื่นตัวต่อการลงมือของศัตรู ไม่ว่าในกรณีใด พระเจ้าก็ทรงสั่งให้ใช้คนส่วนน้อยนี้

วณ 7:7-8 ด้วยเหตุนี้ พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า "เราจะช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นด้วยจำนวนคนสามร้อยที่เติมน้ำนั้น และมอบคนมีเดียนไว้ในมือของเจ้า นอกนั้นให้กลับไปบ้านเมืองของตนทุกคน" พระเจ้าทรงแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนมาก ๆ ว่าชัยชนะที่ทรงสัญญาไว้ นั้นจะเป็นมาโดยพระหัตถ์ของพระองค์และไม่ใช้ด้วยมือของกิเดโอนหรือคนอิสราเอลคนที่เหลือ 9,700 คนจึงถูกปล่อยตัวกลับบ้านไป

ด้วยเหตุนี้ 8 ประชาชนจึงถือเสบียงและแตรไว้ และทำนสั่งให้อิสราเอลที่เหลืออยู่กลับไปยังเต็นท์ของตนทุกคน แต่ให้สามร้อยคนนั้นอยู่ และค่ายของมีเดียนก็อยู่ข้างล่างทำนในหุบเขา คำที่แปลว่า เเสบียง (ทะเลคาห์) มีความหมายว่า 'อาหาร' เราไม่ทราบชัดเจนว่าพวกเขาอยู่บนที่ราบสูงไหน เห็นได้ชัดว่าหลังจากพาคนของเขาไปดื่มน้ำในหุบเขานั้นแล้ว พวกเขาก็กลับขึ้นไปยังที่ราบสูงที่อยู่เหนือบ่อน้ำฮาโรค คนมีเดียนน่าจะทราบดีเกี่ยวกับกิเดโอนและความเคลื่อนไหวของเขา อย่างไรก็ตาม คนสามร้อยคนไม่น่าจะเป็นภัยคุกคามทางทหารสำหรับพวกเขาแต่อย่างใด

วณ 7:9-11 พระเจ้าจึงทรงสั่งกิเดโอนในคืนเดียวกันนั้นและตรัสว่า "จงลุกขึ้น ลงไปยังค่ายเถิด ด้วยเรามอบเขาไว้ในมือของเจ้าแล้ว 10 แต่ถ้าเจ้ากลัวไม่กล้าลงไป จงพาปุราห์คนใช้ของเจ้าไปด้วยให้ถึงค่ายนั้น 11 เจ้าจะได้ยินว่าเขาพูดอะไรกัน ภายหลังมือของเจ้าจะมีกำลังขึ้นที่จะลงไปตีค่ายนั้น" ท่านจึงไปกับปุราห์คนใช้ของท่าน ไปถึงทหารถืออาวุธด้านนอกซึ่งอยู่ในค่าย

พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะให้ความมั่นใจแก่กิเดโอนซึ่งเขาต้องการสำหรับการสู้รบที่จะมีขึ้น แม้มิได้ระบุไว้ แต่เราอาจสันนิษฐานได้ว่าพอถึงตอนนี้กิเดโอนอาจเริ่มไม่แน่ใจแล้วเกี่ยวกับ

เรื่องราวทั้งหมดนี้เพราะเขาเหลือคนแค่สามร้อยคนเท่านั้น ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงสั่งให้เขาลงไปยังตะเข็บของค่ายพักของคนมีเดียและทรงสัญญาว่าจะมอบมันไว้ในมือของเขา หากกิเดโอนล้มลงที่จะทำเช่นนั้น และเห็นได้ชัดว่าเขาล้มลง พระเจ้าก็ทรงสั่งให้เขาพาคนใช้ของเขาไปด้วยซึ่งอาจเป็นผู้ช่วยประจำค่ายพักของเขา นั่นคือ ปูราห์ พอไปสอดแนมค่ายพักของคนมีเดียและได้ยินเรื่องที่พวกเขากำลังคุยกันอยู่ พระเจ้าก็ทรงสัญญาว่าเขาจะมีกำลังใจขึ้น กิเดโอนจึงพาผู้ช่วยของตนไปด้วยกันกับเขาตามที่ได้รับสั่ง เห็นได้ชัดว่าตอนนั้นเป็นเวลากลางคืน

วจน 7:12-14 ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้บันทึกไว้ว่า ฝ่ายคนมีเดีย และคนอามาเลกับบรรดาชาวตะวันออก นอนอยู่ตามหุบเขาเหมือนตักแตนเป็นฝูงๆ ฝูงอูฐของเขาก็นับไม่ถ้วน มากดุจเม็ดทรายที่ฝั่งทะเล

หุบเขาที่ถูกเอ่ยถึงนี้คือ หุบเขายิสเรเอล โดยขอบด้านตะวันออกของมันคือภูเขาโมเรห์ และบ่อน้ำฮาโรด มันเป็นหุบเขาที่ราบขนาดใหญ่ที่ทอดยาวไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือสู่ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ข้อความตรงนี้ใช้ภาพเปรียบเทียบของตักแตนและเม็ดทรายแห่งท้องทะเลเพื่อบรรยายถึงจำนวนอันมหาศาลของคนมีเดียและพันธมิตรของพวกเขา จาก 8:10 เห็นได้ชัดว่ามีคนอย่างน้อย 135,000 คน

เห็นได้ชัดว่ากิเดโอนย่อไปในความมืดโดยที่ไม่มีใครสังเกตเห็นจนถึงริมค่ายพักของศัตรู 13 ครั้งกิเดโอนแอบมา ดูเถิด มีชายคนหนึ่งเล่าความฝันให้เพื่อนฟังว่า "ดูเถิด เราฝันเรื่องหนึ่ง ดูเถิด มีขนมข้าวบาร์เลย์ก้อนหนึ่งกลิ้งเข้ามาในค่ายของพวกมีเดีย มาถึงเต็นท์โคนเต็นท์ทำให้เต็นท์ล้มลง พลิกขึ้น แล้วก็رابไป" กิเดโอนบังเอิญได้ยินคนมีเดียสองคนคุยกันและคนหนึ่งบอกว่าตนฝันเห็นขนมข้าวบาร์เลย์ก้อนมหึมาก้อนหนึ่งกลิ้งเข้ามาในค่ายพักของพวกเขา และชนเต็นท์หนึ่งจนพังราบไป

14 เพื่อนของเขาจึงตอบว่า "นี่ไม่ใช่ฝันไกลเลย นอกจากดาบของกิเดโอนบุตรชายโยอาชบรูษของอิสราเอล พระเจ้าได้ทรงมอบพวกมีเดีย และกองทัพทั้งสิ้นไว้ในมือของเขาแล้ว" แน่แน่นอนว่าฝันนี้เป็นมาจากพระเจ้าและคนมีเดียคนนี้ก็มองเห็นว่าเป็นเช่นนั้น ดูเหมือนเห็นได้ชัดว่าคนมีเดียทราบดีถึงกิเดโอนและกองกำลังที่ถูกรวบรวมมาของเขา (แม้ว่าพวกเขาไม่รู้แน่นอนว่ากิเดโอนได้ส่งคนร้อยละเก้าสิบเจ็ดในกองกำลังนั้นกลับบ้านไปแล้ว) แต่เห็นได้ชัดในสายตาของคนๆ นี้ว่าพระเจ้าจะทรงมอบกองทัพของคนมีเดียไว้ในมือของกิเดโอน

วณ 7:15 นั่นคือสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้กิเดโอนได้ยิน พระเจ้าทรงจัดการอย่างเหนือธรรมชาติให้คนมีเดียนผู้หนึ่งที่พักอยู่ที่ริมค่ายพักเกิดฝันประหลาดนี้และได้รับคำแก้ฝันจากเพื่อนของตนด้วย นอกจากนี้ พระเจ้าทรงพากิเดโอนมายังจุดนั้นขณะที่พวกเขากำลังคุยกันเรื่องนั้นด้วย ด้วยเหตุนี้ เมื่อกิเดโอนได้ยินเขาเล่าความฝันและคำแก้ฝันเช่นนั้นแล้ว ท่านก็นมัสการ และกลับไปสู่ค่ายอิสราเอลสั่งว่า "จงลุกขึ้นเถิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงมอบกองทัพคนมีเดียนไว้ในมือของท่านทั้งหลายแล้ว"

หลังจากหยุดชั่วคราวเพื่อสรรเสริญพระเยโฮวาห์ กิเดโอนก็รีบกลับไปหากำลังพลสามร้อยคนของเขา เมื่อมีความเชื่อมั่นและความตื่นตัวโดยไม่ต้องสงสัย เขาจึงประกาศถึงชัยชนะที่จะมีขึ้นของพวกเขาโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า

วณ 7:16-18 จากนั้นกิเดโอนก็เริ่มนำเสนอแผนการรบของเขา ท่านจึงแบ่งคนสามร้อยนั้นออกเป็นสามกองให้ถือแตรทุกคน และถือหม้อเปล่า มีคบเพลิงอยู่ข้างในหม้อนั้น 17 และท่านสั่งเขาว่า "จงคอยดูเรา แล้วให้ทำเหมือนกัน และดูเถิด เมื่อเราไปถึงค่ายด้านนอกแล้ว เราจะทำอย่างไรก็จงกระทำอย่างนั้น 18 ขณะเมื่อเราเป่าแตร คือตัวเรากับบรรดาคนที่อยู่กับเรา เจ้าจงเป่าแตรรับให้รอบค่ายทั้งหมดแล้วร้องว่า 'ดาบของพระเยโฮวาห์และของกิเดโอน'"

แผนการที่กิเดโอนคิดขึ้นนั้นย่อมเกิดจากการที่พระเจ้าทรงคลอใจเขาอย่างแน่นอน เขาแบ่งกำลังพลอันน้อยนิดของเขาออกเป็นสามกลุ่มๆละหนึ่งร้อยคน แต่ละคนได้รับแตรหนึ่งคัน คำที่แปลเช่นนั้น (โซฟาร์) มีความหมายตรงตัวว่า แตรเขาแกะตัวผู้ซึ่งถูกทำขึ้นเพื่อเป็นเครื่องมือส่งสัญญาณชนิดหนึ่ง หม้อเปล่าที่ว่าเป็นคือ ไหดินเผาหรือหม้อดินเหนียว กิเดโอนสั่งคนของเขาให้ใส่คบเพลิงไว้ในไหเหล่านั้น พวกมันจะลุกไหม้ แต่จะไม่มีคนเห็นจากเบื้องล่าง นี่สื่อชัดเจนว่าเขาสั่งกำลังพลของเขาให้กระจายออกไปเพื่อที่ว่าพวกเขาจะได้อยู่ห่างกันเป็นระยะทางเท่าๆกันบนภูเขาที่อยู่เหนือค่ายพักของคนมีเดียน

ทั้งหมดนี้ถูกกระทำโดยมีความมืดปกคลุม เขายังสั่งคนเหล่านั้นให้ทำตามที่เขาทำด้วย เมื่อเขาเป่าแตรเขาสัตว์ของเขา พวกเขาก็จะต้องทำตามเช่นกัน ข้อ 20 บ่งบอกด้วยว่าพวกเขาต่อຍหม้อของตนให้แตกในขณะเดียวกัน จากนั้นก็ตะโกนว่า "ดาบของพระเยโฮวาห์และของกิเดโอน" (คำว่า ดาบ ไม่ได้อยู่ในข้อความตอนนี้เพราะมันเป็นตัวอักษรเอียงแต่ถูกแทรกเข้ามาจากข้อ 20)

ยุทธวิธีของกิเดโอนนั้นแยบคายและเรียบง่าย แตร (เขาแกะตัวผู้) เป็นอุปกรณ์สัง
สัญญาณทางทหารที่ใช้แพร่หลายในสมัยนั้น ปกติแล้วแตรเพียงคันเดียวจะถูกใช้โดยทหาร
หน่วยหนึ่ง (โดยผู้บังคับบัญชาของมันหรือผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบหมายของเขา) คบเพลิง
ที่ปรากฏเมื่อไฟที่ปกปิดมันไว้อยู่ถูกต่อหยจนแตกก็จะเปิดเผยที่มาของเสียงแตรเหล่านั้นในภูเขาที่
อยู่เหนือค่ายพักของคนมีเดียน

เช่นเดียวกัน ผู้บังคับบัญชาทางทหารในสมัยนั้นก็จะตะโกนคำสั่ง (น่าจะเป็นเพื่อโจมตี) หลัง
จากให้สัญญาณทหารของเขาด้วยเสียงแตรแล้ว ดังนั้นคนมีเดียนในหุบเขาที่อยู่เบื้องล่างในช่วง
กลางดึกก็คงตกใจเพราะเสียงแตรที่อยู่ล้อมรอบพวกเขาจากที่สูงที่อยู่เบื้องบน นอกจากนี้ คบ
เพลิงของผู้บังคับบัญชาสามร้อยคนก็คงบ่งบอกถึงกองทัพมหา นันคือ สามร้อยกองพลที่พร้อม
จะโจมตี เสียงตะโกนของผู้บังคับบัญชาสามร้อยคนนั้นย่อมยืนยันเจตนาของพวกเขา

วณ 7:19-20 นั่นคือสิ่งที่พวกเขากระทำ กิเดโอนกับทหารหนึ่งร้อยคนที่อยู่กับ
ท่านก็มาถึงด้านนอกค่ายในเวลาต้นยามกลาง ฟังพลัดเวรยามใหม่ เขาก็เป่าแตรขึ้นและต่อหยหม้อ
ซึ่งอยู่ในมือให้แตก 20 ทหารทั้งสามกองก็เป่าแตรและต่อหยหม้อ มือซ้ายถือคบเพลิง มือขวาถือ
แตรจะเป่า และเขาร้องขึ้นว่า "ดาบของพระเยโฮวาห์และของกิเดโอน"

ธรรมเนียมทางทหารของคนฮีบรูก็คือ การเพ่ยามสามผลัดๆละสี่ชั่วโมงในตอนกลางคืน
โดยอาจเริ่มตอน 6 โมงเย็นเรื่อยไปจนถึง 6 โมงเช้า ยามกลางจึงน่าจะเป็นช่วงเวลาระหว่างสี่ทุ่ม
จนถึงตีสอง เห็นได้ชัดว่าก่อนหน้านั้นกิเดโอนได้ทำการสอดแนมเข้าไปในหุบเขานั้นก่อนคำเล็ก
น้อย จากนั้นเขาก็กลับไปพูดปลุกใจคนของเขาและสั่งพวกเขาด้วยแผนของตน

ข้อความตรงนี้บันทึกไว้ว่ากิเดโอนเริ่มต้นโจมตีตอนต้นยามกลาง แม้ว่าบางคนให้ความสำคัญ
สำคัญกับเสียงต่อหยหม้อแตก แต่ความสำคัญน่าจะอยู่ที่การปรากฏอย่างฉับพลันของแสงไฟใน
ภูเขาที่อยู่เหนือค่ายพักของคนมีเดียนมากกว่า พวกเขาถือคบเพลิงด้วยมือขวาและเป่าแตรด้วยมือ
ซ้ายของตน หลังจากนั้นพวกเขาก็ตะโกนว่า "ดาบของพระเยโฮวาห์และของกิเดโอน"

วณ 7:21-22 ข้อความกล่าวต่อไปว่า ต่างก็ยืนอยู่ตามที่ของตนเรียงรายรอบ
ค่าย บรรดากองทัพก็ร้องอ้ออิงวังหนีไป 22 เมื่อเขาเป่าแตรทั้งสามร้อยอันนั้น พระเยโฮวาห์ทรง
บันดาลให้เขามาพัวพันกันทั่วทุกกอง กองทัพก็แตกตื่นหนีไปถึงตำบลเบธชิตธาห์ทางไปเมืองเศเร
ราห์ไกลไปจนถึงเขตเมืองอาเบลเมโฮลาห์ที่ตำบลทับบาท

คำที่แปลว่า เรียงรายรอบ (คาบิยบ) มีความหมายว่า 'ล้อมรอบ' หรือ 'จากทุกทิศ' นี่สื่อชัดเจนว่ากองกำลังของคนอิสราเอลได้กระจายตัวไปทั่วภูเขาเหล่านั้นที่อยู่รอบคนมีเดียน เสียงแตรที่เป่าจับพลันของคนสามร้อยคนจากทุกด้านพร้อมกับการปรากฏของแสงคบเพลิงในที่สูง ซึ่งตามมาด้วยเสียงเหมือนของเหล่าผู้บังคับบัญชาที่ออกคำสั่งก็ทำให้คนมีเดียนเชื่อว่าตนเองกำลังถูกโจมตี การวางกำลังคนอันแยกกายของกิเดโอนทำให้คนเหล่านั้นเชื่อว่าตนถูกล้อมโดยกองทัพที่มีทหารสามร้อยกอง

ในยามกลางดึก คนมีเดียนก็ตกใจกลัวเป็นอย่างมาก “บรรดากองทัพก็ร้องอื้ออึงวิ่งหนีไป” ขณะเดียวกัน คนของกิเดโอนก็เป่าแตรของตนต่อไปจากภูเขาที่อยู่ข้างบนขณะที่พวกเขาเริ่มเคลื่อนกำลังลงมาในหุบเขานั้น นี่บ่งบอกถึงกำลังทหารมหิมาที่รุมกินโต๊ะพวกคนมีเดียนที่ติดกับในความมืดเบื้องล่าง คนมีเดียนก็เข้าใจผิดคิดว่าเพื่อนทหารของตนเป็นศัตรู ข้อความตรงนี้บันทึกไว้ว่า “พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้เขาฆ่าฟันกันทั่วทุกกอง” พวกเขาสู้กันเองในความมืด คำที่แปลว่ากอง (มากานัท) ตลอดทั้งเรื่องนี้โดยทั่วไปแล้วหมายถึงค่ายพักของทหารและปกติแล้วหมายถึง 'กองทัพ'

คนมีเดียนจึงหนีเอาชีวิตรอดในคืนนั้นไปทางทิศใต้และทิศตะวันออก พวกเขาจึงหนีข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังเขตแดนที่เป็นภัยน้อยกว่าทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ สถานที่หลายแห่งที่ถูกเอ่ยชื่อ (“ตำบลเบธชิทธาห์ทางไปเมืองเศเรราห์ไกลไปจนถึงเขตเมืองอาเบลเมโฮลาห์ที่ตำบลทับบาท”) ล้วนอยู่ในทิศทางนั้นทั้งสิ้น

วจน 7:23 แน่นอนว่าตอนนี้เป็นเวลารุ่งสางแล้วและพวกผู้สื่อสารก็แพร่ข่าวเรื่องชัยชนะที่กำลังก่อตัวขึ้นของกิเดโอน คนอิสราเอลถูกเรียกออกมาจากนัฟธาดี และจากอาเซอร์ และจากทั่วมัสนะห์ และพร้อมกันติดตามพวกมีเดียนไป คนตระกูลเหล่านี้ที่อยู่ใกล้เคียงกับพื้นที่ๆชัยชนะกำลังก่อตัวขึ้น ชัยชนะมีมิตรสหายมากมายและตระกูลเหล่านี้จึงเข้าร่วมในการไล่ตีแตกคนมีเดียน

วจน 7:24-25 นอกจากนี้ และกิเดโอนก็ใช้ผู้สื่อสารออกไปทั่วแดนเพื่อเขาเอฟราอิม ประกาศว่า "จงลงมารบพวกมีเดียน และยึดแควทั้งหลาย ไกลไปถึงตำบลเบธบาราห์ และแม่น้ำจอร์แดนด้วย" เขาก็เรียกบรรดาทหารเอฟราอิมออกมา เขาทั้งหลายยึดแควถึงเบธบาราห์ และแม่น้ำจอร์แดนไว้ กิเดโอนขอให้คนตระกูลเอฟราอิมที่อยู่ใกล้เคียงยึดท่าข้ามทั้งหลายที่เบธ

บาราคะไว้ น่าสนใจตรงที่ว่าแม่น้ำจอร์แดนสมัยนั้นย่อมมีน้ำมากกว่าที่มีในปัจจุบัน นอกจากนี้ ยังมีการถกเถียงกันจนถึงวันนี้เกี่ยวกับสถานที่ๆพระเยซูทรงรับบัพติศมา การบ่งบอกว่าเบธบาราคะ อยู่เลียบเส้นทางหลบหนีไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของคณมิเดียก็ทำให้สถานที่นั้นอยู่ที่ไหนสักแห่งในตอนกลางหรือตอนล่างของหุบเขาจอร์แดน มากกว่าที่จะเป็นสถานที่ๆถูกกล่าวอ้างที่อยู่ใกล้ปากแม่น้ำทางตอนใต้ของแคว้นกาลิลี ดู ยอห์น 1:28

25 จับโอรบและเศอบเจ้านายสองคนของพวกมิเดียได้ เขามาโอรบเสียที่ศิลาโอรบ และฆ่าเศอบเสียที่บ่ออย่างรุ่งชื่อเศอบ แล้วก็ไล่ติดตามพวกมิเดียไป และเขานำเอาศิระโอรบ และเศอบมาให้กิเดโอนที่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น

ผู้นำสองคนของคณมิเดียถูกจับตัวได้และถูกตัดศิระ โดยคนเอฟราอิม ชื่อของพวกเขา โอรบและเศอบ แปลว่า 'อีกา' และ 'สุนัขป่า' ตามลำดับ ชื่อทั้งสองนี้อาจเป็นชื่อเล่นที่บ่งบอกถึงความโหดร้ายทารุณและความละโมภของเขทั้งสอง เมื่อกิเดโอนข้ามแม่น้ำจอร์แดนเพื่อไล่ตามไปในวันต่อมา คนเอฟราอิมก็นำหัวของทั้งสองคนนี้มามอบให้เขาเป็นถ้วยรางวัลแห่งชัยชนะ

*****

ภาพรวมของผู้วินิจฉัย 8: บทต่อไปนี้จะรายละเอียดเกี่ยวกับชัยชนะครั้งล่าสุดของกิเดโอนเหนือคณมิเดีย มีรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับกิเดโอนและชีวิตของเขาหลังจากนั้นด้วย บทนี้ปิดท้ายด้วยการที่คนอิสราเอลถอยหลังกลับไปสู่การละทิ้งความจริงหลังจากที่เขาเสียชีวิต

วณ 8:1-3 แม้กระทั่งขณะที่ชัยชนะอันยิ่งใหญ่กำลังก่อตัวขึ้นอยู่ คนเอฟราอิมจึงพูดกับท่านว่า "ทำไมท่านจึงกระทำแก่เราอย่างนี้ คือเมื่อท่านยกไปต่อผู้พวกมิเดียนั้น ท่านก็ไม่ได้เชิญเราให้ไปรบด้วย" และเขาทั้งหลายก็ถือว่าท่านอย่างรุนแรง ความอิจฉาฝ่ายนี้ หันไปขึ้นมาอย่างรวดเร็วเหมือนซากเรืออัปปางที่น่าเกลียด คนเอฟราอิมไม่รู้จะไรเลยเกี่ยวกับคำสั่งที่ชัดเจนของพระเจ้าที่มีต่อกิเดโอน แต่ความโกรธของพวกเขาก็มีแรงกระตุ้นมาจากความอิจฉา แทนที่จะชื่นชมยินดีในชัยชนะครั้งนี้ พวกเขากลับเริ่มบ่นเกี่ยวกับการไม่ได้รับเชิญให้มาช่วยเร็วเกินไป

กิเดโอนแสดงให้เห็นถึงสติปัญญาและชั้นเชิงอันยอดเยี่ยมโดยตอบกลับไปว่า 2 "สิ่งที่เราทำมาแล้วจะเปรียบเทียบกับสิ่งที่ท่านทั้งหลายทำแล้วได้หรือ ผลองุ่นที่ชาวเอฟราอิมเก็บเต็มก็

ยังดีกว่าผลงุ่นที่อาบีเยเซอร์เก็บเกี่ยวมิใช่หรือ 3 พระเจ้าประทานโอเรบและเศอบ เจ้านายมีเดีย นไว้ไว้ในมือของท่าน ข้าพเจ้าสามารถกระทำอะไรที่จะเทียบเท่ากับท่านได้เล่า" เมื่อท่านพูดอย่างนี้ เขาทั้งหลายก็หายโกรธ กิเดโอนจึงระงับโทสะของพี่น้องที่เอาแต่ใจของเขาและเบี่ยงเบนความ โง่เขลาของพวกเขาไปเสีย

วณ 8:4-7   ขณะเดียวกัน กิเดโอนก็มาที่แม่น้ำจอร์แดนและข้ามไป ทั้งท่าน และทหารสามร้อยคนที่อยู่ด้วย ถึงจะอ่อนเปลี้ยแต่ก็ยังติดตามไป 5 ท่านจึงพูดกับชาวเมืองสุคท ทว่า "ขอขมบ่งให้คนที่ติดตามเรามาบ้าง เพราะเขาอ่อนเปลี้ย เรากำลังไล่ติดตามเศบาห์และศัล มุนนาภษัตริย์แห่งมีเดีย" 6 เจ้านายของเมืองสุคทจึงตอบว่า "มือของเศบาห์และของศัลมุน นาอยู่ในมือเจ้าแล้วหรือ เราจึงจะเอาขมบ่งมาเลี้ยงกองทัพของเจ้า" 7 กิเดโอนจึงกล่าวว่า "ถ้า อย่างนั้นเมื่อพระเยโฮวาห์มอบเศบาห์และศัลมุนนาไว้ในมือเราแล้ว เราจะเอาหนามใหญ่แห่งถิ่น ทูร์กันดาร และหนามย่อยมานวดเนื้อเจ้าทั้งหลาย"

ระยะทางจากภูเขาโมเรห์ซึ่งเป็นที่ๆ การสู้รบเริ่มขึ้นในช่วงกลางดึกไปยังเมืองสุคทซึ่ง อยู่ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนคิดเป็นระยะทางประมาณสามสิบลไมล์เมื่ออีกาบินไป แต่ ย่อมไกลกว่านั้นแน่หากเดินเท้าไป คนของกิเดโอนได้ไล่ตามเหล่าศัตรูของพวกเขามาตลอดทั้ง คีนจนเข้าสู่วันต่อมาและเห็นได้ชัดว่าพวกเขาหมดแรงแล้ว (พวกคนมีเดียก็คงหมดแรงเช่นกัน) พอไปถึงที่เมืองสุคททางฝั่งตะวันออกในวันถัดมา พวกเขา ก็ขอเสบียงอาหาร ชาวเมืองนั้นคิด ว่ากิเดโอนอาจกำลังนับไก่ของเขาแล้วก่อนที่จะพวกมันพักผ่อนเสียอีก พวกเขาไม่เชื่อว่ากิเดโอนจะมี ชัยในท้ายที่สุด

ไม่เป็นที่ทราบชัดเจนว่าขณะนั้นเมืองสุคทถูกอาศัยอยู่โดยคนอิสราเอลหรือคนต่างชาติ แต่ 8:16-17 ก็บอกเป็นนัยว่าพวกเขาเป็นคนอิสราเอล คุณหมายเหตุสำหรับ 8:14-17 พื้นที่นี้ได้ถูก ยกให้เป็นของตระกูลกาด เพราะความหิวแข็งของคนเหล่านั้น กิเดโอนจึงเตือนพวกเขาอย่าง โมโหว่าหลังจากที่เขาทำให้เศบาห์และศัลมุนนาภษัตริย์แห่งมีเดียพ่ายแพ้แล้ว เขาจะกลับมาที่ เมืองสุคทและตีสอนพวกเขาด้วยหนามใหญ่และหนามย่อยแห่งถิ่นทูร์กันดาร

วณ 8:8-9   เหตุการณ์คล้ายๆ กันเกิดขึ้นอีกครั้งขณะที่กิเดโอนไล่ตามพวกศัตรู ของเขาไป ท่านก็ออกจากที่นั่นขึ้นไปยังเมืองเปนูเอล และพูดกับเขาในทำนองเดียวกัน ชาวเมือง

เปนีเอลก็ตอบท่านอย่างเดียวกับที่ชาวเมืองสุคคทตอบ 9 ท่านจึงพูดกับชาวเมืองเปนีเอลด้วยว่า "เมื่อเรากลับมาด้วยสันติภาพ เราจะพังป้อมนี้ลงเสีย"

เมืองเปนีเอลคือสถานที่ที่ยาโคบได้ปล้ำสู้กับพระเจ้าเมื่อเกือบห้าร้อยปีก่อน ดู ปฐมกาล 32:20-32 คนเหล่านี้ซึ่งน่าจะเป็นคนต่างชาติก็ไม่ยอมช่วยเหลือกิเดโอนเช่นกัน เขาสัญญาว่าจะทำลายป้อมของพวกเขาเสีย อันหลังนี้หมายถึงสถานที่ๆเป็นที่มั่นทางทหารและไม่ต่างจากปราสาท

วณ 8:10 รายละเอียดที่น่าทึ่งที่สุดถูกเปิดเผยตรงนี้ ฝ่ายเศบาห์และศัลมุนนาอาศัยอยู่ที่การโครถกับกองทัพมีทหารหนึ่งหมื่นห้าพันคน เป็นกองทัพชาวตะวันออกที่เหลืออยู่ทั้งหมด เพราะว่าผู้ที่ถือดาบล้มตายเสียหนึ่งแสนสองหมื่นคน พอถึงตอนนี้กษัตริย์ของคนมีเดีย น คือ เศบาห์และศัลมุนนาก็หนีไปถึงการโครถแล้วซึ่งตั้งอยู่ตามแนวเส้นทางกองคาราวานสายหลักไปทางทิศใต้และทิศตะวันออก เห็นได้ชัดว่าตอนนี้พวกเขาอยู่ในอาณาเขตของคนต่างชาติแล้ว อย่างไรก็ตาม มันสำคัญตรงที่ว่าพวกเขาเหลือคนแค่ 15,000 คน ในการต่อสู้ที่เริ่มต้นในหุบเขาอิสเรเอลคินัน (ตอนนี้ผ่านมาหลายวันแล้ว) ทหารมีเดีย 120,000 คน ได้ล้มตายไป ชัยชนะครั้งนั้นเป็นการอัศจรรย์อย่างแท้จริง มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ควรได้รับเกียรติจากเหตุการณ์ครั้งนี้ โดยเฉพาะเมื่อเราระลึกได้ว่ากิเดโอนเริ่มต้น โดยมีคนเพียงสามร้อยคนเท่านั้น แน่ใจว่ากำลังพลของเขาเพิ่มจำนวนขึ้นแล้วในระหว่างนี้ แต่ชัยชนะครั้งนี้ย่อมเป็นมาจากพระเจ้าอย่างไม่ต้องสงสัย กิเดโอนทราบเรื่องนี้ดี เขาจึงมุ่งหน้าต่อไปอย่างกล้าหาญโดยมั่นใจว่าจะได้ชัยชนะโดยสมบูรณ์

วณ 8:11-13 ด้วยเหตุนี้ กิเดโอนขึ้นไปตามทางสัญจรของคนที่อาศัยในเต็นท์ทิศตะวันออกของเมืองโนบาห์และเมืองโยกเบฮาห์เข้าโจมตีกองทัพได้แล้ว เพราะว่ากองทัพคิดว่าพันภัย 12 เศบาห์และศัลมุนนาก็หนีไป กิเดโอนก็ไล่ติดตามไปจับเศบาห์กับศัลมุนนากษัตริย์พวกมีเดียทั้งสององค์ได้ และทำกองทัพทั้งหมดให้แตกตื่น

วลีที่กล่าวถึง “คนที่อาศัยในเต็นท์” ย่อมหมายถึงพวกคนร่อนเร่เหมือนชาวเบคูอินอาหรับในสมัยต่อมา ที่น่าสนใจก็คือ “กองทัพคิดว่าพันภัย” นี้สื่อว่ากองกำลังคนมีเดียที่เหลือคิดว่าตนปลอดภัยแล้ว กระนั้นกิเดโอนก็ไล่ตามพวกเขาทัน ทำให้พวกเขาพ่ายแพ้และจับกษัตริย์สององค์ของพวกเขาได้ คือ เศบาห์และศัลมุนนา

มีบันทึกต่อไปอีกว่า 13 ฝ่ายกิเดโอนบุตรชายโยอาซก็กลับจากการศึกก่อนดวงอาทิตย์ขึ้น
วสันตฤดูขึ้น ที่ปรากฏเป็นตัวเอียงในฉบับคิงเจมส์ภาษาอังกฤษก็บ่งบอกว่าผู้แปลแทรก (และ
ตีความ) ความหมายตรงนี้ว่าสื่อถึงดวงอาทิตย์ขึ้น นั่นอาจเป็นไปได้ มันอาจหมายถึงดวงอาทิตย์
ตกได้เช่นกัน มันไม่น่าเป็นไปได้ว่านี่เป็นคืนเดียวกันกับตอนที่เริ่มต้นการสู้รบที่ยิสเรเอล

ระยะทางที่กองกำลังของกิเดโอนเดินทางไปด้วยเท้าคงเป็นไปได้ในคืนเดียว สิ่งที่
ข้อความตรงนี้ต้องการสื่อก็คือว่า ความพ่ายแพ้ในที่สุคของคนมีเดียเกิดขึ้นไม่ในช่วงกลางคืนก็
ก่อนดวงอาทิตย์ตกของวันถัดมา พวกเขาจึงเริ่มเดินทางกลับบ้าน

วณ 8:14-17 ขณะเดียวกัน จับชายหนุ่มชาวเมืองสุคคทได้คนหนึ่ง จึงซักถาม
เขา ชายคนนี้ก็เขียนชื่อเจ้านายและพวกผู้ใหญ่ของเมืองสุคคทให้ รวมเจ็ดสิบเจ็ดคนด้วย
กัน 15 กิเดโอนจึงมาหาชาวเมืองสุคคทกล่าวว่า "จงมาดูเศบาห์และศัลมุนนา ซึ่งเมื่อก่อนเจ้า
เยะแย้เราว่า 'มือของเศบาห์และของศัลมุนนาอยู่ในมือเจ้าแล้วหรือ เราจะได้เลี้ยงทหารที่
เหน็ดเหนื่อยของเจ้าด้วยขนมปัง'" 16 กิเดโอนก็จับพวกผู้ใหญ่ในเมืองเอาหนามใหญ่แห่งถิ่น
กันดาร และหนามย่อยด้วย มาสั่งสอนชาวเมืองสุคคท 17 ท่านก็พังป้อมเมืองเปนูเอล และ
ประหารชีวิตชาวเมืองเสีย

ระหว่างทางกลับบ้าน กิเดโอนก็จับชายคนหนึ่งได้จากเมืองสุคคทซึ่งแจ้งให้เขาทราบ
เกี่ยวกับผู้นำเจ็ดสิบเจ็ดคนแห่งเมืองเกิดของเขา ตามที่สัญญาไว้ เขารวบตัวคนเหล่านั้นมาและตี
สอนพวกเขาด้วยหนามใหญ่ "และหนามย่อยด้วย มาสั่งสอนชาวเมืองสุคคท" กล่าวอีกนัยหนึ่ง
เขาสอนบทเรียนหนึ่งแก่พวกเขาซึ่งพวกเขาจะไม่มีวันลืมเลย อย่่างไรก็ตาม ในกรณีของเมืองเปนู
เอล เขาไม่เพียงทำลายป้อมอันมีชื่อของพวกเขาเท่านั้น แต่เขายังฆ่าชาวเมืองนั้นด้วย ดูเหมือนว่า
เมืองเปนูเอลเป็นเมืองของคนต่างชาติขณะที่เมืองสุคคทเป็นเมืองของคนอิสราเอล เขาแค่สั่งสอน
พี่น้องของเขาที่มีใจสงสัยขณะที่เขามาพวกคนต่างชาติแห่งเมืองเปนูเอลเสีย

วณ 8:18-21 คราวนี้กิเดโอนหันความสนใจของตนไปยังกษัตริย์มีเดียทั้งสององค์ที่
ถูกจับตัวมาบ้าง ท่านจึงถามเศบาห์และศัลมุนนาว่า "คนที่เจ้าฆ่าเสียที่ทาโบร์เป็นคนแบบ
ไหน" เขาตอบว่า "ท่านเป็นอย่างไร เขาก็เป็นอย่างนั้น เป็นเหมือนราชบุตรทุกคน" 19 กิเดโอน
จึงกล่าวว่า "คนเหล่านั้นเป็นพี่น้องท้องเดียวกันกับเรา พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั้นใด
ถ้าเจ้าไว้ชีวิตเขา เราก็คจะไม่ประหารชีวิตเจ้าแน่ฉันนั้น" 20 แล้วท่านสั่งเยเซอร์บุตรหับีของท่าน

ว่า "จงลุกขึ้นมาเขาทั้งสองเสีย" แต่หนุ่มคนนั้นไม่ยอมซักดาบออก ด้วยว่าเขากลัว เพราะเขายังหนุ่มอยู่ 21 ฝ่ายเสบาค์กับศัลมุนนาจึงว่า "ท่านลุกขึ้นพันเราเองซิ เป็นผู้ใหญ่เท่าใดกำลังก็แข็งเท่า นั้น" กิเดโอนก็ลุกขึ้นมาเสบาค์และศัลมุนนาเสีย แล้วเก็บเครื่องประดับที่คออูฐของเขาไว้

กิเดโอนเผชิญหน้ากษัตริย์ต่างชาติทั้งสององค์นี้ด้วยวิธีปฏิบัติที่พวกเขากระทำต่อพี่น้องของเขา เขาถามคนทั้งสองว่าพวกเขาคิดอย่างไรกับคนเหล่านั้นที่พวกเขาฆ่าที่ภูเขาทาโบร์ กษัตริย์มีเดียนทั้งสองพยายามที่จะประนีประนอมและหวังที่จะปล่อยเขา ทั้งสองจึงบอกเขาว่าคนเหล่านั้นเป็นเหมือนกิเดโอน นั่นคือ คนเหล่านั้นเป็นเหมือนกษัตริย์

จากนั้นกิเดโอนก็ลั่นกับดักของตนเสีย คนเหล่านั้นที่ถูกสังหารที่ภูเขาทาโบร์คือพี่น้องของเขา ไม่ใช่ในความหมายพี่น้องร่วมชาติ แต่เป็นพี่น้องที่เกิดจากท้องแม่เดียวกันกับเขา กิเดโอนจึงบอกพวกเขาว่าหากพวกเขาไว้ชีวิตพี่น้องของเขา เขาก็คงจะไว้ชีวิตพวกเขาแล้ว แต่เขาจะไม่ไว้ชีวิตพวกเขาเลย เขาจึงสั่งบุตรหัวปีของเขา คือ เยเธอร์ ให้ฆ่าคนทั้งสองเสีย แต่ชายหนุ่มคนนั้นลังเลเพราะเขายังหนุ่ม กษัตริย์มีเดียนทั้งสอง คือ เสบาค์และศัลมุนนาจึงเชิญกิเดโอนให้จัดการให้สิ้นเรื่องไป โดยพวกเขาปรารถนาที่จะตายด้วยน้ำมือของนายพลผู้เกรียงไกรมากกว่าด้วยน้ำมือของเด็กหนุ่ม ด้วยเหตุนี้กิเดโอนจึงลุกขึ้นมาเขาทั้งสองเสียตรงนั้นเลย หลังจากนั้นเขาก็ถอดเครื่องประดับจากอูฐของพวกศัตรูของเขาซึ่งแน่นอนว่าเป็นทองคำฝักก้อน

วณ 8:22-23 หลังจากนั้นพวกผู้นำของอิสราเอลที่มารวมตัวกันก็เข้ามาหากิเดโอนและกล่าวว่า "ขอจงปกครองพวกข้าพเจ้าทั้งหลายเถิด ทั้งตัวท่านและลูกหลานของท่านสืบไปด้วย เพราะว่าท่านได้ช่วยเราทั้งหลายให้พ้นจากมือของมีเดียน" 23 กิเดโอนจึงตอบเขาทั้งหลายว่า "เราจะไม่ปกครองท่านทั้งหลาย และบุตรชายของเราก็คจะไม่ปกครองท่านทั้งหลาย พระเยโฮวาห์จะทรงปกครองท่านทั้งหลายเอง" ในฐานะเป็นผู้หนึ่งที่ได้แสดงให้เห็นถึงความ เป็นผู้นำและพลังกำลังอันยิ่งใหญ่ในการนำการช่วยให้พ้นอันยิ่งใหญ่มาสู่คนอิสราเอล ทุกคนที่อยู่ ที่นั่นจึงคิดว่ากิเดโอนสมควรกลายเป็นผู้ปกครองของพวกเขา

ต้องขอชมเขาที่กิเดโอนไม่ยอมรับข้อเสนอ นั้น ทั้งสำหรับตัวเขาเองและบุตรชายทั้งหลายของเขาด้วย แต่เขาเตือนความจำพวกเขาอย่างมีสติปัญญาและถูกต้องว่า "พระเยโฮวาห์จะทรงปกครองท่านทั้งหลายเอง" กิเดโอนน่าจะมองออกว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกเขาให้มาช่วยคนอิสราเอลให้พ้น ไม่ใช่เพื่อปกครองพวกเขา เขารู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระมหากษัตริย์ของพวกเขา

วณ 8:24-27   แม้มีสติปัญญาและความเข้าใจอันลึกซึ้ง แต่จากนั้นกิเดโอนก็ทำผิดพลาดอย่างเลวร้าย กิเดโอนก็บอกคนเหล่านั้นว่า "เราจะขอสิ่งหนึ่งจากท่านทั้งหลาย คือขอให้ทุกคนถวายตุ้มหูซึ่งรับมาได้นั้น" (ด้วยว่าคนเหล่านั้นมีตุ้มหูทองคำเพราะเป็นชนอิชมาเอล) 25 เขาก็เรียนตอบท่านว่า "เราทั้งหลายเต็มใจจะให้" เขาก็ปูผ้าลง วางตุ้มหูซึ่งรับมาได้นั้นไว้ที่นั่น 26 ตุ้มหูทองคำซึ่งท่านขอได้นั้นมีน้ำหนักหนึ่งพันเจ็ดร้อยเซเชลทองคำ นอกจากนี้ยังมีเครื่องประดับ จี้และฉลององค์สีม่วงซึ่งกษัตริย์พวกมีเดียทรง ทั้งเครื่องผูกคออูฐด้วย 27 กิเดโอนก็เอาทองคำนี้ทำเป็นรูปเอโฟดเก็บไว้ที่เมืองของท่านคือโอฟราห์ และบรรดาคคนอิสราเอลก็เล่นซู้กับรูปนี้กระทำให้เป็นบ่วงดักกิเดโอนและวงศ์วานของท่าน

กิเดโอนสั่งคนอิสราเอลให้มอบตุ้มหูทองคำที่เอามาจากคนมีเดียผู้ซึ่งตรงนี้ถูกหมายเหตุว่าสืบเชื้อสายมาจากอิชมาเอล เห็นได้ชัดว่าธรรมเนียมของคนอิชมาเอลคือ ให้พวกผู้ชายของตนสวมตุ้มหูทองคำ พวกเขาจึงเก็บรวบรวมทองคำได้ทั้งหมด 1,700 หน่วยนอกจากเครื่องประดับอื่นๆแล้ว (คำว่า *เซเชล* ไม่ได้อยู่ในต้นฉบับ) ไม่เป็นที่ทราบชัดเจนว่านั่นคือเท่าไร อย่างไรก็ตามสิ่งที่ชัดเจนก็คือว่ามันเป็นปริมาณมหาศาล นำเส้าที่กิเดโอนทำรูปเอโฟดทองคำขึ้นมารูปหนึ่งอันหลังนี้น่าจะเป็นเครื่องยศกษัตริย์ซึ่งรวมถึงผ้าสีม่วงจากกษัตริย์ทั้งสองที่ถูกจับตัวมาด้วย

รูปเอโฟดนั้นถูกนำมาจัดแสดงในเมืองเกิดของกิเดโอนคือ โอฟราห์ ที่นั่นเส้ายิ่งไปกว่านั้นก็คือ "บรรดาคคนอิสราเอลก็เล่นซู้กับรูปนี้" ความหมายก็คือว่าพวกเขาทำมันเป็นรูปเคารพและทำการเล่นซู้ฝ่ายวิญญาณในการนมัสการมันมากกว่าที่จะนมัสการพระเยโฮวาห์พระเจ้า ข้อความระบุว่ามันกลายเป็นบ่วงดักกิเดโอนและวงศ์วานของเขา

วณ 8:28-32   เรื่องของกิเดโอนและครอบครัวของเขาถูกกล่าวถึงตามมา ดังนี้แหละพวกมีเดียก็พ่ายแพ้ต่อหน้าคนอิสราเอล ไม่อาจยกศีรษะขึ้นอีกได้เลย และแผ่นดินก็พักสงบอยู่ในสมัยของกิเดโอนถึงสี่สิบปี ภัยจากคนมีเดียที่มีต่อคนอิสราเอลนั้นจึงถูกกำจัดทิ้งเสีย นอกจากนี้ พระเจ้าประทานความสงบสุขให้แก่อิสราเอลเป็นเวลาสี่สิบปีตลอดชั่วชีวิตของกิเดโอน

29 ฝ่ายเยรูบาอับบุตรชายของโยอาชก็ไปอาศัยอยู่ในบ้านของตน 30 กิเดโอนมีบุตรชายเกิดจากบั้นเอวของท่านเจ็ดสิบคน เพราะท่านมีภรรยาหลายคน 31 เมียน้อยของกิเดโอนที่อยู่ ณ เมืองเซเคมก็คลอดบุตรชายให้ท่านคนหนึ่งด้วย ท่านตั้งชื่อว่าอาบีเมเลค 32 กิเดโอนบุตรชายของ

โยอาชมีอายุชราลงมากก็สิ้นชีวิต เขาฝังท่านไว้ที่เมืองโอฟราห์ของคนอาบีเยเซอร์ ในอุโมงค์ฝังศพโยอาชบิดาของท่าน กิเดโอนไม่เพียงให้เกิดบุตรชายเจ็ดสิบคนจากภรรยาหลายคนของเขาเท่านั้น แต่เขายังให้กำเนิดอาบีเมเลคจากเมียน้อยคนหนึ่งในเมืองเซเคมด้วย เขาสิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ในเมืองโอฟราห์บ้านเกิดของเขา

วณค 8:33-35   ชนชาติอิสราเอลหันไปเสียดจากพระเจ้าของตนอีกครั้งในอีกหลายปีหลังจากกิเดโอนสิ้นชีวิต อยู่มาเมื่อกิเดโอนสิ้นชีวิตแล้ว คนอิสราเอลก็หันกลับอีก และเล่นซู้กับพระบาอัล ถือว่าบาอัลเบริทเป็นพระของเขาทั้งหลาย 34 คนอิสราเอลมิได้ระลึกถึงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตน ผู้ทรงช่วยเขาให้พ้นมือศัตรูทั้งหลายรอบด้าน 35 เขามิได้แสดงความเมตตาแก่ครอบครัวเยรูบบาอัล คือกิเดโอน เป็นการตอบแทนความดีทั้งสิ้นซึ่งกิเดโอนได้กระทำแก่คนอิสราเอล

คนอิสราเอลกลับไปนับถือรูปเคารพอื่นรวดเร็วเหลือเกิน เพราะความสัมพันธ์แบบพันธสัญญาของพวกเขากับพระเยโฮวาห์พระเจ้า ความไม่ซื่อสัตย์ดังกล่าวจึงเปรียบเหมือนการเล่นซู้ฝ่ายวิญญาณ นั่นคือ การติดตามพระอื่น บาอัลเบริทเป็นพระของคนฟิลิสเตียซึ่งมีความหมายเชิงเสียดสีว่า ‘เจ้านายแห่งพันธสัญญา’ ช่างเป็นการบิดเบือนความสัตย์ซื่ออันร้ายกาจจริงๆ! พวกเขาเอารูปเคารพต่างชาติที่ไม่มีฤทธิ์เดชนามว่า ‘เจ้านายแห่งพันธสัญญา’ มาแทนที่พระเจ้าแห่งพันธสัญญาที่แท้จริง พวกเขาลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าและการที่พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเขาให้พ้นครั้งแล้วครั้งเล่า ความไม่ซื่อสัตย์ดังกล่าวจึงเลยเถิดไปถึงการไม่ให้ความเคารพต่อลูกหลานของกิเดโอนและทุกสิ่งที่เขาได้กระทำเพื่อชนชาตินั้น

นี่เป็นภาพประกอบที่แสดงถึงความไม่มีความเชื่อของประชาชนของพระเจ้า ในหนังสือผู้วินิจฉัยตลอดทั้งเล่มภาพที่ตรงข้ามกันคือ ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าในการเตือนพวกเขาเพื่อที่ว่าพวกเขาจะกลับมาหาพระองค์

*****

ภาพรวมของผู้วินิจฉัย 9: บทที่เก้าของหนังสือผู้วินิจฉัยนำเสนอเรื่องราวของอาบีเมเลค คำอุปมาของโยชาม การปกครองของอาบีเมเลคเหนือคนอิสราเอล และจุดจบก่อนวัยอันควรของเขา

วณ 9:1-6

คราวนี้เนื้อหาของหนังสือผู้วินิจฉัยหันไปกล่าวถึงอาบีเมเลค บุตรชายของกิเดโอนบ้าง แน่แน่นอนว่ามันเป็นเหตุการณ์ตอนหนึ่งที่น่าอัศจรรย์ในยุคสมัยของพวกเขา ผู้วินิจฉัย ฝ่ายอาบีเมเลคบุตรชายเยรูบบาอัลก็ขึ้นไปหาญาติของมารดาที่เมืองเซเคม แล้วพูดกับเขา และกับครอบครัวที่บ้านของตาว่า 2 "ขอบอกความนี้ให้เข้าหูบรรดาชาวเมืองเซเคมเถิดว่า 'จะให้บุตรชายเยรูบบาอัลตั้งเจ็ดสิบคนครอบครองท่านทั้งหลายดี หรือจะให้ผู้เดียวปกครองดี' ขอระลึกไว้ด้วยว่า ตัวข้าพเจ้านี้เป็นกระดูกและเนื้อเดียวกับท่านทั้งหลาย"

เราควรระลึกว่าเยรูบบาอัลเป็นอีกชื่อหนึ่ง (ชื่อเล่น) ของกิเดโอนผู้ซึ่งบัดนี้สิ้นชีวิตไปแล้ว บุตรชายของเขาอาบีเมเลคเกิดจากเมียน้อยของเขาตามที่บอกไว้ใน 8:31 ชื่ออาบีเมเลค มีความหมายตรงตัวว่า 'บิดาของข้าพเจ้าเป็นกษัตริย์' เป็นที่ถกเถียงกันว่านั่นหมายถึงใคร แต่อาจใช้กิเดโอน เห็นได้ชัดว่าอาบีเมเลคมีแผนสมคบคิดอันชั่วร้ายอยู่ในใจในการที่เขาไปยังเมืองเซเคม บ้านเกิดของมารดาของเขา กิเดโอนบิดาของเขามีบุตรอีกเจ็ดสิบคน ซึ่งทุกคนเป็นพี่น้องร่วมบิดากับอาบีเมเลค เขาเสนอแนะอย่างชัดเจนว่าหากบุตรเหล่านั้นถูกกำจัดไปเขาก็จะกลายเป็นผู้ปกครองชนชาติอิสราเอล เกรงว่าจะมีผู้ใดสงสัยว่าเขาหมายถึงใคร เขาจึงเตือนความจำชาวเมืองเซเคมว่าเขาเป็นญาติของพวกเขา

3 ฝ่ายญาติของมารดาของเขาก็กล่าวคำทั้งหมดเหล่านี้ให้เข้าหูบรรดาชาวเซเคม จิตใจของชาวเมืองก็เอนเอียงเข้าข้างอาบีเมเลค ด้วยเขากล่าวกันว่า "เขาเป็นญาติของเรา" 4 เขาจึงเอาเงินเจ็ดสิบแผ่นออกจากวิหารพระบาอัลเบริทมอบให้อาบีเมเลค อาบีเมเลคก็เอาเงินนั้นไปจ้างนักเลงหัวไม้ไว้ติดตามตน 5 เขาจึงไปที่บ้านบิดาของเขาที่เมืองโอฟราห์ฆ่าพี่น้องของตน คือบุตรชายเยรูบบาอัลตั้งเจ็ดสิบคนที่ศิลาแผ่นเดียว เหลือแต่โยธามบุตรชายสุดท้องของเยรูบบาอัล เพราะเขาซ่อนตัวเสีย 6 ชาวเมืองเซเคมและชาววงศ์วานมิลโลทั้งสิ้นก็มาประชุมพร้อมกัน ตั้งอาบีเมเลคให้เป็นกษัตริย์ที่ข้างที่ราบแห่งเสาสำคัญที่อยู่ในเมืองเซเคม

เหล่าญาติของอาบีเมเลคจึงเห็นว่านั่นจะเป็นข้อได้เปรียบสำหรับคนที่คนหนึ่งในพวกเขาจะเป็นผู้ปกครองชนชาติอิสราเอล ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงสมทบทุนเข้า 'กองทุนหาเสียง' ของเขาเป็นเงินเจ็ดสิบแผ่นจากวิหารรูปเคารพของพวกเขาซึ่งอาบีเมเลคใช้จ้างกองทัพส่วนตัว เขาจึงจ้างพวกนักเลงหัวไม้เพื่อช่วยเขาในการทำให้แผนชั่วของตนสำเร็จ คนเหล่านั้นก็ทำเช่นนั้น อาบีเมเลคนำกำลังพลของเขาไปยังเมืองโอฟราห์ บ้านเกิดของบิดาตนและฆ่าพี่น้องร่วมบิดาไปหกสิบเก้าคน บุตรชายคนสุดท้องของกิเดโอนนามว่าโยธามไปซ่อนตัวเสีย

พอกลับมาญาติของเขาคือชาวเมืองเซเคมและชาววงศ์วานมิลโลกี้ตั้งเขาขึ้นเป็น ‘กษัตริย์’ ที่นั่น เสาสำคัญในเมืองเซเคมได้ถูกตั้งขึ้นที่นั่นโดยโยชูวา ดู โยชูวา 24:25-27 ดังนั้น ชาวเมืองหนึ่งจึงอุทริโดยไม่ขอความเห็นชอบจากคนอื่นที่เหลือในชนชาตินั้น (และไม่ขอจากพระเจ้าด้วย) ตั้งกษัตริย์องค์หนึ่งขึ้นปกครองอิสราเอลโดยเข้าข้างพวกเขา

วณ 9:7-21 เมื่อรู้ว่าอาบีเมเลคได้ทำอะไรลงไป โยธามก็ออกมาจากที่ซ่อนตัว และทำทนายเขาต่อหน้าประชาชน เมื่อมีคนไปบอกโยธาม เขาก็ขึ้นไปยืนอยู่บนยอดภูเขาเกริชิม แผลเดียวร้องไห้ให้เขาทั้งหลายฟังว่า "ชาวเมืองเซเคมเอ๋ย ของงฟังข้าพเจ้า เพื่อพระเจ้าจะทรงฟังเสียงของท่าน ภูเขาเกริชิมตั้งตระหง่านเหนือเมืองเซเคมก่อนไปทางทิศตะวันตกของมัน เขาจึงแผลเดียวร้องจากภูเขาเกริชิมจนชาวเมืองเซเคมได้ยิน โดยเขานำเสนอข้อความของคุณเป็นคำอุปมา

8 ครั้งหนึ่งต้นไม้ต่างๆได้ออกไปเจิมต้นไม้หนึ่งไว้เป็นกษัตริย์ เขาจึงไปเชิญต้นมะกอกเทศว่า 'เชิญท่านปกครองเราเถิด' 9 แต่ต้นมะกอกเทศตอบเขาว่า 'จะให้เราทิ้งน้ำมันของเรา ซึ่งเขาใช้ถวายเกียรติแด่พระเจ้าและแก่นมนุษย์ เพื่อไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้ทั้งปวงหรือ' 10 แล้วต้นไม้เหล่านั้นจึงไปพูดกับต้นมะเดื่อว่า 'เชิญท่านมาปกครองเหนือเราเถิด' 11 แต่ต้นมะเดื่อตอบเขาว่า 'จะให้เราทิ้งรสหวานและผลดีของเราเสีย และไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้ทั้งหลายหรือ' 12 ต้นไม้เหล่านั้นก็ไปพูดกับเถาองุ่นว่า 'เชิญท่านมาปกครองเหนือเราเถิด' 13 แต่เถาองุ่นกล่าวแก่เขาว่า 'จะให้เราทิ้งน้ำองุ่นของเรา อันเป็นที่ชื่นใจพระเจ้าและมนุษย์ ไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้ทั้งหลายหรือ' 14 บรรดาต้นไม้ก็ไปพูดกับต้นหนามว่า 'เชิญท่านมาปกครองเหนือเราเถิด'

จุดประสงค์ของเรื่องอุปมานี้ น่าจะเป็นที่เข้าใจได้สำหรับผู้ที่ได้ฟัง โยธามเปรียบข้อเสนอที่ให้เป็นกษัตริย์กับต้นไม้ที่มีค่าสามชนิด คือ ต้นมะกอกเทศ ต้นมะเดื่อ และเถาองุ่น พอทั้งสามต้นปฏิเสธ ต้นไม้ที่เหลือจึงหันไปหาต้นหนาม ซึ่งเป็นพุ่มไม้หนามที่น่ารังเกียจและไร้ประโยชน์จริงๆแล้วมันคือวัชพืชที่ไม่มีอะไรดีเลย การอ้างอิงถึงอาบีเมเลคที่ปรากฏชัดเจน โยธามจึงดูถูกอาบีเมเลคต่อหน้าสาธารณชนสำหรับสิ่งที่อาบีเมเลคได้กระทำลงไป

โยธามกล่าวต่อไปว่า 15 ต้นหนามจึงตอบต้นไม้เหล่านั้นว่า 'ถ้าแม้ท่านทั้งหลายจะเจิมตั้งเราให้เป็นกษัตริย์ของเจ้าทั้งหลายจริงๆ จงมาอาศัยใต้ร่มของเราเถิด มิฉะนั้นก็ให้ไฟเกิดจาก

ต้นหนามเผาผลาญต้นสนสีดาร์เลบานอนเสีย' เขาพูดถึงร่มเงาของต้นหนามซึ่งมีอยู่น้อยนิตอย่าง
ประชดประชัน จากนั้นเขาก็พูดถึงความโหดเหี้ยมของอาบีเมเลคว่าเป็นเหมือนไฟที่จะเผาผลาญ
ป่าต้นสนสีดาร์อันงดงามแห่งเลบานอนเสีย กล่าวโดยสรุปก็คือ โยธามลือเลียดอุปนิสัยและ
ความซื่อตรงของอาบีเมเลค

จากนั้นโยธามก็กล่าวต่อไปว่า 16 ฉะนั้นบัดนี้ซึ่งเจ้าทั้งหลายตั้งอาบีเมเลคเป็นกษัตริย์
นั้น ถ้าทำด้วยความจริงใจและเที่ยงธรรม และถ้าได้กระทำให้เหมาะต่อเยรูบบาลและครอบครัว
ของท่าน สมกับความดีที่มีมือท่านได้กระทำไว้ 17 (ด้วยว่าบิดาของเราได้รับฟุ้งเพื่อเจ้าทั้งหลาย
และเลี้ยงชีวิตช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นจากมือพวกมีเดียน 18 แต่ในวันนี้เจ้าทั้งหลายได้ลุกขึ้น
ประทุษร้ายต่อครอบครัวบิดาของเรา ได้ฆ่าบุตรชายทั้งเจ็ดสิบคนของท่านเสียบนศิลาแผ่นเดียว
แล้วตั้งอาบีเมเลคบุตรชายของสาวคนใช้ขึ้นเป็นกษัตริย์ปกครองเหนือชาวเซเคม เพราะว่าเขา
เป็นญาติของเจ้าทั้งหลาย) 19 ถ้าเจ้าทั้งหลายได้กระทำด้วยความจริงใจและเที่ยงธรรมต่อเยรูบ
บาลและครอบครัวของท่านในวันนี้ ก็จงชื่นชมในอาบีเมเลคเถิด และให้เขามีความชื่นชมยินดี
ในเจ้าทั้งหลายด้วย 20 แต่ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น ก็ขอให้ไฟออกมาจากอาบีเมเลค เผาผลาญชาวเมือง
เซเคมและวงศ์วานมิลโล และให้ไฟออกมาจากชาวเมืองเซเคมและจากวงศ์วานมิลโลเผาผลาญ
อาบีเมเลคเสีย"

ในคำพูดเสียดสีที่ยาวเหยียดและเหน็บแนม โยธามเตือนให้ชาวเมืองเซเคมระลึกถึงการที่
กิดโอนบิดาของเขาช่วยคนอิสราเอลให้พ้น ดังนั้นด้วยการใช้ภาพเปรียบที่ซับซ้อนและความ
หมายเชิงเสียดสีประชดประชัน เขาจึงเสนอว่าหากพวกเขากระทำด้วยความจริงใจและความ
ซื่อตรงในการตั้งอาบีเมเลคเป็นกษัตริย์ปกครองพวกเขาแล้ว ก็ขอให้พวกเขาชื่นชมยินดีในกัน
และกัน เราควรหมายเหตุไว้ว่าโยธามปฏิเสธที่จะยอมรับว่าอาบีเมเลคเป็นกษัตริย์ของคนอื่นนอก
จากเมืองเซเคม อย่างไรก็ตาม หากพวกเขาได้กระทำอย่างยุติธรรมในการกระทำที่ชั่วร้ายของ
ตน โยธามก็ขอให้พวกเขาลุกขึ้นทำลายกันเอง นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆอย่างน่าอัศจรรย์หลังจาก
นั้นไม่นาน มันไม่น่าแปลกใจที่ว่า 21 โยธามก็รีบหนีไปยังเบเออร์อัสยอยู่ที่นั่น เพราะกลัวอาบี
เมเลคพี่ชายของตน

วณ 9:22-24 พระเจ้าทรงรับประกันว่าในเวลาอันเหมาะสมของพระองค์ อาบี
เมเลคได้รับบำเหน็จสำหรับความชั่วร้ายของตน เมื่ออาบีเมเลคครอบครองอิสราเอลอยู่ได้สามปี
แล้ว 23 พระเจ้าทรงใช้วิญญาณชั่วเข้าแทรกระหว่างอาบีเมเลคกับชาวเมืองเซเคม ชาวเมืองเซเค

มก็ทฤษฎศต่ออาบีเมเลค 24 เพื่อความทารุณที่เขได้กระทำแก่บุตรชายเจ็ดสิบคนของเยรูบบาอัล จะสนอง และโลหิตของคนเหล่านั้นจะได้ตกแก่อาบีเมเลค ที่ห้องผู้ได้ประหารเขาและตกแก่ชาว เมืองเซเคม ผู้เสริมกำลังมืออาบีเมเลคให้นำที่ห้องของตน

นี่คือว่าคนอิสราเอลที่เหลื่อยอมทนอาบีเมเลคและไม่ได้ต่อต้านเขาเป็นเวลาสามปี อย่งไรก็ตาม พระเจ้าจะทรงแสดงให้เห็นว่าการแก้แค้นเป็นของพระองค์ พระองค์จะทรง ตอบแทนความชั่วร้ายที่โยธามและครอบครัวของเขาไม่สามารถกระทำได้

วลีที่กล่าวถึง “วิญญานชั่วเข้าแทรกระหว่างอาบีเมเลคกับชาวเมืองเซเคม” อาจดูเหมือน หมายถึงวิญญานที่เป็นแบบชาตาน อย่งไรก็ตาม มันคงดูไม่เข้ากันกับพระลักษณะอันบริสุทธิ์ ของพระเจ้าที่จะใช้วิญญานแบบนั้น แต่ความหมายตรงนี้น่าจะเป็นได้ว่าพระเจ้าทรงก่อให้เกิด ความขัดแย้งกันระหว่างอาบีเมเลคกับชาวเมืองเซเคม (คำที่แปลว่า ชั่ว (รา) มีความหมายได้ด้วย ว่า ‘ความยุ่งยาก’ หรือ ‘ที่ก่อให้เกิดความยุ่งยาก’) ความหมองใจได้ก่อตัวขึ้นระหว่างพวกเขาแล้ว อาจเป็นได้ว่าอาบีเมเลคไม่มีสติปัญญาและไร้ความรับผิดชอบในฐานะผู้ปกครองคนหนึ่ง อาจ เป็นได้ว่าชาวเมืองเซเคมคือรันต่อสิทธิอำนาจ ไม่ว่าจะกรณีใด พวกเขาก็เริ่มคิดแผนล้มล้างเขา ข้อความตรงนี้กล่าวชัดเจนว่าการลุกฮือต่อต้านอาบีเมเลคที่จะเกิดขึ้นนี้เป็นกรตอบแทน โลหิตที่ ไร้ผิดที่เขาได้ทำให้หล่งออกในการฆ่าพวกที่ห้องร่วมบิดาของเขา

วณค 9:25-29 คังนั้นชาวเมืองเซเคมได้วางคนชุ่มช่อนไว้คอยดักอาบีเมเลคที่บน ยอดคภูเขา เขาก็ปล้นคนทั้งปวงที่ผ่านไปมาทางนั้น และมีคนบอกอาบีเมเลคให้ทราบ เห็นได้ชัดว่า ชาวเมืองเซเคมบางคนเริ่มรังควานเหล่านักเดินทางที่ไปๆมาๆยังเมืองเซเคม โดยหวังว่าจะจับอาบี เมเลคได้และฆ่าเขาเสีย

26 ฝ่ายกาอัลบุตรชายเอเบดกับญาติของเขาเข้าไปในเมืองเซเคม ชาวเซเคมไว้เนื้อเชื่อใจ กาอัล เราไม่ทราบวากาอัลผู้นี้เป็นใครมาจากไหน แต่เห็นได้ชัดว่าเขาเหลื่ออดเต็มทนกับอาบีเม เลคและให้ความช่วยเหลือในการกบฏต่อต้านเขา

กาอัลและคนเหล่านั้นที่อยู่ด้วยกันกับเขา 27 จึงพากันออกไปในสวนองุ่นเก็บผลมาอย่า ทำการเลี้ยงสมโภชในวิหารพระของเขา เขาจับประทานและดื่ม และด่าแข่งอาบีเมเลคด้วย 28 กา อัลบุตรชายเอเบดจึงกล่าวว่า "อาบีเมเลคคือใคร และเราชาวเซเคมเป็นใครกันจึงต้องมาปรนนิบัติ เขา เขาเป็นบุตรชายของเยรูบบาอัลมิใช่หรือ และเศบูลเป็นเจ้าหน้าที่ของเขามิใช่หรือ จง

ปรนนิบัติคนฮาโมร์บิดาของเซเคมเถิด เราจะปรนนิบัติอาบีเมเลคทำไมเล่า 29 ถ้าคนเมืองนี้อยู่ได้
ปกครองเรานะ เราจะถอดอาบีเมเลคเสีย" เขาจึงทำอาบีเมเลคว่า "จงเพิ่มกองทัพของท่านขึ้น
แล้วออกมาเถิด"

กาอัลผู้นี้ไม่เพียงเยาะเย้ยอาบีเมเลคและทำทนายสิทธิอำนาจของเขาอย่างเปิดเผยเท่านั้น แต่
เขายังทำทนายอาบีเมเลคให้ออกมาและทำอะไรสักอย่างเกี่ยวกับมันด้วย มีการเอ่ยถึง "เศบูลเจ้า
หน้าที่ของเขา" ด้วย เขาน่าจะเป็น 'นายกเทศมนตรี' ของเมืองเซเคมและยังภักดีต่ออาบีเมเลคอยู่
การเอ่ยถึง "ฮาโมร์บิดาของเซเคม" ก็หมายถึงผู้ปกครองชาวคานาอันสมัยโบราณแห่งเมืองเซเคม
นี้เท่ากับกาอัลกล่าวว่า เราควรปรนนิบัติฮาโมร์มากกว่าอาบีเมเลค เขาปฏิเสธว่าหากประชาชน
อยู่ใต้อำนาจของเขา เราจะถอดอาบีเมเลคจากอำนาจ ดังนั้นเขาจึงทำทนายอาบีเมเลคให้รวบรวม
กองทัพของตนและออกมาจัดการกับเขาเสีย

วนฉ 9:30-33 คนเหล่านั้นที่ยังภักดีต่ออาบีเมเลคถือว่าการทำทนายนี้เป็นเรื่องร้าย
แรงและมุ่งมั่นที่จะสั่งสอนกาอัลให้รู้สำนึก ดังนั้น พอเศบูลเจ้าเมืองได้ยินถ้อยคำของกาอัลบุตร
ชายเอเบดก็โกรธ 31 จึงส่งผู้สื่อสารไปยังอาบีเมเลคอย่างลับๆ กล่าวว่า "ดูเถิด กาอัลบุตรชาย
เอเบดและญาติของเขามาที่เมืองเซเคม ดูเถิด พวกเขาอยู่แหย่เมืองนั้นให้ต่อสู้กับท่าน 32 ฉะนั้น
บัดนี้ขอท่านจงลุกขึ้นในเวลากลางคืน ทั้งท่านและคนที่อยู่กับท่าน ไปซุ่มคอยอยู่ในทุ่งนา 33 รุ่ง
เช้าพอดวงอาทิตย์ขึ้นท่านจงลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ รีบรุกเข้าเมือง และดูเถิด เมื่อกาอัลกับกองทัพออก
มาต่อสู้ท่าน ท่านจงกระทำแก่เขาตามแต่โอกาสจะอำนวย"

อาจเป็นไปได้ว่าตอนแรกเศบูลอยู่ฝ่ายพวกกบฏ หรืออาจเป็นไปได้ว่าในฐานะเป็น 'นายก
เทศมนตรี' ของเมืองที่อยู่ใต้ปกครองของอาบีเมเลค เขาจึงจงรักภักดี ไม่ว่าจะกรณีใด เขาส่งข่าวไป
ยังอาบีเมเลคเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังก่อตัวขึ้น เห็นได้ชัดว่าขณะนั้นอาบีเมเลคอยู่ที่อื่น เศบูลจึงแนะนำ
อาบีเมเลคให้ตั้งกองซุ่มตลอดทั้งคืนและโจมตีกาอัลและเมืองนั้นในตอนเช้า

วนฉ 9:34-39 อาบีเมเลคใส่ใจต่อคำแนะนำของเศบูล ฝ่ายอาบีเมเลค และ
กองทัพทั้งสิ้นที่อยู่กับท่านก็ลุกขึ้นในเวลากลางคืน แบ่งออกเป็นสี่กองไปซุ่มคอยผู้เมืองเซเคม
35 กาอัลบุตรชายเอเบดก็ออกไปยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมือง อาบีเมเลคก็ลุกขึ้นพร้อมกับกองทัพที่
อยู่กับท่าน ออกมาจากที่ซุ่มซ่อน 36 และเมื่อกาอัลเห็นกองทัพ จึงพูดกับเศบูลว่า "ดูเถิด กองทัพ
กำลังเคลื่อนลงมาจากยอดภูเขา" เศบูลตอบเขาว่า "ท่านเห็นเงาภูเขาเป็นคนไปกระมัง" 37 กาอัล

พูดขึ้นอีกว่า "คูชิ กองทัพกำลังออกมาจากกลางแผ่นดินกองหนึ่ง และกองทัพอีกกองหนึ่งกำลังออกมาจากทางที่ราบเมโอเนนิม" 38 เศบูลก็กล่าวแก่กาดัลว่า "ปากของท่านอยู่ที่ไหนเดี๋ยวนี้ ท่านผู้ที่กล่าวว่า 'อาบีเมเลคคือผู้ใด ที่เราต้องปรนนิบัติ' คนเหล่านี้เป็นคนที่ท่านหมิ่นประมาท มิใช่หรือ จึงยกออกไปสู้รบกับเขาเถิด " 39 กาดัลก็เดินนำหน้ากองทัพเซเคมออกไปต่อสู้กับอาบีเมเลค

คืนนั้นอาบีเมเลคแบ่งกองกำลังของเขาออกเป็นสี่กองและล้อมเมืองเซเคมไว้ เช้าวันต่อมา กองกำลังของเขาก็ลุกขึ้นจากที่ชุมนุมและกาดัลเห็นคนเหล่านั้นรูกหน้ามายังเมืองนั้น เขาหันไปหาเศบูลและอุทานว่าคนกลุ่มหนึ่งกำลังลงมาจากภูเขที่อยู่ใกล้เคียง ตอนแรกเศบูลทำเป็นไม่สนใจโดยบอกว่าเขาแค่ตาฟาดไปเท่านั้น นั่นคือ เห็นเงาของดวงอาทิตย์ยามเช้า แต่กาดัลด้วยความตกใจจึงชี้ให้เห็นว่ามีกองกำลังรุดหน้ามาจากหลายทิศทาง

จากนั้นเศบูลก็แสดงให้เห็นธาตุแท้ของตน เขาถามกาดัลว่า "ไหนละการปากดีของท่านที่ท้าทายอาบีเมเลค ออกไปสู้รบกับเขาเดี๋ยวนี้เลยสิ!" กาดัลจึงไม่มีทางเลือกนอกจากออกไปสู้รบกับอาบีเมเลค พอถึงจุดนี้ อาบีเมเลคก็มีข้อได้เปรียบอย่างเห็นได้ชัด เขาเป็นฝ่ายชิงลงมือก่อน เขาได้เปรียบในการเป็นฝ่ายรุกแบบไม่ให้อีกฝ่ายตั้งตัว และเขามีข้อได้เปรียบทางยุทธวิธีในการชุมนุมโจมตีด้วย

วณ 9:40-41 ในการสู้รบอาบีเมเลคก็ขับไล่กาดัลหนีไป มีคนถูกรบบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก จนถึงทางเข้าประตูเมือง 41 ฝ่ายอาบีเมเลคก็อาศัยอยู่ที่อารูมาห์ และเศบูลก็ขับไล่กาดัลกับญาติของเขาออกไปไม่ให้อยู่ที่เซเคมต่อไป กาดัลเป็นฝ่ายพราชัยในการสู้รบและเขาถูกขับออกไปจากเมืองเซเคมและจำยอมต้องหนีไป

วณ 9:42-45 แม้ว่ากาดัลหนีไปได้แล้วในขณะนี้ แต่ชาวเมืองเซเคมหลายคนก็ยังมีใจภักดีต่อต้านอาบีเมเลคอยู่ ด้วยเหตุนี้ต่อมารุ่งขึ้น มีชาวเมืองออกไปที่ทุ่งนา อาบีเมเลคก็ทราบเรื่อง 43 ท่านจึงแบ่งคนของท่านออกเป็นสามกอง ชุมนอนอยู่ที่ทุ่งนา ท่านมองดู ดูเถิด คนออกมาจากในเมือง ท่านจึงลุกขึ้นประหารเขา 44 ส่วนอาบีเมเลคกับทหารที่อยู่ด้วยก็รุกไปยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมือง ฝ่ายทหารอีกสองกองก็รุกเข้าโจมตีคนทั้งหมดที่ในทุ่งนาประหารเสีย 45 อาบีเมเลคโจมตีเมืองนั้นตลอดวันยังค่ำ ยึดเมืองนั้นได้ และฆ่าฟันประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นเสีย ทั้งทำลายเมืองนั้นเสียด้วย แล้วก็หว่านเกลือลงไป

อาบีเมเลคจึงล้อมเมืองนั้นอีกครั้งและเมื่อพวกบงกชออกมาต่อสู้พวกเขา เขาก็ใช้กองซุ่ม
เอาชนะพวกเขาเสีย เขาจึงยึดเมืองนั้น มาพวกบงกชและเริ่มทำลายเมืองนั้น จากนั้นเขาก็หว่าน
เกลือลงไปบนดินของเมืองนั้นเพื่อที่จะปลูกอะไรไม่ขึ้นอีกเลย เขาจึงเชือดไก่ให้ลิงดูว่าจะเกิด
อะไรขึ้นกับเมืองใดก็ตามที่กบฏต่อเขา

วนฉ 9:46-49 เห็นได้ชัดว่ามีหอคอยที่นั่นชื่อว่าเซเคมซึ่งอยู่ไม่ห่างจากเมืองนั้น
หอเช่นนั้นเป็นเหมือนปราสาทและมีกำแพงล้อมรอบป้องกันการถูกโจมตี ดังนั้นเมื่อบรรดาชาว
บ้านหอคอยได้ยินเช่นนั้น ก็หนีเข้าไปอยู่ในป้อมในวิหารของพระเบรียล 47 มีคนไปเรียนอาบีเม
เลกว่า บรรดาชาวบ้านหอคอยไปมั่วสุมกันอยู่ 48 อาบีเมเลคก็ขึ้นไปบนภูเขาสะลโมน ทั้งทำ
กับบรรดาคนที่อยู่ด้วย อาบีเมเลคถือขวานตัดกิ่งไม้ใส่บาแบกมา ท่านจึงบอกคนที่อยู่ด้วยว่า "เจ้า
เห็นข้าทำอะไร จงรีบไปทำอย่างข้าเถิด" 49 ดังนั้นคนทั้งปวงก็ตัดกิ่งไม้แบกตามอาบีเมเลคไป
สามวัน ที่ป้อม แล้วก็จุดไฟเผาป้อมนั้น ชาวบ้านหอคอยก็ตายหมดด้วย ทั้งชายและหญิง
ประมาณหนึ่งพันคน

เห็นได้ชัดว่าการนับถือรูปเคารพและวิหารต่างๆที่สร้างให้แก่พระเหล่านั้นยังมีอยู่ใน
อิสราเอลสมัยนั้น เบรียลเป็นรูปแบบหนึ่งของการนับถือพระบาอัลที่หมายถึงพระบาอัลแห่งพันธ
สัญญา ดูหมายเหตุสำหรับ 8:33 อาบีเมเลคปราบคนเหล่านั้น ไม่ใช่เพราะการที่พวกเขา นับถือรูป
เคารพ แต่เป็นเพราะว่าพวกเขาไม่จงรักภักดีต่อเขามากกว่า เขาจึงสังคนของเขาและพวกเขา ก็เริ่ม
เผาหอคอย โดยคร่ำครวญและหญิงหนึ่งพันคนในการทำเช่นนั้น

วนฉ 9:50-54 ไม่นานจากที่นั่นคืออีกเมืองหนึ่งซึ่งเชื่อกันว่าถูกตั้งชื่อว่าธีรซาห์
ด้วย อาบีเมเลคไปยังเมืองเซเบตตั้งค่ายประชิดเมืองเซเบตไว้ และยึดเมืองนั้นได้ 51 แต่ในเมืองมี
หอรบแห่งหนึ่ง ประชาชนเมืองนั้นทั้งสิ้นก็หนีเข้าไปอยู่ในหอรบทั้งผู้ชายและผู้หญิง ปิดประตูขัง
ตนเองเสีย เขาก็ขึ้นไปบนหลังคาหอรบ 52 อาบีเมเลคยกมาถึงหอรบนี้ ได้ต่อสู้กัน จนเข้ามาใกล้
ประตูหอรบได้ จะเอาไฟเผา 53 มีหญิงคนหนึ่งเอาหินโมซินบนทุ่มศีรษะอาบีเมเลค กระโหลก
ศีรษะของท่านแตก 54 ท่านจึงรีบร้องบอกคนหนุ่มที่ถืออาวุธของท่านว่า "เอาดาบฟันเราเสีย
เพื่อคนจะไม่กล่าวหาว่า 'ผู้หญิงคนหนึ่งฆ่าเขาตาย'" ชายหนุ่มของท่านคนนั้นก็แทงท่านทะลุถึงแก่
ความตาย

พระเจ้าทรงนำจุดจบอันน่าอัปยศมาสู่อาบีเมเลคผู้ชั่วร้ายและทารุณ ในความพยายามที่จะเผาหอรบที่เมืองเชเบศ (ซีราห์?) หญิงคนหนึ่งทิ้งหินโมหนักๆก้อนหนึ่งลงบนศีรษะของเขา และทำกะโหลกศีรษะของเขาแตก แทนที่จะตายพร้อมกับคำจารึกหลุมศพที่ว่าผู้หญิงคนหนึ่งได้ฆ่าเขา เขาสั่งคนหนุ่มผู้ถืออาวุธของเขาให้ฆ่าเขาเสียด้วยดาบของตนซึ่งเขาก็ทำ

วณ 9:55-57 หินโมแห่งการพิพากษาของพระเจ้าบดอย่างช้าๆแต่มันก็บดอย่างละเอียดเมื่อคนอิสราเอลเห็นว่าอาบีเมเลคสิ้นชีวิตแล้ว ต่างคนก็กลับไปยังที่ของตน 56 ดังนี้ และพระเจ้าทรงสนองความชั่วที่อาบีเมเลคได้กระทำต่อบิดาของตนที่ได้ฆ่าพี่น้องเจ็ดสิบคนของตนเสีย 57 และพระเจ้าทรงกระทำให้บรรดาความชั่วร้ายของชาวเซเคมกลับตกบนศีรษะของเขาทั้งหลายเอง คำสาปแช่งของโยชามบุตรชายเยรูบบาอัลก็ตกอยู่บนเขาทั้งหลาย

เป็นที่ประจักษ์ชัดต่อชาวอิสราเอลโดยทั่วไปว่าพระเจ้าได้ทรงพิพากษาความชั่วช้าของทั้งอาบีเมเลคและชาวเมืองเซเคมแล้ว แน่ทีเดียวพระเจ้าจะทรงตอบแทนความชั่ว ความชั่วของอาบีเมเลคในการหลู่เกียรตินามของบิดาของเขาอย่างชั่วร้ายถูกสนองคืนอย่างยุติธรรมแล้ว ในแบบเดียวกัน ความบาปของชาวเมืองเซเคมในการร่วมมือกับอาบีเมเลคก็ถูกตอบสนองอย่างถึงขนาดเช่นกัน เหตุการณ์ตอนที่นาเศร์และชวอดคูในประวัติศาสตร์โบราณของอิสราเอลในสมัยของพวกผู้วินิจฉัยจึงปิดฉากลงด้วยประการฉะนี้

*****

ภาพรวมของผู้วินิจฉัย 10: บทต่อไปของหนังสือผู้วินิจฉัยนำเสนอการปกครองของโทลาและยาอีร์ ผู้วินิจฉัยคนที่เจ็ดและที่แปดของอิสราเอล บทนี้ปิดท้ายด้วยการละทิ้งความจริงครั้งต่อไปในอิสราเอลและการติสอนของพระเจ้าเพราะเหตุนั้น

วณ 10:1-2 ผู้ปกครองคนต่อไปเหนืออิสราเอลจึงถูกกล่าวถึงอย่างย่อๆ ต่อจากอาบีเมเลคมีคนขึ้นมาช่วยอิสราเอลให้พ้นชื่อโกลาบุตรชายของปุวาห์ผู้เป็นบุตรชายของโดโด คนอิสตาคาร์ และเขาอยู่ที่เมืองขามิร์ในแดนเทือกเขาเอฟราอิม 2 ท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่ยี่สิบสามปี แล้วท่านก็สิ้นชีวิต เขาฝังศพท่านไว้ที่เมืองขามิร์

เราไม่ควรสันนิษฐานว่าอาบีเมเลคเป็นผู้วินิจฉัยคนหนึ่งในอิสราเอล เขายกตัวเองขึ้นโดยใช้สิทธิอำนาจที่เขาได้มาโดยวิธีอันชั่วร้าย พระเจ้าทรงตั้งโกลาขึ้นเป็นผู้วินิจฉัยคนต่อไปในแผ่นดิน

คืนนั้น เราทราบน้อยมากเกี่ยวกับ โทลา ยกเว้นวลีที่กล่าวว่าเขาเป็นลูกหลานของตระกูลอิสสาคาร์ เขาอาศัยอยู่ในเมืองเล็กๆแห่งหนึ่งชื่อว่าซามิรัในแดนเทือกเขาเอเฟราอิมและวินิจฉัยอิสราเอลจากที่นั่นเป็นเวลาสี่สิบสามปี

วณ 10:3-5 จากนั้นข้อความก็บันทึกเกี่ยวกับผู้วินิจฉัยคนที่แปดในอิสราเอล นั่นคือ ยาอีร์ ต่อมา ยาอีร์คนกิเลอาดได้ขึ้นมาและทำวินิจฉัยอิสราเอลอยู่สี่สิบสองปี 4 ท่านมีบุตรชายสามสิบคน ซึ่งถูกกลาสามสิบตัว และมีเมืองอยู่ตามสิบหัวเมืองเรียกว่าเมืองฮาโวทยาอีร์จนทุกวันนี้ ซึ่งอยู่ในแผ่นดินกิเลอาด 5 ยาอีร์ก็สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ที่เมืองคาโมน

จากนั้นพระเจ้าทรงตั้งชายคนหนึ่งแห่งตระกูลมนัสเสห์จากเมืองกิเลอาดซึ่งอยู่บนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน เราทราบน้อยมากเกี่ยวกับเขานอกจากชื่อเขาชื่อ ยาอีร์และว่าเขาวินิจฉัยอิสราเอลเป็นเวลาสี่สิบสองปี ผู้เขียนยังหมายเหตุอีกว่าบุตรชายสามสิบคนของเขาลาหุ่ม การฆ่าในสมัยนั้นถือว่ามีเกียรติอันมั่งคั่งของยาอีร์ บุตรชายแต่ละคนของเขาได้รับหัวเมืองหนึ่งในเมืองกิเลอาดบนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน คำว่าฮาโวทยาอีร์ หมายความว่า ‘หัวเมืองแห่งยาอีร์’ เขาถูกฝังในหัวเมืองหนึ่งของเขตแดนนั้นชื่อว่าคาโมน

วณ 10:6-9 นำเศร้าที่คนอิสราเอลดูเหมือนไม่เคยเรียนรู้บทเรียนของตัวเองเลย อีกครั้งที่พวกเขาหันไปจากพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา คือ พระเยโฮวาห์พระเจ้า คนอิสราเอลก็กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก ไปปรนนิบัติพระบาอัล พระอัชทาโรท พวกพระของเมืองซีเรีย พวกพระของเมืองไซดอน พวกพระของเมืองโมอับ พวกพระของคนอัมโมน พวกพระของคนฟิลิสเตีย และละทิ้งพระเยโฮวาห์เสีย หาได้ปรนนิบัติพระองค์ไม่

คนอิสราเอลกลับไปปรนนิบัติรูปพระต่างด้าวเหมือนเดิม นั่นคือ พระบาอัลและพระอัชทาโรท (คำว่า บาอัลลิม ในภาษาฮีบรูสื่อว่า พระบาอัลหลายองค์) นั่นคือ มีพระบาอัลหลายองค์ในแผ่นดินนั้น นอกจากนี้พวกเขายังนับถือและปรนนิบัติพระต่างด้าวของประชาชาติเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวพวกเขาด้วย นั่นคือ พวกพระของเมืองซีเรีย เมืองไซดอนในเลบานอน เมืองโมอับ คนอัมโมนและคนฟิลิสเตีย พระเหล่านี้รวมถึงชื่อต่างด้าวต่างๆ เช่น เคนโมช โมเลค คาโมน ฯลฯ

ด้วยเหตุนี้ 7 และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล จึงทรงขายเขาไว้ในมือของคนฟิลิสเตียและในมือของคนอัมโมน พระเจ้าทรงยอมให้คนอิสราเอลถูก ‘ขาย’ ไว้ในมือของบรรดาเพื่อนบ้านที่เป็นศัตรูของพวกเขา นี่สื่อว่าพวกเขาถูกขายเป็นทาสแก่ประชาชาติ

ต่างค้ำเหล่านี้ คนเหล่านั้นที่อยู่ทางทิศตะวันตกตกเป็นทาสของคนฟิลิสเตียและคนเหล่านั้นที่อยู่ทางทิศตะวันออกก็ตกเป็นทาสของคนอัมโมน

8 เขาได้ข่มเหงและบีบบังคับคนอิสราเอลในปีนั้น นี่น่าจะหมายความว่า ‘ตั้งแต่ปีนั้น’ มันอาจหมายถึงปีนั้นที่ยาอีร์สิ้นชีวิต หรืออย่างน้อยก็เมื่อความเป็นปฏิปักษ์เริ่มขึ้นที่ประชาชาติเหล่านี้ กีดกันคนอิสราเอล คือคนอิสราเอลทั้งปวงที่อยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นในแผ่นดินของคนอโมไรต์ ซึ่งอยู่ในกิเลอาดสิบแปดปี ตลอดระยะเวลาสิบแปดปีนั้น การกีดข่มเหงมาจากฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนเป็นพิเศษ เราควรระลึกว่าคนอัมโมนมีฐานที่มั่นอยู่ในเมืองอัมโมนซึ่งตรงกับเมืองอัมมานประเทศจอร์แดนในปัจจุบัน หลายตระกูลที่อาศัยอยู่บนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนจึงถูกคนอัมโมนรังแก

9 ทั้งคนอัมโมนได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปต่อสู้กับยูดาห์และต่อสู้กับเบนยามิน และต่อสู้กับวงศ์วานเอฟราอิม ดังนั้นอิสราเอลจึงเดือดร้อนอย่างยิ่ง คนอัมโมนไม่เพียงสร้างความยุ่งยากให้แก่คนอิสราเอลที่กลับสัถย์บนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนเท่านั้น แต่พวกเขายังข้ามมาทางฝั่งตะวันตกยังเขตแดนของตระกูลยูดาห์และเอฟราอิมด้วย ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้จึงกล่าวว่า “อิสราเอลจึงเดือดร้อนอย่างยิ่ง”

วณค 10:10 ในที่สุดพระเจ้าก็ทรงดึงความสนใจของพวกเขาได้แล้ว ด้วยเหตุนี้คนอิสราเอลร้องทุกข์ต่อพระเยโฮวาห์ว่า "ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ เพราะว่าข้าพระองค์ได้ทอดทิ้งพระเจ้าของข้าพระองค์เสีย และปรนนิบัติพระบาอัล" พระเจ้าทรงมีวิธีในการทำให้ผู้คนถ่อมใจ เมื่อพวกเขาไม่ยอมสмирใจทำเช่นนั้น พระเจ้าก็ทรงสามารถทำให้เหตุการณ์ต่างๆเกิดขึ้นซึ่งทำให้คนกลับใจใหม่ พระองค์ทรงทำเช่นนั้นตรงนี้ คนอิสราเอลจึงสารภาพความบาปของตนเรื่องการนับถือรูปเคารพ

วณค 10:11-14 ข้อความตรงนี้ไม่ได้สื่อ แต่พระเจ้าน่าจะทรงใช้ผู้พยากรณ์คนหนึ่งมาซึ่งแจ้งให้คนอิสราเอลทราบถึงความไม่พอพระทัยของพระเจ้า และพระเยโฮวาห์ตรัสกับคนอิสราเอลว่า "เรามีได้ช่วยเจ้าให้พ้นจากชาวอียิปต์ จากคนอโมไรต์ จากคนอัมโมน และจากคนฟิลิสเตียหรือ 12 ทั้งคนไชดอน คนอามาเลข และชาวมาโอนได้บีบบังคับเจ้า เจ้าได้ร้องทุกข์ถึงเราและเราได้ช่วยเจ้าให้พ้นมือเขาทั้งหลาย 13 แม้กระนั้นเจ้าทั้งหลายยังได้ละทิ้งเรา และปรนนิบัติพระอื่น

พระเจ้าตรัสผ่านผู้พยากรณ์ท่านหนึ่งซึ่งไม่ระบุนาม โดยทรงเล่าย้อนให้คนอิสราเอลฟัง ถึงการที่พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเขาให้พ้นในอดีต ไล่ตั้งแต่จากคนอียิปต์และคนอามอไรต์ในช่วงของการอพยพและการพิชิตแผ่นดินเรื่อยมาจนถึงบรรดาปฏิบัติเมื่อเร็ว ๆ นี้ ชาวมาโอนที่ว่านี้น่าจะหมายถึงคนคานาอันกลุ่มหนึ่งที่อาศัยอยู่ในยูดาห์ซึ่งเห็นได้ชัดว่ามีส่วนร่วมในการกดขี่ข่มเหงคนอิสราเอลก่อนหน้านั้นด้วย

แม้พระเจ้าทรงช่วยประชากรของพระองค์ให้พ้นอย่างน่าอัศจรรย์ในอดีต แต่พวกเขาก็ยังทอดทิ้งพระองค์และปรนนิบัติพวกพระของคนต่างด้าวอยู่ดี ด้วยความเหลืออด พระเจ้าจึงทรงประกาศว่าขณะนี้เราจึงจะไม่ช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นอีกต่อไป 14 จงไปร้องทุกข์ต่อพระเจ้าซึ่งเจ้าทั้งหลายได้เลือกเถิด ให้พระเหล่านั้นช่วยเจ้าให้พ้นในยามทุกข์เดือดร้อนนี้" พระเจ้าทรงตอบสนองประชาชนที่คือรั้นของพระองค์อย่างยุติธรรมและอย่างรุนแรง โดยตรัสว่าพระองค์จะไม่ทรงช่วยพวกเขาให้พ้นอีกต่อไป หากพวกเขาอยากปรนนิบัติพระต่างด้าวเหล่านี้ ก็ให้พวกพระนั้นช่วยพวกเขาให้พ้น นี่เท่ากับพระเจ้าตรัสว่า "เชิญตามสบายเลย เราทนมาพอแล้ว"

วณ 10:15-16 นั่นคือความสนใจของพวกเขาได้แล้ว และคนอิสราเอลกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า "ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปแล้ว ขอพระองค์ทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบ ข้าพระองค์ขอวิงวอนเพียงว่า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นในวันนี้เถิด" 16 ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงเลิกถือพระอื่น และปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ ฝ่ายพระองค์ทรงเดือดร้อนพระทัยด้วยความทุกข์เข็ญของอิสราเอล

ให้เราสังเกตลำดับก่อนหลัง (1) คนอิสราเอลด้วยความซอกซำใจยอมรับสารภาพความบาปของตน "ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปแล้ว ขอพระองค์ทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบ" ขั้นตอนแรกในการคืนดีกับพระเจ้าคือ การสารภาพความบาปที่มีอยู่อย่างจริงใจ (2) ในการทำเช่นนั้นพวกเขาก็ยอมตัวอยู่ใต้พระเมตตาของพระเจ้าโดยขอให้พระองค์ทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบ (3) พวกเขาอ้อนวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าให้ทรงช่วยพวกเขาให้พ้นเป็นครั้งสุดท้าย (4) พวกเขากลับใจใหม่จริงๆ ไม่ใช่เพียงคำพูดเท่านั้น แต่มีการกระทำด้วย พวกเขาจำจัดบรรดาพระต่างด้าวของตนและกลับมาปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้า เราไม่ทราบชัดเจนว่าใครพูดแทนคนอิสราเอลกันแน่ แต่เห็นได้ชัดว่า เหล่าผู้อาวุโสที่ได้รับการยอมรับของพวกเขาคือตัวแทนชนชาตินั้น

ให้เราสังเกตพระทัยอันกรุณาของพระเจ้า แม้พระองค์ทรงพระพิโรธอย่างชอบธรรมแล้ว ในการทรงตีสอนคนอิสราเอลและขู่ว่าจะปล่อยให้พวกเขาหาทางช่วยตัวเอง แต่พระองค์ก็ทรง “เดือดร้อนพระทัยด้วยความทุกข์เชิงของอิสราเอล” แน่ทีเดียว พระเจ้าของเราทรงอดทนนาน และพระเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ต่อมาบรรดาผู้เขียนเพลงสดุดีจะระลึกว่าพระเจ้า ทรงหยิบยื่นพระเมตตาของพระองค์แก่คนอิสราเอลและจะเขียนเพลงสดุดีอันไพเราะเช่น บทที่ 136 เป็นต้น

วณ 10:17-18 ฉากเหตุการณ์จึงถูกจัดเตรียมไว้แล้วสำหรับการช่วยให้พื้นที่ พระเจ้าจะประทานให้ตามที่มีบันทึกไว้ในบทถัดไป ฝ่ายคนอัมโมนก็ถูกเรียกให้มาพร้อมกัน เขา ได้ตั้งค่ายในกิเลอาด และคนอิสราเอลก็มาพร้อมกันตั้งค่ายอยู่ที่มิสปาห์ 18 และประชาชนกับ พวกประมุขของคนกิเลอาดพูดกันว่า "ผู้ใดที่จะเป็นคนแรกที่จะเข้าสู่สู้กับคนอัมโมน ผู้นั้นจะเป็นหัวหน้าของชาวกิเลอาดทั้งหมด"

คนอัมโมนได้รวบรวมกำลังพลของตนในเมืองกิเลอาดทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำ จอร์แดน ขณะเดียวกันคนอิสราเอลก็รวบรวมกำลังพลที่มิสปาห์ มีสถานที่หลายแห่งในเขตแดน นั้นที่มีชื่อนั้น อย่างไรก็ตาม บริบทดูเหมือนจะหมายถึงมิสปาห์ที่อยู่บนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำ จอร์แดน คนกิเลอาด (ตระกูลรูเบน กาดและครึ่งตระกูลมนัสเสห์) จึงเสาะหาชายคนหนึ่งที่จะนำ กำลังพลของพวกเขาไปต่อสู้คนอัมโมน คำตอบจะถูกพบในบทถัดไป

*****

ภาพรวมของผู้วินิจฉัย 11: บทที่สิบเอ็ดของหนังสือผู้วินิจฉัยนำเสนอเรื่องราวของ เยฟธาห์ ภูมิหลังของเขา การเริ่มมีชื่อเสียงของเขา ชัยชนะของเขาและคำปฏิญาณที่แย่มากๆ ของเขา

วณ 11:1-3 ความมิดม่นฝ่ายวิญญาณและศีลธรรมในสมัยของพวกผู้วินิจฉัย ปรากฏชัดในเรื่องราวของเยฟธาห์ผู้เป็นบุตรนอกสมรสของหญิงแพศยาคนหนึ่ง เยฟธาห์คนกิเลอาดเป็นทแกล้วทหาร แต่เป็นบุตรชายของหญิงแพศยา กิเลอาดให้กำเนิดบุตรชื่อเยฟธาห์ ดังที่ เนื้อหาจะแสดงให้เห็น เยฟธาห์ผู้นี้จะกลายเป็นผู้วินิจฉัยคนต่อไปแห่งอิสราเอล เขาถูกแนะนำตัว ว่าเป็น “ทแกล้วทหาร” อย่างไรก็ตาม เขายังเป็นบุตรแห่งการสมสู่อันผิดศีลธรรมระหว่างกิเลอาดบิดาของเขากับหญิงที่ไม่รักษานวลสงวนตัวคนหนึ่งด้วย คำที่แปลว่า หญิงแพศยา (ซานาห์) ไม่

จำเป็นต้องหมายถึงหญิงที่ ‘ประกอบอาชีพ’ เป็นโสเภณี แต่หมายถึงหญิงที่ขบถ่วงประเวณี ดังที่เนื้อหาจะแสดงให้เห็น กิเลอาดผู้นี้อาศัยอยู่ในดินแดนกิเลอาดซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนและเป็นมรดกของครึ่งตระกูลมนัสเสห์ กิเลอาดจึงมีสัมพันธ์สวาทกับหญิงคนหนึ่งที่มีชื่อเสียงในทางไม่ดีซึ่งให้กำเนิดเยฟธาห์ผู้นี้

เห็นได้ชัดว่าเมื่อเวลาผ่านไป กิเลอาดแต่งงานกับหญิงอีกคนซึ่งให้กำเนิดบุตรชายหลายคนแก่เขา 2 ภรรยาแท้ของกิเลอาดคลอดบุตรชายหลายคน และเมื่อพวกบุตรเหล่านั้นโตขึ้นแล้วจึงผลักไผเยฟธาห์ออกไปเสียโดยกล่าวว่า "เจ้าจะมีส่วนในมรดกของครอบครัวบิดาเราไม่ได้ เพราะเจ้าเป็นลูกของหญิงคนอื่น" เห็นได้ชัดเช่นกันว่าเยฟธาห์ตอนหนุ่มเติบโตมาในบ้านของบิดาของเขาและถูกมารดาของเขาทิ้งอย่างเห็นได้ชัด อยากรู้ก็ตาม ในฐานะเป็นบุตรอันชอบธรรมของบิดาของพวกเขา พวกน้องๆร่วมบิดาของเยฟธาห์จึงผลักไผเขาออกไปจากครอบครัว แรงจูงใจของพวกเขาน่าจะเกิดจากความโลภมากกว่าความถูกต้องทางศีลธรรม

หากเยฟธาห์ถูกขับออกไปจากตระกูล ก็จะมีมรดกส่วนที่เพิ่มมากขึ้นสำหรับพวกเขาเมื่อถึงเวลา ไม่ว่ากรณีใด เห็นได้ชัดว่าบรรดาบุตรอันชอบด้วยกฎหมายของกิเลอาดมองพี่ชายร่วมบิดาของตนผู้เป็นบุตรนอกสมรสด้วยสายตาดูถูกเหยียดหยาม

เยฟธาห์วัยหนุ่มไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากไปเสีย ด้วยเหตุนี้ 3 เยฟธาห์จึงหนีจากพี่น้องของตนไปอาศัยอยู่ที่แผ่นดินโทบ พวกนักเลงก็มั่วสุมกับเยฟธาห์และติดตามเขาไป แผ่นดินโทบ (มีความหมายตรงตัวว่า ‘แผ่นดินอันดี’) ถูกเชื่อว่าเป็นแผ่นดินที่อยู่ไปทางทิศตะวันออกและทิศเหนือของหุบเขาแม่น้ำจอร์แดนจากกิเลอาด คำที่แปลว่า นักเลง (เรย์ค) หมายถึง ‘อยู่เฉยๆ’ หรือ ‘ไม่ไปไหน’ กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกคนที่ถูกขับออกจากสังคมสมัยนั้นพากันมาอยู่กับเยฟธาห์ ตัวเขาเองก็เป็นคนที่ถูกขับออกเช่นกัน

วนฉ 11:4-6 จากนั้นเวลาผ่านไปโดยไม่ทราบว่ามีนานเท่าไร เนื้อหากล่าวว่า ต่อมาภายหลังคนอัมโมนได้ทำสงครามกับคนอิสราเอล 5 และเมื่อคนอัมโมนทำสงครามกับอิสราเอลนั้น พวกผู้ใหญ่ของเมืองกิเลอาดได้ไปเพื่อจะพาเยฟธาห์มาจากแผ่นดินโทบ 6 เขากล่าวแก่เยฟธาห์ว่า "จงมาเป็นหัวหน้าของเรา เพื่อเราจะได้อัปเดตูกับคนอัมโมน"

เห็นได้ชัดว่าเยฟธาห์เริ่มมีชื่อเสียงแล้วในฐานะเป็นนักสู้ที่คู่คั่นคนหนึ่ง และเมื่อคนอัมโมน (ประเทศจอร์แดนในปัจจุบัน) ชูว่าจะทำสงครามกับคนอิสราเอล พวกผู้นำของกิเลอาดก็มา

ขอให้เขาไปช่วยพวกเขาขณะที่ความขัดแย้งที่ความรุนแรงยิ่งขึ้น คำที่แปลว่า หัวหน้า (กัทซียัน) จริงๆแล้วมีความหมายว่า ‘ผู้บัญชาการ’ กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขาอยากให้เยฟธาห์มานำทัพให้พวกเขา

วนฉ 11:7 ไม่น่าแปลกใจแต่อย่างใดที่เยฟธาห์ระแวงข้อเสนอของพวกเขา แต่เยฟธาห์กล่าวแก่พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดว่า "ท่านไม่ได้เกลียดข้าพเจ้า และขับไล่ข้าพเจ้าเสียจากครอบครัวบิดาของข้าพเจ้าดอกหรือ เมื่อคราวทุกข์ยากท่านจะมาหาข้าพเจ้าทำไมเล่า" เราไม่อาจโทษเยฟธาห์ได้สำหรับคำถามของเขา

วนฉ 11:8-10 ทั้งเยฟธาห์และพวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดจึงเข้าร่วมเจรจากันเกี่ยวกับกรณีที่เขาจะเข้าเป็นพันธมิตรกับพวกเขา พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดจึงกล่าวแก่เยฟธาห์ว่า "เหตุที่เรากลับมาหาท่าน ณ บัดนี้ ก็ด้วยต้องการให้ท่านไปกับเรารับกับคนอัมโมน แล้วมาเป็นหัวหน้าของเราที่จะปกครองชาวกิเลอาดทั้งปวง" 9 เยฟธาห์จึงกล่าวแก่พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดว่า "ถ้าท่านให้ข้าพเจ้ากลับบ้านเพื่อทำศึกกับคนอัมโมน และถ้าพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ต่อหน้าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้เป็นหัวหน้าของท่านหรือเปล่า" 10 พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดจึงตอบเยฟธาห์ว่า "พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานระหว่างเรา เราจะกระทำตามที่ท่านสั่งทุกประการ"

พวกผู้ใหญ่แห่งกิเลอาดจึงเสนอที่จะให้เยฟธาห์กลับบ้านอย่างมีเกียรติและเป็นหัวหน้าของพวกเขา เกรงว่าจะมีคำถามในเรื่องนี้ เยฟธาห์ทำให้แน่ใจว่าเขาเป็นกลายเป็นผู้นำของพวกเขาหากเขาสู้เพื่อพวกเขาและมีชัยชนะในการสู้รบ พวกเขาพร้อมใจกันตกลง

วนฉ 11:11 เยฟธาห์จึงตกลงตามข้อเสนอ นั้น เยฟธาห์จึงไปกับพวกผู้ใหญ่ของกิเลอาด และประชาชนก็ตั้งท่านให้เป็นหัวหน้าและเป็นประมุขของเขา แล้วเยฟธาห์ก็กล่าวคำที่ตกลงกันทั้งสิ้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่เมืองมิสปาห์ พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดตั้งเขาเป็นประมุขของพวกเขา เห็นได้ชัดว่าที่มิสปาห์ ซึ่งเป็นเมืองเอกของกิเลอาด มีแท่นบูชาแท่นหนึ่งถวายแด่พระเยโฮวาห์ ที่นั่นเยฟธาห์กล่าวคำที่ตกลงกันทั้งสิ้นเป็นคำอธิษฐานต่อพระพักตร์พระเจ้า อันเป็นการยืนยันข้อตกลงนั้นต่อพระพักตร์พระเจ้าท่ามกลางสายตาประชาชน

วนฉ 11:12-13 ขั้นตอนแรกของเยฟธาห์ในการยุติความขัดแย้งคือ สื่อสารกับคนอัมโมนเยฟธาห์จึงส่งผู้สื่อสารไปยังกษัตริย์คนอัมโมนถามว่า "ท่านมีเรื่องอะไรกับข้าพเจ้า ท่านจึงยกมาต่อสู้กับแผ่นดินของข้าพเจ้า" 13 กษัตริย์คนอัมโมนตอบผู้สื่อสารของเยฟธาห์ว่า

"เพราะว่าเมื่ออิสราเอลยกออกจากอียิปต์ได้ยึดแผ่นดินของเราไป ตั้งแต่แม่น้ำอารโนถึงแม่น้ำยบอบและถึงแม่น้ำจอร์แดน ฉะนั้นบัดนี้ขอคืนแผ่นดินเหล่านั้นเสียโดยดี"

กษัตริย์ที่ไม่ถูกเอ่ยนามของอัมโมนตอบกลับว่าเขาต้องการแผ่นดินคืนซึ่งคนอิสราเอลได้ยึดไปตอนที่พวกเขาพิชิตแผ่นดินนั้นภายใต้โมเสส อย่างไรก็ตาม นั่นก็เกิดขึ้นเมื่อประมาณสามร้อยปีก่อนหน้านั้น ดังนั้นดูเหมือนว่ากษัตริย์อัมโมนผู้นี้กำลังใช้ข้ออ้างนี้เพียงเพื่อยึดครองที่ดินในสมัยของเขา กระนั้น กษัตริย์คนอัมโมนจึงเรียกร้องหรือเสนอเรื่องนี้เป็นเงื่อนไขแห่งสันติภาพเพื่อป้องกันมิให้เกิดสงคราม ในทัศนะของพวกเขาแล้ว หากได้น้อยกว่านี้พวกเขาก็ไม่ยอม

วณ 11:14-17 เยฟธาห์ตอบกลับกษัตริย์คนอัมโมนไปด้วยคำตอบที่ยืดเยื้อซึ่งให้รายละเอียดประวัติศาสตร์ของเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นเมื่อสามร้อยปีก่อนหน้านั้น และเยฟธาห์ก็ส่งผู้สื่อสารไปหากษัตริย์คนอัมโมนอีก 15 ให้กล่าวว่า "เยฟธาห์กล่าวดังนี้ว่า อิสราเอลมิได้ยึดแผ่นดินของโมอับ หรือแผ่นดินของคนอัมโมน 16 แต่เมื่ออิสราเอลออกจากอียิปต์ เขาได้เดินทางไปทางถิ่นทุรกันดารถึงทะเลแดง และมาถึงคาเดช 17 อิสราเอลจึงส่งผู้สื่อสารไปยังกษัตริย์เอโดม กล่าวว่า 'ข้าพเจ้าขออนุญาตยกผ่านแผ่นดินของท่านไป' แต่กษัตริย์เอโดมไม่ฟัง และได้ส่งคำขอเช่นเดียวกันไปยังกษัตริย์เมืองโมอับด้วย แต่ท่านก็ไม่ตกลง ดังนั้นอิสราเอลจึงยับยั้งอยู่ที่คาเดช

เยฟธาห์แก้ไขเรื่องประวัติศาสตร์ที่ผิดพลาดของคนอัมโมนเกี่ยวกับสถานการณ์นั้น คนอิสราเอลภายใต้โมเสสไม่ได้ยึดแผ่นดินอัมโมนหรือยึดจากดินแดนของพวกเขาเลย สิ่งที่คนอิสราเอลได้กระทำจริงๆก็คือ ครอบครองสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์และโอกษัตริย์แห่งบาชาน นอกจากนี้ พระเจ้าได้ทรงเตือนคนอิสราเอลตอนนั้นอย่างจริงจังว่ามีให้รบกวมนคนอัมโมน ดูพระราชบัญญัติ 2:9,19 นอกจากนี้พวกเขายังขออนุญาตเอโดมในตอนนั้นเพื่อที่จะเดินผ่านเข้าไปในประเทศของคนเหล่านั้น แต่พวกเขาที่ได้รับคำปฏิเสธ ดู กัณดารวิถี 20:14 ด้วยเหตุนี้ คนอิสราเอลจึงอยู่ต่อไปขณะนั้นในคาเดช

วณ 11:18-23 เยฟธาห์ตอบกลับอย่างยืดเยื้อต่อไปโดยแก้ไขประวัติศาสตร์ที่ผิดพลาดของคนอัมโมน แล้วเขาก็เดินไปในถิ่นทุรกันดารอ้อมแผ่นดินเอโดม และแผ่นดินโมอับ และมาทางด้านตะวันออกของแผ่นดินโมอับ และตั้งค่ายอยู่ที่ฟากแม่น้ำอารโนข้างโน้น แต่เขา

มิได้เข้าไปในเขตแดนของโมอับ เพราะว่าแม่น้ำอารโนนเป็นพรมแดนของโมอับ 19 อิสราเอลจึงส่งผู้สื่อสารไปหาสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ กษัตริย์กรุงเฮชโบน อิสราเอลเรียนท่านว่า 'ขอให้พวกข้าพเจ้ายกผ่านแผ่นดินของท่านไปยังสถานที่ของข้าพเจ้า' 20 แต่สิโหนไม่วางใจที่จะให้อิสราเอลยกผ่านเขตแดนของตน ฉะนั้นสิโหนจึงได้รวบรวมประชาชนทั้งหมดของท่าน ตั้งค่ายอยู่ที่ยาฮาสา และสู้รบกับอิสราเอล 21 และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลทรงมอบสิโหนและประชาชนทั้งหมดของท่านไว้ในมืออิสราเอล คนอิสราเอลก็โจมตีเขา อิสราเอลจึงยึดครองแผ่นดินทั้งสิ้นของคนอาโมไรต์ผู้ซึ่งเป็นชาวเมืองนั้น 22 และเขายึดเขตแดนทั้งหมดของคนอาโมไรต์ ตั้งแต่แม่น้ำอารโนนถึงแม่น้ำยับบอ และตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารถึงแม่น้ำจอร์แดน 23 ดังนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลจึงขับไล่คนอาโมไรต์ออกเสียต่อหน้าอิสราเอลประชาชนของพระองค์ ฝ่ายท่านจะมาถือเอาเป็นกรรมสิทธิ์เช่นนั้นหรือ

เยฟธาห์เล่าย้อนถึงประวัติศาสตร์ที่เป็นความจริงเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆ โดยให้รายละเอียดเกี่ยวกับการเดินอ้อมแผ่นดินเอโดมและแผ่นดินโมอับของคนอิสราเอล ข้อเท็จจริงของเรื่องราวนี้ก็คือว่าคนอิสราเอลรบชนะและเข้าไปอยู่แทนที่คนอาโมไรต์ซึ่งเป็นหนึ่งในเจ็ดชนชาติแห่งคานาอัน คนอัมโมนไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นเมื่อสามร้อยปีก่อนหน้านั้นเลย เยฟธาห์จึงเสนอทศนะที่ว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงขับไล่คนอาโมไรต์ออกไปต่อหน้าคนอิสราเอล จากนั้นเขาก็ถามว่า "ฝ่ายท่านจะมาถือเอาเป็นกรรมสิทธิ์เช่นนั้นหรือ" คนอัมโมนพยายามใช้แผนแย่งชิงแผ่นดินโดยใช้ประวัติศาสตร์ที่ถูกแก้ไขเป็นข้ออ้าง

วนฉ 11:24-27 เยฟธาห์ตอบกลับแบบสันติวิธีต่อไปโดยถามว่า **ท่านไม่ถือกรรมสิทธิ์สิ่งซึ่งพระเคโมชพระของท่านมอบให้ท่านยึดครองดอกหรือ** พระเคโมชเป็นรูปเคารพของคนโมอับ (ดู กัณดารวิถี 21:29) ซึ่งทำให้บางท่านคิดว่า กษัตริย์แห่งอัมโมนในขณะนั้นก็เป็นกษัตริย์แห่งโมอับด้วยและยื่นกรานให้พวกเขาขอบแผ่นดินนั้นซึ่งแต่ก่อนเป็นของโมอับให้แก่เขา

เยฟธาห์พูดตรงๆว่า **พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราขับไล่ผู้ใดไปให้พ้นหน้าเรา** เราก็ยึดครองที่ของผู้นั้น เขาถามว่า **25 ฝ่ายท่านจะดีกว่าบาลาคบุตรชายสิปโปรกษัตริย์เมืองโมอับหรือท่านเคยแข่งขันกับอิสราเอลหรือ ท่านเคยต่อสู้กับเขาทั้งหลายหรือ** 26 เมื่ออิสราเอลอาศัยอยู่ในกรุงเฮชโบนและชนบทของกรุงนั้น และในเมืองอาโรเออร์และชนบทของเมืองนั้น และอยู่ในบรรดาหัวเมืองที่ตั้งอยู่ตามฝั่งแม่น้ำอารโนนถึงสามร้อยปี

เขาจึงถามว่าหากคนอัมโมนคิดว่าตนมีสิทธิอันชอบธรรมจริงๆ ทำไมพวกเขาถึงไม่ยกเรื่องนี้ขึ้นเป็นประเด็นมาก่อนเลย ทำไมพวกเขาถึงรอตั้งสามร้อยปีกว่าจะมาเรียกร้องสิทธินี้

เยฟธาห์ถามอีกว่าทำไมท่านไม่เรียกคืนเสียภายในเวลานั้นเล่า 27 ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมิได้กระทำความผิดต่อท่าน แต่ท่านได้กระทำความผิดต่อข้าพเจ้าในการที่ท่าสงครามกับข้าพเจ้า ขอพระเยโฮวาห์จอมผู้พิพากษาเป็นผู้ทรงพิพากษาระหว่างคนอิสราเอลและคนอัมโมนในวันนี้" เยฟธาห์จึงเส่งงานพวกเขากลับและกล่าวหากษัตริย์แห่งคนอัมโมนว่าทำผิดต่อคนอิสราเอลในการเตรียมท่าสงครามกับพวกเขา นอกจากนี้ เขาแจ้งให้ทราบว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงเป็นผู้ทรงพิพากษาระหว่างพวกเขาทั้งสองฝ่าย

วณ 11:28   นำเศร่าที่ว่าแต่กษัตริย์ของคนอัมโมนมิได้เชื่อฟังในคำของเยฟธาห์ซึ่งท่านส่งไปให้ ผู้นำของคนอัมโมนปฏิเสธความพยายามในการใช้วิธีทางการทูตเพื่อยุติความขัดแย้งดังกล่าว

วณ 11:29   ด้วยเหตุนี้พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็มาสถิตกับเยฟธาห์ ท่านจึงยกผ่านกิเลอาดและมนัสเสห์และผ่านมิสปาห์แห่งกิเลอาด และจากมิสปาห์แห่งกิเลอาดท่านยกผ่านไปจนถึงที่คนอัมโมน

เช่นเดียวกับผู้วินิจฉัยหลายท่านก่อนหน้าเขา พระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จมาสถิตบนเยฟธาห์ (โธนี่เอลใน 3:10 และกิเดโอนใน 6:34) การที่พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จลงมาสถิตบนคนๆหนึ่งในพระคัมภีร์เดิมก็คล้ายแต่ไม่เหมือนกับปรากฏการณ์ในพระคัมภีร์ใหม่ของการประกอบด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า ในทั้งสองกรณี พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทานฤทธิ์เดชให้แก่คนๆนั้นเพื่อให้เขามีความสามารถพิเศษสำหรับภารกิจที่รออยู่เบื้องหน้า ตรงนี้เยฟธาห์ได้รับฤทธิ์เดชจากพระวิญญาณของพระเจ้าสำหรับการสู้รบที่กำลังจะเกิดขึ้น เขาจึงเดินทางลงได้จากกิเลอาดผ่านมนัสเสห์และผ่านมิสปาห์แห่งกิเลอาดเพื่อไปสู้รบกับคนอัมโมน

วณ 11:30-31   ขณะเดียวกัน เยฟธาห์ปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์ว่า "ถ้าพระองค์ทรงมอบคนอัมโมนไว้ในมือของข้าพระองค์แล้ว 31 ผู้ใดที่ออกมาจากประตูเรือนของข้าพระองค์เพื่อต้อนรับข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์กลับมาจากคนอัมโมนนั้นด้วยความสงบแล้ว ผู้นั้นจะต้องเป็นของของพระเยโฮวาห์ และข้าพระองค์จะถวายผู้นั้นเป็นเครื่องเผาบูชา"

ก่อนเข้าทำการสู้รบ เยฟธาห์กล่าวคำปฎิญาณอันน่าสะเทือนใจต่อพระเจ้า เขาสัญญาต่อพระพักตร์พระเจ้าว่าหากองค์พระผู้เป็นเจ้าจะประทานชัยชนะอันเด็ดขาดให้แก่เขาเหนือคนอัมโมน เมื่อเขากลับมาเขาก็จะถวายสิ่งใดก็ตามที่ออกมาจากประตูเรือนของเขาแก่พระเจ้า วลีสุดท้าย “และข้าพระองค์จะถวายผู้เป็นเครื่องเผาบูชา” น่าจะแปลได้ด้วยว่า “หรือข้าพระองค์จะถวายผู้เป็นเครื่องเผาบูชา” บริบทที่ตามมาจะสนับสนุนตรศนะหลังมากกว่า ความหมายก็คือว่าเยฟธาห์สัญญาต่อพระเจ้าว่าผู้ใดก็ตามหรือสิ่งใดก็ตามที่ออกมาจากประตูเรือนของเขาเพื่อต้อนรับเขาหลังจากรบชนะแล้วจะ (ก.) ถูกอุทิศถวายมอบไว้แด่องค์พระผู้เป็นเจ้า หรือ (ข.) ถูกถวายเป็นเครื่องเผาบูชา เขาไม่รู้ว่าคนหรือสัตว์จะออกมาต้อนรับเขา ดังที่จะปรากฏให้เห็น ผู้ที่ออกมาคือบุตรสาวคนเดียวของเขา

วณ 11:32-33 ด้วยเหตุนี้ เมื่อมีฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่บนตัวเขาแล้วเยฟธาห์จึงยกเข้าไปสู้รบกับคนอัมโมน และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมือของท่าน 33 และท่านได้ประหารเขาจากอารีเออร์จนถึงที่ใกล้ๆเมืองมินนิทรวมย์ลิบหัวเมือง และไปไกลไปจนถึงที่ราบแห่งสวนองุ่น ผู้คนล้มตายมาก คนอัมโมนจึงพ่ายแพ้ต่อหน้าคนอิสราเอล ในการสู้รบที่เกิดขึ้นตามมา พระเจ้าประทานชัยชนะอันท่วมท้นแก่เยฟธาห์และกิเลอาดเหนือคนอัมโมน โดยทรงขับไล่คนเหล่านั้นลงใต้ พระเจ้าจึงทรงช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากการรังควานของคนอัมโมน

วณ 11:34-35 อย่างไรก็ตาม เรื่องราวนี้ยังไม่จบ พอกลับมายังสถานที่ๆเขาได้เลี้ยงดูครอบครัวของตน เยฟธาห์ก็กลับบ้านที่มิสปาห์ ดุเลิด บุตรสาวของท่านถือรามะนาตันโลดออกมาต้อนรับท่าน เธอเป็นบุตรคนเดียว นอกจากบุตรสาวคนนี้ท่านไม่มีบุตรชายและบุตรสาวเลย 35 และต่อมาเมื่อท่านเห็นเธอแล้ว ท่านก็ฉีกเสื้อผ้าของท่าน กล่าวว่า "อนิจจา ลูกสาวเอ๋ย เจ้าให้พ่อแค้นแล้ว เพราะเจ้าเป็นเหตุให้พ่อเดือดร้อนมากยิ่งขึ้น เพราะพ่อได้อำปภาปฎิญาณต่อพระเยโฮวาห์ไว้ จะคืนคำก็ไม่ได้"

พอมาถึงที่เมืองมิสปาห์ บุตรคนเดียวของเยฟธาห์ คือบุตรสาวของเขาก็ออกมาต้อนรับเขาด้วยการเต้นรำลงชัยชนะ โดยกระโดดไปมาด้วยความชื่นชมยินดี พอเห็นอย่างนี้แล้ว เยฟธาห์ก็เป็นทุกข์ใจยิ่งนัก เขาฉีกเสื้อผ้าของตนและกล่าวต่อบุตรสาวของเขาด้วยความเสียใจว่า เขาได้กล่าวคำปฎิญาณหนึ่งต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าและเขาไม่อาจคืนคำได้

วณ 11:36-37 ขณะเดียวกัน เยฟธาห์ได้อธิบายสถานการณ์ดังกล่าวและคำปฏิบัติที่เขาได้กล่าวไว้ให้บุตรสาวของเขาและครอบครัวฟัง ด้วยเหตุนี้ เธอจึงตอบอย่างตรงไปตรงมาและอย่างให้ความเคารพว่า "คุณพ่อขา เมื่อคุณพ่อออกปากสัญญากับพระเยโฮวาห์ไว้อย่างไร ขอคุณพ่อกระทำกับลูกตามคำที่ออกจากปากของคุณพ่อเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงแก้แค้นคนอัมโมนศัตรูเพื่อคุณพ่อแล้ว" 37 และเธอพูดกับบิดาของเธอว่า "ขอให้ลูกอย่างนี้เถิด ขอปล่อยลูกไว้สักสองเดือน ลูกจะได้จากบ้านและลงไปบนภูเขา ร้องไห้คร่ำครวญถึงความเป็นพรหมจารีของลูก ลูกกับเพื่อนๆของลูก"

หญิงสาวผู้นำสงสารคนนี้ซึ่งเชื่อฟังบิดาของเธออย่างสุดจิตสุดใจและเคารพเกียรติของเขายิ่งยอมจำนนตามการตัดสินใจของเขา อย่างไรก็ตาม เธอขออนุญาตลาไปพร้อมกับเพื่อนๆที่เธอเลือกไว้เป็นเวลาสองเดือนเพื่อที่จะอยู่อย่างสันโดษในภูเขาอันเป็นที่รักของเธอเพื่อร้องไห้คร่ำครวญด้วยเรื่องที่จะต้องเผชิญ อย่างไรก็ตาม มันจะไม่หนักหนาสาหัสเหมือนอย่างที่หลายคนคิด

วณ 11:38-40 ด้วยเหตุนี้ เยฟธาห์จึงพูดว่า "ไปเถิด" และท่านก็ปล่อยเธอไปสองเดือน เธอก็ออกไป เธอและพวกเพื่อนของเธอแล้วร้องไห้คร่ำครวญถึงความเป็นพรหมจารีของเธอบนภูเขา 39 อยู่มาเมื่อครบสองเดือนแล้ว เธอก็กลับมาหาบิดาของเธอ และท่านก็กระทำกับเธอตามคำปฏิบัติที่ได้ปฏิบัติไว้ เธอยังไม่เคยสมรสกับชายใดเลย และก็เป็นธรรมเนียมในอิสราเอล 40 คือที่บุตรสาวชาวอิสราเอลไปร้องไห้ไว้ทุกข์ให้บุตรสาวของเยฟธาห์คนใดคนหนึ่งละสี่วัน

หลังจากสิ้นสุดช่วงเวลาสองเดือนแห่งการร้องไห้คร่ำครวญ บุตรสาวของเยฟธาห์ก็กลับมาและตกลงที่จะครองตัวเป็นสาวพรหมจารีและไม่แต่งงานไปจนชั่วชีวิตของเธอ เธอจึงถูกอุทิศถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าและการปรนนิบัติพระองค์ไปจวบจนชั่วชีวิตที่เหลือของเธอ

ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ยิวอ้างว่าหากเยฟธาห์นำเรื่องนี้ไปยังมหาปุโรหิต เขาก็สามารถไถ่เธอจากคำปฏิญาณนั้นได้ตามที่เลวีนิติ 27:4 ได้กล่าวไว้ อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ได้ทำเช่นนั้น ดังนั้น บรรดาหญิงสาวในอิสราเอลจึงกำหนดวันไว้ต่างหากสี่วันต่อปีนับแต่นั้นเป็นต้นมาเพื่อร้องไห้ไว้ทุกข์ให้กับชะตากรรมของบุตรสาวของเยฟธาห์ เราไม่ทราบว่

ธรรมเนียมปฏิบัตินี้สิ้นสุดลงเมื่อไร อาจเป็นไปได้ว่าการถือธรรมเนียมปฏิบัตินี้ทำกันหนึ่งวันทุกสามเดือนรวมสี่ครั้งในหนึ่งปี

*****

ภาพรวมของผู้วินิจฉัย 12: บทต่อไปในหนังสือผู้วินิจฉัยนี้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับความอิจฉาอันไม่เป็นเรื่องของเอฟราอิมเป็นครั้งที่สอง ในกรณีนี้พวกเขาตำหนิเยฟธาห์และกิเลอาด จากนั้นผู้เขียนก็หมายเหตุสั้นๆถึงผู้วินิจฉัยสามคนถัดไปของอิสราเอล คือ อิบซาน เอโลนและอับโคน

วจน 12:1 เช่นเดียวกับตอนกิเดโอนและชัยชนะของเขาเหนือคนมีเดียนเมื่อกว่าร้อยปีก่อนหน้านั้น คนเอฟราอิมก็แสดงความอิจฉาต่อตระกูลเพื่อนบ้านอีกครั้ง ฝ่ายคนเอฟราอิมมาพร้อมกันข้ามไปทางเหนือ พุดกับเยฟธาห์ว่า "เหตุใดท่านยกข้ามไปรบคนอัมโมน แต่ไม่เรียกเราไปด้วย เราจะจุดไฟเผาเรือนทับท่านเสีย"

พอได้ข่าวเกี่ยวกับชัยชนะของเยฟธาห์และคนกิเลอาดเหนือคนอัมโมน ตระกูลเอฟราอิมที่อยู่บนฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดนก็ยกพลข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาเผชิญหน้าเยฟธาห์ ความอิจฉาอันไม่เป็นเรื่องของพวกเขาก็น่าทึ่งตรงที่ว่าพวกเขายอมทำสงครามเพียงเพราะไม่ได้รับเชิญให้เข้าร่วมรบในตอนนั้น พวกเขาจึงขู่ว่าจะเผาเรือนของเยฟธาห์พร้อมกับตัวเขาอยู่ข้างในนั้น ด้วยเราอาจสันนิษฐานได้ว่าคนเอฟราอิมยกมาด้วยกำลังคนอย่างน้อย 50,000 คนเพราะว่าเมื่อการสู้รบสิ้นสุดลงแล้ว คนของพวกเขาสี่หมื่นสองพันคนสิ้นชีพ

วจน 12:2-3 ต่อความโง่เขลาเช่นนั้น เยฟธาห์จึงตอบเขาว่า "ข้าพเจ้ากับประชาชนติดการศึกใหญ่กับคนอัมโมน เมื่อข้าพเจ้าเรียกท่านให้ช่วย ท่านไม่ได้ช่วยเราให้พ้นมือเขา 3 เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าท่านไม่ช่วยข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็เสี่ยงชีวิตของข้าพเจ้าข้ามไปรบกับคนอัมโมน และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมือของข้าพเจ้า วันนี้ท่านจะขึ้นมาทำศึกกับข้าพเจ้าด้วยเหตุอันใด"

เยฟธาห์เตือนความจำพวกเขาว่าเขาแม้ว่าตนอยู่กับการสู้รบกับคนอัมโมน นอกจากนี้เขาก็ตอบกลับไปว่าเขาได้ขอความช่วยเหลือจากคนเอฟราอิมแล้วจริงๆ แม้ว่าไม่มีบันทึกเกี่ยวกับเรื่องนี้ในที่อื่น คนเอฟราอิมก็ไม่ได้ปฏิเสธเรื่องนี้ บางทีคนเอฟราอิมส่วนน้อยเท่านั้นถูกแจ้ง

ให้ทราบและพวกเขามีได้ตอบสนอง ไม่ว่าในกรณีใด เยฟธาห์ก็บอกพวกเขาว่าเขาได้ยอมเลี้ยงชีวิตตัวเองและพระเจ้าได้ประทานชัยชนะแก่เขา เขาจึงถามว่าเพราะเหตุใดคนเหล่านั้นถึงไม่พอใจ

วณ 12:4 เพราะว่าคนเอฟราอิมตอบสนองด้วยการดูถูกพวกเขา เยฟธาห์จึงตัดสินใจที่จะตอบโต้ด้วยกำลัง เยฟธาห์จึงรวบรวมบรรดาชาวกิเลอาดสู้รบกับคนเอฟราอิม คนกิเลอาดก็ประหารคนเอฟราอิม เพราะเขากล่าวว่า "เจ้าชาวกิเลอาด เจ้าเป็นคนหลบหนีของชาวเอฟราอิมท่ามกลางคนเอฟราอิมและมันัสเสห์"

สงครามปะทุขึ้นระหว่างคนสองตระกูล โดยหลักแล้วก็เพราะการพุดจาอวดดีและเสียคติของคนเอฟราอิม ฝ่ายหลังกล่าวหาว่าคนกิเลอาดเป็นเศษเดนและเป็นพวกเหลือขอของตระกูลโยเซฟ อาจเป็นไปได้ว่าบางคนในพวกคนเลี้ยงแกะชาวกิเลอาดมักพาฝูงแกะของตนข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปกินหญ้าในแถบภูเขาของเอฟราอิม ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงถูกเรียกว่าคนหลบหนี น่าจะมีการชิงดีชิงเด่นระหว่างทั้งสองตระกูลนี้ด้วยเช่นกันซึ่งเป็นผลที่เกิดขึ้นตามมา ในการสู้รบที่เกิดขึ้นต่อมา คนเอฟราอิมก็พ่ายแพ้คนกิเลอาดอย่างหมดรูป

วณ 12:5-6 ดังนั้นหลังจากการสู้รบครั้งสำคัญที่สุดลง ชาวกิเลอาดก็เข้ายึดท่าข้ามแม่น้ำจอร์แดนไว้ไม่ให้คนเอฟราอิมข้าม เมื่อคนเอฟราอิมที่หลบหนีคนใดมาบอกว่า "ขอให้ข้ามไปทีเถิด" คนกิเลอาดจะถามเขาว่า "เจ้าเป็นคนเอฟราอิมหรือ"

คนกิเลอาดรู้จักแถบชนบทของตนดีกว่าคนเอฟราอิมที่รุกรานเข้ามา พวกเขาจึงยึดท่าข้ามหลายแห่งที่ใช้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน คำที่แปลว่า ท่าข้าม คือ มาอาบาห์ เหตุการณ์ตอนนี้เห็นได้ชัดว่าเกิดขึ้นในฤดูใบไม้ผลิเพราะว่าแม่น้ำจอร์แดนมีน้ำมากพอจนต้องใช้ท่าข้ามเพื่อข้ามแม่น้ำนั้น ในช่วงเวลาอื่นๆของปีคนก็ข้ามแม่น้ำนั้นได้ง่ายๆโดยเดินข้ามไปหรือว่ายน้ำข้ามไปเป็นระยะทางสั้นๆ

คำที่แปลว่า คนเอฟราอิม จริงๆแล้วเป็นคำฮีบรูที่แปลว่า ‘คนเอฟราธา’ เชื่อกันว่าคนเอฟราธาเป็นลูกหลานของเอฟราอิมแต่ก็เป็นชาวเมืองเบธเลเฮมในสมัยแรกๆด้วย เห็นได้ชัดว่าชื่อนั้นได้กลายมาเป็นชื่อเล่นที่ใช้เรียกตระกูลเอฟราอิมในสมัยนั้น อาจเป็นไปได้ว่าคำว่า ‘เอฟราอิม’ กับ ‘เอฟราธา’ เกี่ยวข้องกันในเรื่องของการออกเสียงเพื่อใช้เป็นบททดสอบที่ทำข้ามในข้อต่อไป

ดังนั้นเมื่อพวกคนหลบหนีจากการสู้รบมายังท่าข้ามเพื่อข้ามแม่น้ำจอร์แดน คนกิเลอาดก็พูดกับแต่ละคนว่า 6 "จงว่าคำว่าชิบโบเลท" คนนั้นจะว่า "สิบโบเลท" เพราะคนเอฟราอิมออกเสียงคำนี้ไม่ชัด เขาจึงจับคนนั้นและฆ่าเสียที่ท่าข้ามแม่น้ำจอร์แดน คราวนั้นมีคนเอฟราอิมตายสี่หมื่นสองพันคน

คำว่า ชิบโบเลท มีความหมายตรงตัวว่า 'น้ำท่วม' หรือ 'ลำธารที่ไหล' คำว่า สิบโบเลท มีความหมายว่า 'พอน้ำท่วม' อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าคนเอฟราอิมซึ่งมีสำเนียงเฉพาะตัวมีปัญหาในเรื่องการออกเสียง 'ซ' คนกิเลอาดจึงใช้อุบายเพื่อระบุตัวพวกศัตรูของพวกเขาที่ทำข้ามแม่น้ำจอร์แดนและฆ่าศัตรูได้สี่หมื่นสองพันคน จำนวนนี้น่าจะหมายถึงความสูญเสียทั้งหมดของฝ่ายคนเอฟราอิมในสงครามกลางเมืองที่กินเวลาสั้นๆ คนเอฟราอิมจึงประสบกับความสูญเสียอย่างมหาศาลเพราะเหตุความเย่อหยิ่ง ความอิจฉาและความโอหังของตน

วณ 12:7 เยฟธาห์วินิจฉัยอิสราเอลอยู่หกปี แล้วเยฟธาห์ชาวกิเลอาดก็สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ในหัวเมืองหนึ่งในกิเลอาด เห็นได้ชัดว่าหลังจากสงครามกลางเมืองครั้งนี้กับคนเอฟราอิม ชาวอิสราเอลที่เหลือก็ยอมรับเยฟธาห์เป็นผู้วินิจฉัยเหนือคนทั้งชาติ การปกครองของเขากินเวลาหกปีซึ่งหลังจากนั้นเขาก็สิ้นชีวิต

วณ 12:8-10 ผู้เขียนจึงกล่าวถึงผู้วินิจฉัยคนต่อไป (คนที่สิบ) ในอิสราเอล ถัดเยฟธาห์มาคืออิบซันแห่งเบธเลเฮมได้วินิจฉัยอิสราเอล 9 ท่านมีบุตรชายสามสิบคน และบุตรสาวสามสิบคน ท่านให้แต่งงานกับคนนอกตระกูลของท่าน และท่านนำบุตรสาวสามสิบคนของคนนอกตระกูลมาให้แก่บุตรชายของท่าน ท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่เจ็ดปี 10 แล้วอิบซันก็สิ้นชีวิตถูกฝังไว้ที่เบธเลเฮม

แม้มิได้ถูกกล่าวถึงอย่างชัดเจน แต่อิบซันก็เป็นคนตระกูลยูดาห์เพราะว่าเขามาจากเบธเลเฮม (เราควรหมายเหตุไว้ว่ามีหมู่บ้านแห่งหนึ่งในเศบูลุนชื่อว่าเบธเลเฮมเช่นกัน ดู โยชูวา 19:15)

แม้ว่าดูเหมือนเป็นเรื่องเหลือเชื่อ แต่อิบซันก็มีบุตรหกสิบคน ซึ่งแน่นอนว่าเกิดจากภรรยาหลายคน บุตรเหล่านี้ก็แต่งงานกับคนในตระกูลเดียวกัน เขามีลูกสะใภ้สามสิบคนเช่นกัน เพราะว่าบุตรชายสามสิบคนของเขาแต่งงาน การปกครองของเขาเหนือคนอิสราเอลกินเวลาเจ็ดปี

วนฉ 12:11-12 ผู้วินิจฉัยคนต่อไป (คนที่สิบเอ็ด) ในอิสราเอลถูกกล่าวถึงตรงนี้ ถัดท่าหน้า เอโลนคนเศบูลุนวินิจฉัยอิสราเอล และท่าหน้าวินิจฉัยอิสราเอลสิบปี 12 แล้วเอโลนคนเศบูลุนก็สิ้นชีวิต และถูกฝังไว้ที่อัยยาโลนในเขตแดนของคนเศบูลุน เราไม่ทราบมากนักเกี่ยวกับผู้วินิจฉัยคนนี้นอกจากว่าเขาเป็นคนตระกูลเศบูลุนและวินิจฉัยคนอิสราเอลอยู่สิบปี

วนฉ 12:13-15 บทนี้ปิดท้ายด้วยบันทึกเกี่ยวกับผู้วินิจฉัยคนที่สิบสองของคนอิสราเอลถัดท่าหน้า อับโดนบุตรชายฮิลเลลชาวปราโชนวินิจฉัยอิสราเอล 14 ท่าหน้ามีบุตรชายสี่สิบคน และหลานชายสามสิบคน ซิลาเจ็ดสิบตัว ท่าหน้าวินิจฉัยอิสราเอลอยู่แปดปี 15 แล้วอับโดนบุตรชายฮิลเลลชาวปราโชนก็สิ้นชีวิตถูกฝังไว้ที่ปราโชนในเขตแดนของเอฟราอิมในแดนเทือกเขาของคนอามาเลซ

ผู้วินิจฉัยคนที่สิบสองของอิสราเอล คือ อับโดน เป็นคนตระกูลเอฟราอิม เราไม่ทราบมากนักเกี่ยวกับเขานอกจากว่าบุตรชายสี่สิบคนและหลานชายสามสิบคนของเขาซีลาหนุ่มเจ็ดสิบตัวไปทั่วอิสราเอล ความหมายของวลีหลังนี้ไม่ชัดเจน แต่เห็นได้ชัดว่ามันแสดงให้เห็นถึงความโดดเด่น มันคงคล้ายกับการที่ถูกคนรวยสมัยนี้ขับรถแพงๆ เห็นได้ชัดว่าเขามีภรรยาหลายคนและเป็นคนมั่งมี เขาปกครองเหนือคนอิสราเอลอยู่แปดปีก่อนสิ้นชีวิต ความเห็นสุดท้ายเกี่ยวกับแดนเทือกเขาของคนอามาเลซอาจหมายถึงการที่คนเหล่านั้นเคยอาศัยอยู่ที่นั่นในอดีตหรือหมายถึงชัยชนะเหนือคนเหล่านั้น ณ สถานที่นั้นก็ได้

*****

ภาพรวมของผู้วินิจฉัย 13: ขณะทีหนังสือผู้วินิจฉัยเล่าเรื่องต่อไป บิดามารดาของแซมสันก็ถูกแนะนำให้ผู้รู้จักพร้อมกับข่าวจากทูตสวรรค์องค์หนึ่งเรื่องกำเนิดของเขา บทนี้ปิดท้ายด้วยกำเนิดของแซมสัน

วนฉ 13:1 แม้ว่าพระเจ้าได้ทรงช่วยประชากรของพระองค์ให้พ้นด้วยพระเมตตาพร้อมกับประทานผู้วินิจฉัยหลายคนเพื่อช่วยพวกเขาให้พ้นและนำพวกเขา แต่นี้เป็นอีกครั้งที่คนอิสราเอลก็กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก พระเยโฮวาห์จึงทรงมอบเขาไว้ในมือของคนฟิลิสเตียสี่สิบปี มันสำคัญตรงที่ว่าเมื่อคนอิสราเอลทำชั่ว องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงมอบพวกเขาไว้กับการถูกกดขี่และการตกเป็นทาสโดยน้ามือของคนฟิลิสเตีย การตีสอนของพระเจ้าทีเกิดกับประชากรของพระองค์เพราะความบาปของพวกเขาจึงปรากฏชัดอีกครั้ง

วณ 13:2 คราวนี้จุดสนใจเปลี่ยนมาที่ต้นตระกูลของแซมสัน ผู้ที่จะถือกำเนิดขึ้นในไม่ช้า มีชายคนหนึ่งเป็นชาวโศราห์คนครอบครัวดาน ชื่อมาโนอาห์ ภรรยาของท่านเป็นหมันไม่มีบุตรเลย แม้ว่าสุดท้ายแล้วตระกูลدانไปตั้งรกรากอยู่ทางตอนเหนือของอิสราเอล แต่ดูเหมือนว่าตรงนี้พวกเขาส่วนหนึ่งตั้งค่ายพักอยู่ในตอนกลางของอิสราเอลติดกับตระกูลยูดาห์ ดู โยชูวา 15:33 และ 19:41 เราควรหมายเหตุไว้ว่าน้อยคนนักจากตระกูลดานเป็นผู้นำของชนชาติอิสราเอลตลอดระยะเวลาหลายศตวรรษ อย่างไรก็ตาม แซมสันจะเป็นข้อยกเว้น อีกครั้งที่พระเจ้าจะทรงประกอบกิจผ่านทางหญิงคนหนึ่งผู้ซึ่งผ่านมาจนบัดนี้ไม่สามารถมีบุตรได้เลย

วณ 13:3-5 เมื่อแสดงให้เห็นภาพดังกล่าวแล้ว ผู้เขียนก็บันทึกไว้ว่า ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มาปรากฏแก่นางนั้น กล่าวแก่นางว่า "ดูเถิด บัดนี้เจ้าเป็นหมันไม่มีบุตร แต่เจ้าจะตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย

ผู้สื่อสารจากสวรรค์ผู้นี้ปรากฏตัวในตอนแรกให้ภรรยาของมาโนอาห์เห็นขณะที่นางอยู่ตามลำพัง ชาวที่เขาประกาศนั้นก็ไม่มีอะไรซับซ้อน อีกไม่นานนางจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง ดังที่บทนี้จะแสดงให้เห็น จะเริ่มเห็นได้ชัดว่าทูตสวรรค์องค์นี้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจริงๆแล้วอาจเป็นพระเยโฮวาห์เอง ดู ข้อ 18 และ 23 หากเป็นเช่นนั้นจริง นี่ก็คือ Christophany นี่คือการปรากฏตัวของพระคริสต์ในรูปลักษณ์มนุษย์ในสมัยพระคัมภีร์เดิมก่อนเสด็จมารับสภาพเนื้อหนัง

ทูตสวรรค์องค์นี้แจ้งให้ภรรยาของมาโนอาห์ทราบต่อไปว่า 4 ฉะนั้นบัดนี้จงระวัง อย่าดื่มเหล้าองุ่น หรือเมรัย และอย่ารับประทานของมลทิน ขณะที่นางใกล้จะตั้งครรภ์แล้ว ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็กำชับนางว่าอย่าดื่มของมีนเมาชนิดใดๆทั้งสิ้นและอย่ารับประทานสัตว์ที่ถูกประกาศว่ามลทิน โดยบัญญัติของคนเลวี ดังที่จะถูกแสดงให้เห็นชัดเจนในไม่ช้า เด็กคนหนึ่งที่นางจะให้กำเนิดจะเป็นนาสิร์ตั้งแต่เกิด ดังนั้น มารดาของเขาจึงถูกสั่งให้รับประทานเหมือนนาสิร์ในขณะที่นางตั้งครรภ์ ทั้งเหล้าองุ่นและสุราเมรัยถูกกล่าวถึง นางจะต้องไม่ดื่มทั้งสองอย่าง

ทูตสวรรค์องค์นี้กล่าวต่อไปอีกว่า 5 เพราะดูเถิด เจ้าจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรเป็นชาย อย่าให้มีดโกนถูกศีรษะของเขา เพราะเด็กคนนี้จะเป็พวงนาสิร์แต่พระเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์ เขาจะเป็นคนเริ่มช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากเงื้อมมือของคนฟิลิเตีย"

ตามที่กัณดารวิถี 6:5 กล่าวไว้ ผู้เป็นนาซีร์จะต้องไม่ตัดผมของตนในช่วงเวลาที่เขาปฏิบัติตัว คำปฏิญาณของนาซีร์ปกติกินเวลาสั้นๆ คือหนึ่งเดือนหรือสองเดือน อย่างไรก็ตาม แซมสันจะเป็นนาซีร์ตั้งแต่เกิด บางคนคาดเดาว่าซาโมเอลหรือยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นนาซีร์ตั้งแต่เกิดหรือไม่ อย่างไรก็ตาม เฉพาะแซมสันเท่านั้นที่ถูกกล่าวถึงว่าเป็นเช่นนั้น โดยตรง ดังนั้นผมของเขาจะต้องไม่ถูกตัดเลยตลอดชั่วชีวิตของเขา นอกจากนี้ ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ายังพยากรณ์ด้วยว่าบุตรชายของนางจะ “เริ่มช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากเงื้อมมือของคนฟิลิเตีย”

วณ 13:6-7   หลังจากนั้นฝ่ายหญิงนั้นจึงไปบอกสามีว่า "มีบุรุษผู้หนึ่งของพระเจ้ามาหาดิฉัน ใบหน้าของท่านเหมือนใบหน้าที่ทูตสวรรค์ของพระเจ้า น่ากลัวนัก ดิฉันไม่ได้ถามท่านว่าท่านมาจากไหน และท่านก็ไม่บอกชื่อของท่านแก่ดิฉัน คำที่แปลว่า 'น่ากลัว' (*ยาระ*) มีความหมายว่า 'น่าสะพรึงกลัว' หรือ 'น่าหวาดกลัว' นางกล่าวต่อไปว่า 7 แต่ท่านบอกดิฉันว่า 'คูเถิด เจ้าจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย ฉะนั้นอย่าดื่มเหล้าองุ่นหรือเมรัย อย่ารับประทานของมลทิน เพราะเด็กนั้นจะเป็นพวกนาซีร์แต่พระเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์จนวันตาย'" ดังนั้น ภรรยาของมาโนอาห์จึงเล่าย้อนให้เขาฟังถึงสิ่งที่ทูตสวรรค์องค์นั้นได้บอกนาง

วณ 13:8   ในฐานะเป็นหัวหน้าครอบครัวแล้วมาโนอาห์ก็วิงวอนพระเยโฮวาห์ทูลว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอบุตรของพระเจ้าผู้ซึ่งพระองค์ทรงใช้มานั้นปรากฏแก่ข้าพระองค์ทั้งสองอีกครั้งหนึ่ง สั่งสอนข้าพระองค์ว่า ข้าพระองค์ควรกระทำอย่างไรแก่เด็กที่จะเกิดมานั้น" นี่สื่อถึงทั้งความเชื่อและความถ่อมใจของมาโนอาห์ เขาไม่สงสัยเลยในสิ่งที่ภรรยาได้บอกเขา เขาจึงวิงวอนพระเจ้าให้ทรงโปรดชี้แนะว่าเขาควรสั่งสอนบุตรที่เขาเชื่อว่าพระเจ้าจะประทานให้ได้อย่างไร พ่อแม่ที่เป็นคริสเตียนจนถึงวันนี้ควรแสวงหาพระפקตร์ของพระเจ้าเช่นกัน เมื่อพวกเขาเริ่มรู้ว่ากำลังจะมีลูก

วณ 13:9-10   ให้เราสังเกตคำตอบอันเรียบง่ายและอ่อนหวานของพระเจ้า และพระเจ้าทรงฟังเสียงของมาโนอาห์ เห็นได้ชัดว่ามาโนอาห์อธิษฐาน พระเจ้าทรงเลือกสามีภรรยาคู่นี้สำหรับภารกิจพิเศษ นี่สื่อว่าก่อนหน้านี้พระองค์ทรงมิให้พวกเขามีบุตรเพื่อเตรียมพวกเขาให้พร้อมสำหรับบุตรคนพิเศษที่พวกเขาจะต้องอบรมสั่งสอน ในการรอคอย พระเจ้าก็ทรงจัดเตรียมจิตใจของพวกเขาให้พร้อมสำหรับภารกิจที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า

ดังนั้นทูตสวรรค์ของพระเจ้ามาหาหญิงนั้นอีกเมื่อนางนั่งอยู่ในทุ่งนา แต่มาโนอาห์สามีของนางไม่ได้อยู่ด้วย 10 นางก็รีบวิ่งไปบอกสามีว่า "ดูเถิด บุรุษผู้ที่ปรากฏแก่ดิฉันวันนั้นได้มาปรากฏแก่ดิฉันอีก" นี่เป็นอีกครั้งที่ว่าทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าถูกบรรยายว่าเป็นชายคนหนึ่งปรากฏแก่ภรรยาของมาโนอาห์ อีกครั้งนี้นางอยู่ตามลำพังและถูกกล่าวถึงว่าอยู่ในทุ่งนา นางจึงวิ่งกลับไปบ้านและบอกสามีของนาง

วณ 13:11-12 ด้วยเหตุนี้ มาโนอาห์ก็ลุกขึ้นตามภรรยาไป เมื่อมาถึงบุรุษผู้นั้นเขาจึงว่า "ท่านเป็นบุรุษผู้ที่พูดกับผู้หญิงคนนี้หรือ" ผู้นั้นตอบว่า "เราเป็นผู้นั้นแหละ" มาโนอาห์ได้พบกับทูตสวรรค์องค์นี้และถามเขาตรงๆว่าเป็นเขาหรือไม่ที่ได้พูดคุยกับภรรยาของตน น่าสนใจตรงที่ว่ามาโนอาห์ไม่เคยสงสัยหรือตั้งคำถามเกี่ยวกับที่มาจากสวรรค์ของอาคันตุกะผู้นี้เลย ดังนั้นเขาจึงพูดว่า 12 "บัดนี้ขอให้อ้อยคำของท่านเป็นความจริง ข้าพเจ้าทั้งสองควรสั่งสอนเด็กคนนั้นอย่างไร และข้าพเจ้าทั้งสองควรกระทำต่อเขาอย่างไร"

ที่น่าสนใจคือคำที่แปลว่า **สั่งสอน** (*มิชพัท*) แม้ว่าปกติแล้วคำนี้ถูกแปลเป็น 'การพิพากษา' ในพระคัมภีร์เดิม แต่ในบริบทนี้มันน่าจะมีความหมายว่า 'ปกครอง' หรือ 'อบรมสั่งสอน' นี่เท่ากับมาโนอาห์ถามว่า "เราจะอบรมสั่งสอนเด็กคนนี้อย่างถูกต้องอย่างไร" คำที่แปลว่า **กระทำ** (*มาอาซห์*) มีความหมายตรงตัวว่า 'ทำงาน' ความหมายจริงๆแล้วก็คือว่า "เราจะทำงานกับเขาอย่างไร" ทั้งสองวลีค่อนข้างเป็นปริศนา อย่างไรก็ตาม สาละสำคัญของสิ่งที่มาโนอาห์ถามทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็คือว่า "เราควรทำอะไรและเราควรอบรมสั่งสอนเด็กคนนี้อย่างไร" พ่อแม่คริสเตียนจนทุกวันนี้ควรถามคำถามเดียวกันนี้ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับลูกๆของตน

วณ 13:13-14 ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงเตือนมาโนอาห์ว่า "บรรดาสิ่งที่เราได้บอกแก่หญิงแล้วนั้นให้นางระวังให้ดี 14 อย่าให้รับประทานสิ่งใดที่ได้มาจากเถาองุ่น อย่าให้นางดื่มเหล้าองุ่นหรือเมรัย อย่ารับประทานของมลทิน สิ่งใดที่เรายำยวนนางไว้ให้นางปฏิบัติตามทุกประการ"

คำที่แปลว่า **ระวังให้ดี** (*ซามาร์*) ในความหมายขั้นพื้นฐานที่สุดคือ 'ถือรักษา' หรือ 'ถือปฏิบัติ' เหมือนในการรักษาคำบัญชาหนึ่ง เมื่ออยู่ในรูปรากคำนิพาล เช่นที่เป็นตรงนี้ มันก็มีความหมายว่า 'ถือรักษา' หรือ 'ระมัดระวัง' เกี่ยวกับคำบัญชาในตอนแรกเรื่องอาหารและเครื่อง

คิม ที่น่าสนใจก็คือคำที่แปลว่า **ปฏิบัติตาม** (ชามารั) เป็นคำเดียวกับที่แปลว่า ‘ระวังให้ดี’ (แม้ว่าอยู่ในรากคำฮีบรูคัลก็ตาม) นางไม่เพียงต้องหลีกเลี่ยงเครื่องคิมต่างๆที่เป็นของมินมาเท่านั้น แต่นางต้องไม่รับประทานสิ่งใดก็ตามที่เกี่ยวข้องกับอุ้งน ในขณะที่นางตั้งครรถ์ด้วยความหมายน่าจะเป็นการไม่แม้แต่บริโภคสิ่งใดก็ตามที่เป็นมลทิน คำแนะนำเรื่องเหล่านี้ยังประกอบด้วยปัญญาอยู่จนถึงทุกวันนี้

วนฉ 13:15-16 จากนั้นมาโนอาห์กล่าวแก่ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ว่า "ขอท่านรออยู่ก่อน ข้าพเจ้าทั้งสองจะไปเตรียมลูกแพะตัวหนึ่งให้ท่าน" 16 ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์บอกมาโนอาห์ว่า "ถึงเจ้าจะให้เรารอ เราจะไม่รับประทานอาหารของเจ้า แต่ถ้าเจ้าจะจัดเครื่องเผาบูชา เจ้าจงถวายแด่พระเยโฮวาห์" เพราะที่มาโนอาห์ไม่ทราบที่ท่านผู้นั้นเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์ มาโนอาห์ปรารถนาที่จะแสดงอชฌาศัยรับแขกแก่ชายผู้นี้โดยการเตรียมลูกแพะอบให้เขารับประทาน

ทูตสวรรค์ผู้นี้ไม่ยอมรับข้อเสนอที่เป็นมื้ออาหารของมาโนอาห์ แต่เขากลับสั่งมาโนอาห์ให้ถวายลูกแพะนั้นเป็นเครื่องเผาบูชาถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ตรงนี้บ่งบอกว่าทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้านี้อาจแตกต่างจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเอง ไม่ว่ากรณีใด มาโนอาห์ก็ยังไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงที่มาของผู้สื่อสารผู้นี้

วนฉ 13:17-18 ดังนั้นมาโนอาห์ถามทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ว่า "ท่านชื่ออะไร เพื่อเมื่อเป็นจริงตามถ้อยคำของท่าน เราจะได้ให้เกียรติแก่ท่าน" อีกครั้งที่มาโนอาห์เผยให้เห็นถึงความเชื่ออย่างสุดจิตสุดใจในผู้สื่อสารจากสวรรค์ผู้นี้ เขาไม่สงสัยเลยว่าสิ่งที่เขาถูกบอกจะกลายเป็นจริงหรือไม่ เขากลับอยากรู้ชื่อของผู้สื่อสารผู้นี้เพื่อที่ว่าเขาจะให้เกียรติแก่ท่านเมื่อสิ่งที่ท่านได้กล่าวนั้นกลายเป็นจริง

อย่างไรก็ตาม **18** ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์บอกมาโนอาห์ว่า "ถามชื่อเราทำไม ชื่อของเราเป็นที่ซ่อนเร้นอยู่" คำที่แปลว่า **เป็นที่ซ่อนเร้น** (พาลิย์) มีความหมายพินๆว่า ‘นามห้ศจรรย’ หรือ ‘น่าทึ่ง’ ด้วยเหตุนี้ ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้นี้จึงไม่ยอมเปิดเผยนามของท่านแก่มาโนอาห์ นี่บอกเป็นนัยอย่างมีน้ำหนักว่าทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้นี้คือพระเยโฮวาห์เอง

วนฉ 13:19-20 ดังนั้น มาโนอาห์ก็เอาลูกแพะกับธัญญาบูชาถวายบูชาบนศิลาแด่พระเยโฮวาห์ และทูตสวรรค์นั้นก็กระทำการมห้ศจรรย มาโนอาห์และภรรยาทั้งสองดู คำว่า **ธัญ**

ญูบูชา ที่ว่านี่น่าจะเป็นเครื่องธัญญูบูชาที่ทำด้วยแป้งซึ่งถูกนิยามไว้ในกัณดารวิถี 15:3-4 ขณะเดียวกันทูตสวรรค์ผู้นี้กระทำการมหัศจรรย์ซึ่งมีความหมายว่า ‘นำแปลกประหลาด’

แน่ทีเดียว สิ่งที่เกิดขึ้นนั้นน่าแปลกประหลาดจริงๆ 20 และอยู่มาเมื่อเปลวไฟจากแท่นบูชาพุ่งขึ้นไปสวรรค์ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็ขึ้นไปตามเปลวไฟแห่งแท่นบูชา ขณะเมื่อมาโนอาห์และภรรยาอาศัยอยู่ และเขาทั้งสองก็ชบหน้าลงถึงดิน เห็นได้ชัดว่ามาโนอาห์ได้ก่อกองไฟหนึ่งบนศิลา (ที่ใช้เป็นแท่นบูชาหนึ่ง) เพื่อเผาเครื่องเผาบูชาที่เขาได้วางไว้บนนั้น อย่างไรก็ตาม ขณะที่เปลวไฟนั้นเริ่มลุกขึ้นสู่ท้องฟ้า ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็เหาะขึ้นไปยังสวรรค์ในเปลวไฟนั้น ด้วยความตกตะลึง ทั้งมาโนอาห์และภรรยาของเขาจึงได้แต่ชบหน้าลงถึงดิน

วณ 13:21-23 ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ไม่ปรากฏแก่มาโนอาห์หรือแก่ภรรยาของเขากลับเลย แล้วมาโนอาห์จึงทราบว่ามีทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์ หลังจากได้เห็นการเดินทางจากไปอันนำตกตะลึงของทูตสวรรค์องค์นั้นแล้ว มาโนอาห์ก็ได้ออกว่าพระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้า (ขณะเดียวกัน ทูตสวรรค์ผู้นี้ก็ได้ปรากฏแก่มาโนอาห์อีกเลย)

อย่างไรก็ตาม เมื่อรู้ตัวว่าเกิดอะไรขึ้นแล้ว มาโนอาห์จึงได้ข้อสรุปว่าพระเจ้าเองได้เสด็จมาเยี่ยมเยียนพวกเขา 22 และมาโนอาห์พูดกับภรรยาของตนว่า "เราจะตายเป็นแน่ เพราะเราได้เห็นพระเจ้า" ในการประมิณของมาโนอาห์ ผู้ที่มาเยือนพวกเขาคือองค์พระผู้เป็นเจ้านั่นเอง ด้วยเหตุนี้ เขาจึงปักใจเชื่อว่าพวกเขาจะต้องตายแน่ๆ

อย่างไรก็ตาม 23 ภรรยาบอกเขาว่า "ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงหมายจะฆ่าเราเสีย พระองค์คงจะไม่รับเครื่องเผาบูชาและธัญญูบูชาจากมือของเรา หรือทรงสำแดงสิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่เรา หรือประกาศเรื่องเช่นนี้แก่เรา" อย่างไรก็ตาม ภรรยาของเขาก็มีความเข้าใจดีกว่าว่าเกิดอะไรขึ้น นางมองออกอย่างถูกต้องแล้วว่าพระเจ้าคงไม่ทรงเปิดเผยแก่พวกเขาว่าพระองค์ทรงทำอะไรหากพระองค์ทรงประสงค์ที่จะสังหารพวกเขาจริงๆ

วณ 13:24 ดังนั้นในกาลอันเหมาะสมผู้หญิงนั้นก็คลอดบุตรชายคนหนึ่ง เรียกชื่อว่าแซมสัน เด็กนั้นก็เติบโตขึ้น และพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรแก่เขา ชื่อแซมสันมาจากรากคำฮีบรูที่ใช้เรียก ‘ดวงอาทิตย์’ อาจเป็นไปได้ว่าชื่อของเขามีความหมายว่า ‘เหมือนดวง

อาทิตย์' หรือมันอาจมีความหมายเชิงอุปไมยที่สื่อถึงพลังกำลังของดวงอาทิตย์ ภรรยาของมาโนอาห์น่าจะตั้งชื่อเขาโดยอิงตามใบหน้าเหมือนดวงอาทิตย์ของทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ได้ประกาศถึงกำเนิดของเขา เราควรหมายเหตุไว้ว่าขณะที่เขาเติบโตขึ้น “พระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรแก่เขา” พระเจ้าได้ทรงกำหนดกำเนิดของเขาและได้ทรงลิขิตล่วงหน้าให้เขาถูกเลี้ยงดูเป็นนาซีร์ พระองค์จึงทรงอวยพรแซมสันน้อยในหลายรูปแบบที่ไม่ได้ถูกกล่าวถึง

วณ 13:25 ข้อความศักดิ์สิทธิ์จึงบันทึกไว้ว่า และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงเริ่มรั้าใจเขาที่ค่ายดานระหว่างโศร่าห์กับเอซทาโอล คำที่แปลว่า รั้า (พาวัม) ในบริบทนี้มีความหมายว่า ‘ปลุกเร้า’ ขณะที่แซมสันเติบโตขึ้นเป็นชายหนุ่ม พระเจ้าก็ทรงเริ่มปลุกเร้าจิตใจเขาในค่ายของดาน เห็นได้ชัดว่าอันหลังนี้หมายถึงพวกทหารกองหนุนของคนดานที่ตั้งค่ายพักอยู่ตามที่บอกไว้คือระหว่าง “โศร่าห์กับเอซทาโอล” นี้อยู่ในอิสราเอลตอนกลาง และอยู่ทางทิศตะวันตกของพื้นที่ๆต่อมาเรียกว่าเยรูซาเล็ม เห็นได้ชัดว่าตระกูลดานรวมถึงตระกูลอื่นๆ ได้ส่งกองหนุนไปตั้งค่ายพักเพื่อเป็นกำลังตั้งรับอยู่ที่ชายแดนที่ติดกับพวกฟิลิเตีย

*****

ภาพรวมของผู้วินิจฉัย 14: บทถัดไปนี้นำเสนอชีวิตวัยฉกรรจ์ของแซมสันซึ่งรวมถึงการที่เขาจับคนฟิลิเตียมาเป็นภรรยา การประชันหน้าของเขากับสิงโต คำปริศนาที่เขาท้าทายคนฟิลิเตีย และการที่เขาปล้นชาวเมืองอชเคโลน

วณ 14:1-2 ขณะที่แซมสันเติบโตเป็นหนุ่ม ผู้เขียนก็บันทึกไว้ว่า แซมสันได้ลงไปยังเมืองทิมนาห์ และได้เห็นผู้หญิงคนฟิลิเตียคนหนึ่งในเมืองทิมนาห์ 2 แล้วท่านจึงขึ้นมาบอกบิดามารดาของตนว่า "ฉันเห็นผู้หญิงคนฟิลิเตียคนหนึ่งเมืองทิมนาห์ ฉะนั้นไปขอเขาให้เป็นภรรยาฉันที"

วลีที่กล่าวว่าเขาลงไปยังเมืองทิมนาห์นั้นก็แสดงให้เห็นสภาพภูมิประเทศ คนอิสราเอลส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในภูมิภาคที่เป็นภูเขาตามแนวยาวของแผ่นดิน คนฟิลิเตียอาศัยอยู่บนที่ราบตามแนวชายฝั่ง เมืองทิมนาห์เป็นสถานที่แห่งหนึ่งที่อยู่ริมเขตแดนของคนฟิลิเตียซึ่งเป็นที่ๆแดนภูเขาเริ่มลาดชันสูงขึ้นไปทางทิศตะวันออกจากที่ราบริมชายฝั่ง ที่นั่นเขาเห็นหญิงสาวคนหนึ่งที่เขาไปหาบิดามารดาของตัวเองเพื่อที่จะแต่งงานกับหญิงคนนี้นั้นมันก็แสดงให้เห็นชัดเจนถึงธรรมเนียมของการที่บิดามารดาเป็นผู้จัดแจงเรื่องการแต่งงานของบุตร

ของคุณ เห็นได้ชัดว่า ธรรมเนียมสมัยนั้นไม่อนุญาตให้ชายหนุ่มเพียงขอหญิงคนหนึ่งให้แต่งงานกับเขาเหมือนที่เป็นในสมัยนี้ นี่บอกเป็นนัยถึงความโอหังในการเรียกร้องให้บิดามารดาของเขาขอหญิงคนนี้มาแต่งงานกับเขา นี่สื่อเป็นนัยว่าแม้ว่าแซมสันถูกเลี้ยงดูมาให้เป็นนาซีร์ตั้งแต่เกิด แต่เขาอาจถูกตามใจจนเสียคนในฐานะเป็นบุตรคนเดียว เขาดูเหมือนมุ่งมั่นที่จะได้ตามที่เขาต้องการ

วณ 14:3 ไม่น่าแปลกใจแต่อย่างใดที่บิดามารดาของเขาไม่มีความสุขกับการตัดสินใจของเขาแต่บิดาและมารดาของท่านกล่าวแก่ท่านว่า **"ไม่มีผู้หญิงสักคนหนึ่งในท่ามกลางบุตรสาวแห่งญาติพี่น้องของเจ้า หรือในท่ามกลางชนชาติของเราหรือ เจ้าจึงไปรับภรรยาจากคนฟิลิสเตียที่ไม่เข้าสู่หนัด"** แน่แน่นอนว่าบิดามารดาของเขาเข้าใจดีกว่าเขาถึงลักษณะนิสัยที่ไม่นับถือพระเจ้าของคนฟิลิสเตียและการที่คนเหล่านั้นเป็นศัตรูของคนอิสราเอล แม้กระนั้นแซมสันก็ยังกรานที่จะได้ตามที่เขาต้องการ

เขาเรียกร้องอย่างคือรู้ว่า **"ไปขอหญิงนั้นให้ฉันที เพราะเธอเป็นที่พอใจฉันมาก"** ประโยคแรกนี้อยู่ในรูปคำสั่ง แซมสันสั่งบิดาของเขาให้ไปขอหญิงคนนี้มาให้เขา ประโยคสุดท้าย **"เพราะเธอเป็นที่พอใจฉันมาก"** มีความหมายตรงตัวว่า **'เพราะว่าเธอต้องตาต้องใจฉันมาก'** นี่สื่อว่าเขาถูกล่อลวงด้วยความงามภายนอกของหญิงสาวผู้นี้ นี่สื่อว่าเขาถูกล่อลวงด้วยตัณหาของตาซึ่งตามที 1 ยอห์น 2:16 ได้กล่าวไว้เป็นธรรมชาติฝ่ายเนื้อหนัง

วณ 14:4 ผู้เขียนแทรกความคิดเห็นต่อไปนี้เข้าไปในบทบรรยาย บิดามารดาของท่านไม่ทราบว่าเป็นเรื่องนี้เป็นมาจากพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงหาช่องโอกาสที่จะต่อสู้อันฟิลิสเตีย ครั้นนั้นคนฟิลิสเตียมีอำนาจเหนืออิสราเอล

ความหมายตรงนี้ค่อนข้างกำกวม ในแง่หนึ่งอาจเป็นไปได้ว่าบิดามารดาของแซมสันดูไม่ออกว่าเรื่องราวทั้งหมดนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเสาะหาโอกาสที่จะต่อสู้อันฟิลิสเตีย ในอีกแง่หนึ่ง อาจเป็นไปได้ว่าแซมสันนั่นเองเสาะหาช่องที่จะต่อสู้อันฟิลิสเตียผ่านการแต่งงานกับหญิงผู้นี้ อย่างไรก็ตาม ความหมายแบบแรกน่าจะใช้มากกว่า ตลอดชีวิตตอนต้นของแซมสัน ดูเหมือนเขาสนใจแต่สิ่งที่ทำให้เขาพอใจและสิ่งที่ตอบสนองตัณหาของเนื้อหนังของเขา หากเป็นเช่นนั้นจริง มันก็เป็นไปได้ว่าพระเจ้าทรงกระทำกิจผ่านทางแซมสันเพื่อที่ว่าเมื่อถึงกาลอันเหมาะสมพระองค์จะทรงช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากคนฟิลิสเตีย

วณ 14:5-7 ผู้เขียนจึงกลับมาเล่าเรื่องต่อ ฝ่ายแซมสันก็ลงไปเมืองทิมนาห์ กับบิดามารดาของตน แซมสันมาถึงสวนองุ่นของทิมนาห์ ดูเถิด มีสิงโตหนุ่มตัวหนึ่งคำรามเข้าใส่ท่าน หลังจากได้โน้มน้าวบิดามารดาของเขาให้จัดการให้เขาได้แต่งงานกับหญิงชาวฟิลิเตียในเมืองทิมนาห์แล้ว พวกเขาทั้งสามคนก็เดินทางไปยังที่นั่น อย่างไรก็ตาม พอมาถึงสวนองุ่นของเมืองนั้นแล้ว “ดูเถิด มีสิงโตหนุ่มตัวหนึ่งคำรามเข้าใส่ท่าน” ไม่มีระบุไว้ชัดเจนว่ามันเป็นสิงโตชนิดไหน ดูเหมือนว่าสิงโตสายพันธุ์หนึ่งท่องเที่ยววันแควนอิสราเอลตลอดสมัยประวัติศาสตร์พระคัมภีร์เดิม

6 พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงสถิตกับแซมสันอย่างมาก ท่านจึงฉีกสิงโตออกอย่างคนฉีกลูกแพะ ทั้งที่ไม่มีอะไรในมือ แต่ท่านมิได้บอกให้บิดาหรือมารดาของท่านทราบที่ท่านได้ทำอะไรไป ดังที่ได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ การเสด็จมาของพระวิญญาณของพระเจ้าลงบนคนๆหนึ่งในสมัยพระคัมภีร์เดิมาก็เปรียบได้กับการประกอบด้วยพระวิญญาณในสมัยพระคัมภีร์ใหม่ ในทั้งสองกรณี พระวิญญาณของพระเจ้าประทานฤทธิ์เดชพิเศษให้สำหรับภารกิจที่รออยู่ ตรงนี้พระเจ้าประทานความสามารถเหนือธรรมชาติให้แก่แซมสันเพื่อเอาชนะผลกำลังตามธรรมชาติของสิงโตตัวนี้และเขาก็ฉีกมันออกจากกันจริงๆ อย่างไรก็ตามเหตุการณ์ตอนนี้เกิดขึ้นกับเขาขณะที่เขาไม่ได้อยู่กับบิดามารดาและพวกเขาไม่รู้เกี่ยวกับเรื่องนี้ หลังจากนั้น 7 แซมสันก็ลงไปพุดจากับหญิงคนนั้น เธอเป็นที่พอใจแก่แซมสันมาก เช่นเดียวกับในข้อ 3 ความหมายของอันหลังนี้ก็คือ หญิงคนนี้ถูกตาถูกใจเขามากๆ

วณ 14:8-9 เห็นได้ชัดว่า เวลาผ่านไปสักระยะหนึ่ง อาจเพื่อจัดแจงสำหรับงานแต่งงานให้เสร็จเรียบร้อย ต่อมาภายหลังแซมสันก็กลับไปเพื่อรับเธอมา ท่านก็แวะไปดูซากสิงโต และดูเถิด มีฝิ่งฝู่งหนึ่งทำรังอยู่ในซากสิงโตนั้น มีน้ำฝิ่งด้วย 9 แซมสันก็ยื่นมือกวาดเอารวงฝิ่งมาเดินรับประทานไปพลาง จนมาถึงบิดามารดา ท่านจึงแบ่งให้บิดามารดารับประทานด้วย แต่ท่านมิได้บอกว่าน้ำฝิ่งนั้นมาจากซากสิงโต

ระยะเวลาจนถึงงานแต่งงานน่าจะนานพอจนทำให้ซากศพของสิงโตตัวนั้นถูกพวกสัตว์กินซากกินจนสะอาดและแห้งกรังจนฝิ่งมาทำรังในนั้น ในการพบบิดามารดาของเขาไปงานแต่งงานด้วยกันเขาก็เอาน้ำฝิ่งนั้นให้แก่พวกเขา โดยไม่บอกพวกเขาว่าเขาได้มันมาจากไหน เห็นได้ชัดว่าบิดามารดาของเขาซึ่งเป็นยิวที่เคร่งครัดคงไม่ยอมรับประทานน้ำฝิ่งที่เอามาจากซากศพ เห็นได้

ชัดว่าแซมสันไม่คิดว่านั่นเป็นเรื่องสำคัญ ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่บอกพวกเขาว่าได้มันมาจากไหน อีกครั้งที่เราเห็นถึงอุปนิสัยที่มั่งง่ายของแซมสัน

วณ 14:10-13   ดังนั้น พวกเขาทั้งสามจึงเดินทางต่อไปยังงานแต่งและร่วมงานเลี้ยงหลังจากนั้น ฝ่ายบิดาของท่านก็ลงไปหาหญิงคนนั้น และแซมสันจัดการเลี้ยงที่นั่น ดังที่คนหนุ่มๆเขากระทำกัน ในการเลี้ยงของงานแต่ง คนฟิลิสเตียที่รู้จักกับภรรยาของแซมสันก็มาร่วมงานด้วย 11 และต่อมาเมื่อประชาชนเห็นท่านแล้ว จึงนำเพื่อนสามสิบคนให้มาอยู่ด้วย 12 แซมสันกล่าวแก่เขาว่า "ให้ข้าพเจ้าทายปริศนาท่านสักข้อหนึ่งเถิด ถ้าทายได้ก่อนจบการเลี้ยงเจ็ดวันนี้ เราจะให้เสื้อปานสามสิบชุด และเสื้อสามสิบชุดด้วย 13 แต่ถ้าท่านทั้งหลายทายไม่ได้ ท่านต้องให้เสื้อปานสามสิบชุดกับเสื้อสามสิบชุดแก่ข้าพเจ้า" เขาก็ตอบท่านว่า "ทายมาเถิด เราจะฟัง"

ดังนั้น เมื่อแขกชาวฟิลิสเตียทั้งสามสิบคนนั้นมารวมตัวกันเพื่อร่วมงานเลี้ยงงานแต่ง (ซึ่งกินเวลาเจ็ดวัน) แซมสันก็ทายคำปริศนาแก่พวกเขา (ดูเหมือนว่าตัวแซมสันเองหรือบิดาของเขา หรืออาจทั้งคู่เป็นคนมีฐานะ ถึงสามารถจัดการเลี้ยงดังกล่าวได้) เสื้อปานและเสื้อที่วานี้ก็เปรียบได้กับชุดสูทในปัจจุบัน แซมสันจึงท้าทายแขกชาวฟิลิสเตียทั้งสามสิบคนนั้นว่าพวกเขาไม่สามารถอธิบายคำปริศนาของเขาได้ หากพวกเขาทายได้ เขาก็จะมอบสูทให้แก่พวกเขาคนละตัว หากพวกเขาทายไม่ได้ พวกเขาจะต้องให้สูทแก่เขาคนละตัว พวกเขารับคำท้าของเขา

วณ 14:14   แซมสันจึงทายคำปริศนาของตนโดยอิงเรื่องน้ำผึ้งที่เขาได้มาจากซากสิงโตนั้น ฝ่ายแซมสันจึงกล่าวแก่เขาว่า "มีของกินได้ออกมาจากตัวผู้กินเขา มีของหวานออกมาจากตัวที่แข็งแรง" ในสามวันเขาก็ยังแก้ปริศนານี้ไม่ได้ พอพ้นวันที่สามของการเลี้ยงงานแต่ง แขกทั้งสามสิบคนของเขาก็ไม่สามารถอธิบายคำปริศนานี้ได้

วณ 14:15   ด้วยเหตุนี้ต่อมาพอถึงวันที่เจ็ดเขาจึงไปอ่อนวอนภรรยาของแซมสันว่า "จงลวงสามีของเจ้าให้แก้ปริศนานี้ให้เราฟัง มิฉะนั้นเราจะเอาไฟเผาเจ้ากับบ้านครอบครัวบิดาของเจ้าเสีย เจ้าเชิญเรามาหวังจะทำให้เรายากจนหรือ"

วันที่เจ็ดนี้ไม่ได้หมายถึงวันที่เจ็ดของการเลี้ยง แต่หมายถึงวันที่เจ็ดของสัปดาห์ นั่นคือวันสะบาโต ดูเหมือนว่าการเลี้ยงงานแต่งนี้เริ่มต้นตอนกลางของสัปดาห์ และตอนนี้พอถึงวันสะบาโต แขกชาวฟิลิสเตียเหล่านั้นก็ขู่ภรรยาของแซมสัน พวกเขาช่างเป็นคนดีเสียจริง หากนางไม่

สามารถหลอกถามคำตอบที่ถูกต้องมาจากแซมสันได้ พวกเขาเชื่อว่าจะเผาเธอและบ้านของบิดาเธอเสีย

วลีสุดท้าย เจ้าเชษฐาเราหวังจะทำให้เรายากจนหรือ มีความหมายว่า “เจ้าเชษฐาพวกเรา มาเพื่อที่จะเอาเสื้อผ้าไปจากหลังของพวกเราหรือ มิได้เป็นเช่นนั้นดอกหรือ” พวกข้าพเจ้าคนดีเหล่านี้ แอบขู่เจ้าสาวผู้น่าสงสารคนนี้ โดยกล่าวหาเธอว่าพยายามที่จะฉวยโอกาสจากพวกเขาผ่านทาง การเลี้ยงงานแต่งงานของเธอ เห็นได้ชัดว่าแซมสันไม่อยู่ชั่วคราวดอนที่เกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น

วณ 14:16-18   ดังนั้นภรรยาของแซมสันไปร้องไห้กับแซมสันว่า "เธอเกลียดฉัน เธอไม่รักฉัน เธอขายปริศนาแก่ชาวเมืองของฉัน และเธอก็ไม่แก้ปริศนาให้ฉันฟัง" แซมสันจึงบอกว่า "ดูเถิด พ่อแม่ของฉัน ฉันยังไม่บอกเลย จะบอกเธออย่างไรได้" 17 เธอร้องไห้กับแซมสัน ตลอดเจ็ดวันซึ่งเป็นวันเลี้ยงกันนั้น และต่อมาในวันที่เจ็ดแซมสันก็ต้องแก้ปริศนาให้เธอฟัง เพราะเธอทรมานมากนัก และนางก็บอกแก้ปริศนาให้ชาวบ้านของนาง

ความพยายามของแซมสันที่จะขุดริศแซกชาวฟิลิสเตียของเขาเริ่มที่จะกลับมาเล่นงานเขา เจ้าสาวหมาดๆของเขาเริ่มไม่มีความสุขเอามากๆแล้ว เธอเผชิญหน้าเขาโดยอ้างว่าเขาเกลียดเธอ และไม่รักเธอ แซมสันตอบกลับไปว่าขนาดบิดามารดาของเขาๆยังไม่บอกคำตอบนั้นเลย วลีที่ว่า “เธอร้องไห้กับแซมสันตลอดเจ็ดวันซึ่งเป็นวันเลี้ยงกันนั้น” แปลได้ด้วยว่า “และเธอร้องไห้ต่อหน้าเขาจนถึงวันที่เจ็ด ฯลฯ” สิ่งที่ดีควรเป็นอันนิมูนอันน่าชื่นชมยินดีกลับกลายเป็นการมีปากเสียงกันอย่างรุนแรงระหว่างคู่หนุ่มสาวนี้ ดังนั้นในวันที่เจ็ดของการเลี้ยงงานแต่งงาน (นั่นคือ อันนิมูน) เขาก็บอกคำตอบของปริศนานั้นแก่เธอ จากนั้นเธอก็รีบไปบอกคำตอบนั้นแก่พวกแขกของเธอ

ด้วยเหตุนี้ 18 พอวันที่เจ็ดก่อนดวงอาทิตย์ตกชาวเมืองจึงบอกแซมสันว่า "มีอะไรหวานกว่าน้ำผึ้ง มีอะไรแข็งแรงกว่าสิงโต" แซมสันจึงบอกเขาว่า "ถ้าเจ้าไม่เอาแม่วัวของเราช่วยไถ เจ้าคงจะแก้ปริศนาของเราไม่ได้" อยากรู้ก็ตาม แซมสันคุณออกว่าพวกเขา รู้คำตอบได้อย่างไร เขากล่าวหาคนเหล่านั้นว่าขู่กรร โขกคำตอบเอาจากภรรยาของเขาซึ่งเขาเปรียบว่าเป็นเหมือนแม่วัวตัวหนึ่ง

วณ 14:19-20   ด้วยเหตุนี้พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงสถิตกับแซมสันอย่างมาก ท่านจึงลงไปที่ยัซเคโลนฆ่าชาวเมืองนั้นเสียสามสิบคน รีบเอาข้าวของและมอบเสื้อผ้าให้

ผู้ที่แก้ปริศนา แล้วให้กลับไปบ้านของบิดาด้วยความโกรธอย่างมาก ด้วยความโกรธแค้นจึงลงไปยังเมืองอชเคโลน (ไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ประมาณยี่สิบห้าไมล์) ฆ่าคนสามสิบคนทีนั้น เอาเสื้อผ้าของพวกเขา และยกมันให้แก่คนสามสิบคนนั้นที่เมืองทิมนาห์ เขาจึงกลับไปบ้านบิดาของตนที่เมืองโศอาห์ด้วยความโกรธและทิ้งภรรยาหมาดๆของเขาไว้ข้างหลัง

ด้วยเหตุนี้ 20 ส่วนภรรยาของแซมสันนั้นก็ยกให้แก่เพื่อนซึ่งเป็นเพื่อนเจ้าบ่าวนั้นเสีย ชายคนหนึ่งในเมืองทิมนาห์เป็นเพื่อนคนหนึ่งของแซมสัน โดยอาจเป็น 'เพื่อนเจ้าบ่าว' ที่งานแต่งงานของเขา เพราะว่าแซมสันจากเมืองนั้นไปอย่างปุบปับ ภรรยาสาวของเขาจึงถูกยกให้แก่ชายคนนี้นี่จะกระตุ้นให้เกิดความยุ่งยากมากยิ่งขึ้นกว่าเดิมอีกในอนาคต

*****

ภาพรวมของผู้วินิจฉัย 15: บทนี้มีเนื้อหาต่อเนื่องจากเหตุการณ์ตอนที่แล้ว แซมสันกลับไปอังกสิทธิ์ในตัวของเขาเพียงเพื่อที่จะพบว่าเธอได้ถูกยกให้คนอื่นแล้ว เขาจึงระบายโทสะของตนต่อคนฟิลิเตียในสองเหตุการณ์ที่แตกต่างกันอันเกิดจากพลังแห่งธรรมชาติที่พระเจ้าประทานให้

วณ 15:1-2 เนื้อหาของบทที่ 15 สานต่อเนื้อหาที่ค้างไว้จากบทที่แล้ว ครั้นล่วงมาหลายวันถึงฤดูเกี่ยวข้าวสาลี แซมสันก็เอาลูกแพะตัวหนึ่งไปเยี่ยมภรรยาพูดว่า "ฉันจะเข้าไปหาภรรยาของฉันในห้อง" แต่พ่อตาไม่ยอมให้ท่านเข้าไป 2 พ่อตาจึงว่า "ข้าเข้าใจจริงๆว่าเจ้าเกลียดชังนางเหลือเกิน ข้าจึงยกนางให้แก่เพื่อนของเจ้าไป น้องสาวของนางก็สวยกว่านางมิใช่หรือ ของรับน้องแทนพี่เถิด"

หลังจากเวลาผ่านไประยะหนึ่ง ซึ่งอาจถึงหนึ่งปีเลย แซมสันก็กลับไปยังเมืองทิมนาห์เพื่ออังกสิทธิ์ในภรรยาของเขา บิดาของนางเตือนความจำเขาว่าเขาได้ทิ้งนางไป ดังนั้นเขาจึงยกนางให้แก่เพื่อนของเขาแล้ว อย่างไรก็ตาม เขาเสนอบุตรสาวคนรองของตนให้แก่เขาซึ่งเขาคิดว่าสวยกว่าตัวเด็กแรกๆของแซมสัน

วณ 15:3 เห็นได้ชัดว่าแซมสันไม่พอใจกับข้อเสนอของอดีตพ่อตาของตน แซมสันจึงพูดเรื่องพวกเขาว่า "คราวนี้เราจะมีโทษน้อยกว่าคนฟิลิเตีย ถึงแม้ว่าเราจะทำร้ายพวกเขาเสีย" แซมสันจึงประกาศว่าในสิ่งที่เขาเจตนาที่จะกระทำนั้น เขาจะไม่มีโทษเลย คำที่

แปลว่า **ทำร้าย** (ราราวห์) เป็นคำฮีบรูที่มีความหมายทั่วไปว่า 'ความชั่วร้าย' ในบริบทนี้ มันมีความหมายว่า 'ความทุกข์ยาก' หรือ 'ความยากลำบาก' เพราะการไร้ความรับผิดชอบของเขา ภรรยาของเขาจึงถูกยกให้แก่ชายอื่นไปแล้ว อย่างไรก็ตาม อาจเป็นไปได้ว่าปฏิกิริยาที่จะเกิดขึ้นของเขาที่มีต่อพวกคนฟิลิสเตียนนั้นเป็นการต่อสู้พวกเขาอย่างเป็นทางการในฐานะผู้วินิจฉัยแห่งอิสราเอล พอๆกับที่มันเป็นการชำระแค้นส่วนตัว ตอนนั้นแซมสันอาจยังไม่รู้ตัว แต่บริบทภาพรวมของหนังสือผู้วินิจฉัยก็ดูเหมือนว่าจะบ่งชี้เช่นนั้น

วณ 15:4-5   **ดังนั้นแซมสันจึงออกไปจับสุนัขจิ้งจอกสามร้อยตัว ผูกหางติดกันเป็นคู่ๆ แล้วเอาคบเพลิงผูกติดไว้ระหว่างหางทุกคู่ 5 พอจุดคบเพลิงแล้วก็ปล่อยเข้าไปในนาของคนฟิลิสเตียที่ข้าวยังตั้งรวงอยู่ ไฟก็ไหม้ฟอนข้าว และข้าวที่ยังตั้งรวงอยู่นั้น ทั้งสวนองุ่นและต้นมะกอกเทศด้วย**

ดูเหมือนเห็นได้ชัดว่าแผ่นดินนั้นในสมัยนั้นมีสุนัขจิ้งจอกอยู่ทั่วไป คำฮีบรูที่แปลเช่นนั้น (ซูอัล) ถูกพบหลายรูปแบบในสมัยนั้น ดู โยชูวา 15:28, 19:3, 42; 1 ซามูเอล 13:17 อาจเป็นไปได้ว่าพวกมันชอบสวนองุ่นหลายแห่งที่มีอยู่ในเขตแดนนั้น ไม่ว่าจะกรณีใด ด้วยวิธีใดไม่ทราบแซมสันก็จับสุนัขจิ้งจอกมาสามร้อยตัว เพราะว่าพวกมันมีจำนวนมากเหลือเกิน มันจึงสมเหตุสมผลที่ว่าสมัยนั้นมีวิธีที่ถูกคิดค้นขึ้นมาเพื่อดักจับพวกมัน

แซมสันจึงเอาสุนัขจิ้งจอกสามร้อยตัวนั้นมาผูกติดกันเป็นคู่ๆ โดยเอาเชือกผูกหางพวกมันเข้าด้วยกัน จากนั้นก็เอาคบเพลิงผูกติดไว้ระหว่างสัตว์เหล่านั้นทุกคู่ แน่แน่นอนว่าพวกมันย่อมพยายามวิ่งหนีจากคบเพลิงที่พวกมันกำลังลากอยู่ เพราะว่าตอนนั้นเป็นฤดูเกี่ยวข้าว พืชผลเหล่านั้นจึงแห้งอยู่ในทุ่งนา วลีที่ว่า **ข้าวยังตั้งรวงอยู่** มีความหมายตรงตัวว่า 'เมล็ดข้าวที่ตั้งอยู่' **ฟอนข้าว** หมายถึงฟอนข้าวที่ถูกเกี่ยวมากองตั้งไว้แล้ว ดังนั้น เมื่อปล่อยฝูงสุนัขจิ้งจอกที่ลากคบเพลิงที่ลุกไหม้ตามหลังพวกมันด้วย มันก็ง่ายที่จะเข้าใจว่าพืชผลเหล่านั้นของคนฟิลิสเตียถูกเผาไหม้หมด ไฟยังลามเข้าไปในสวนองุ่นและสวนมะกอกเทศของพวกเขาด้วย เห็นได้ชัดว่าเพราะสัตว์ทั้ง 150 คู่ นั้นถูกปล่อยออกไป พื้นที่ๆได้รับความเสียหายจึงน่าจะมีมหาศาลเลยทีเดียว

วณ 15:6   **ด้วยความสับสนงงงคนฟิลิสเตียจึงถามว่า "ใครทำอย่างนี้" เขาตอบว่า "แซมสันบุตรเขยชาวทิมนัทห์ เพราะว่าพ่อตาเอาภรรยาของแซมสันยกให้เพื่อนเสีย" ชาวฟิลิสเตียก็ขึ้นมาเผานางกับบิดาของนางเสียด้วยไฟ เราได้เห็นถึงวิธีปฏิบัติอันโหดร้ายทารุณ**

ของคนฟิลิเตีย สันนิษฐานได้ว่าคนเหล่านั้นที่ทรัพย์สินของตนถูกทำลายด้วยไฟมาและเผาบ้านของอดีตพ่อตาของแซมสัน ประเพณีของคนยิวถือว่าดีตกรรยาของเขาและคนอื่นๆในครอบครัวของนางด้วยถูกไฟคลอกตาย เราจำได้ว่าคนฟิลิเตียพวกเดียวกันนี้ก่อนหน้านั้นเคยขู่ว่าจะเผาบ้านของครอบครัวเดียวกันนี้ใน 14:15 พวกเขาชอบใช้ไฟเป็นอาวุธ แซมสันเลยลองให้พวกเขาชิมยาของพวกเขาเองดูบ้าง

วณ 15:7-8 พอได้ยินว่าเกิดอะไรขึ้นแซมสันจึงบอกพวกเหล่านั้นว่า "เมื่อเจ้าทั้งหลายทำอย่างนี้ เราจะต้องแก้แค้นเจ้าก่อน แล้วเราจึงจะเลิก" อาจเป็นไปได้ว่าคนฟิลิเตียกลัวแซมสันและคิดว่าจะทำให้เขาหายโกรธโดยการเผาบ้านอดีตภรรยาของเขา ไม่ว่าจะกรณีใด แซมสันก็มุ่งมั่นที่จะแก้แค้นต่อไป อาจเพื่อความผิดที่พวกเขาได้กระทำต่อคนอิสราเอลเพื่อนบ้านของพวกเขาก็ได้ ด้วยเหตุนี้ 8 แล้วแซมสันก็ฟันคนเหล่านั้นเสียเหล็กทีเดียวจนเขาตายเสียเป็นอันมาก แล้วแซมสันก็เข้าไปอาศัยอยู่ที่ช่องศิลาเอตาม วลีที่ว่า "เสียเหล็กทีเดียว" มีความหมายได้ว่า 'ขาและต้นขา' อาจเป็นไปได้ว่าแซมสันใช้วิหามวยไทยหรือ 'ศิลปะการต่อสู้' แบบผสมผสานของชาวตะวันออกเพื่อสกัดการเคลื่อนไหวของคนฟิลิเตีย หรืออาจเป็นไปได้ว่าเขาใช้หรือไม่ใช่อาวุธอย่างหนึ่งเพื่อทุบตีส่วนนั้นของร่างกายพวกเขา ไม่ว่าจะกรณีใด คนฟิลิเตียซึ่งเป็นปฏิปักษ์ต่อเขาและคนอิสราเอลก็พากันไป ชัยชนะของเขาเห็นได้ชัดว่าเกิดจากพลังแห่งเนื้อธรรมชาติ ทำเลที่ตั้งของ "ศิลาเอตาม" ไม่ปรากฏชัดเจน มันมีความหมายตรงตัวว่าช่องหินแห่งสัตว์ป่า เมื่อก่อนมีสถานที่แห่งหนึ่งในถิ่นทุรกันดารแห่งยูดาห์ที่มีชื่อนั้น เห็นได้ชัดว่าแซมสันอาศัยอยู่ที่นั่นชั่วระยะเวลาหนึ่ง

วณ 15:9-10 หลังจากนั้น วัฏจักรแห่งการแก้แค้นก็ดำเนินต่อไป ฝ่ายคนฟิลิเตียก็ขึ้นไปตั้งค่ายอยู่ในเขตยูดาห์ และกระจายกันเข้าโจมตีเมืองเลอี 10 พวกคนยูดาห์จึงถามว่า "ท่านทั้งหลายขึ้นมารบกับเราทำไม" พวกเหล่านั้นตอบว่า "เราขึ้นมามัดแซมสัน เพื่อจะได้กระทำแก่เขาอย่างที่เขาได้กระทำแก่เรา"

สถานที่ที่ชื่อว่า เลอี เชื่อกันว่าอยู่ในเขตแดนเซฟเฮลาห์แห่งยูดาห์ใกล้กับที่แซมสันอยู่ คำว่า เลอี มีความหมายตรงตัวว่า 'ขากรรไกร' ซึ่งจะมีความสำคัญในไม่ช้า คนฟิลิเตียมาโดยมีจุดประสงค์ที่ชัดเจน พวกเขาอยากจับแซมสันและแก้แค้นเขาสำหรับความเสียหายที่เขาได้ก่อให้เกิดขึ้นกับพวกเขา

วณ 15:11-13 ด้วยเหตุนี้ คนยูดาห์ในเขตแดนนั้นจึงมาเป็นคณะผู้แทนยังแซมสัน คนยูดาห์สามพันคนลงไปที่ยังชิลลาเอตาม และกล่าวแก่แซมสันว่า "ท่านไม่ทราบหรือว่าคนฟิลิสเตียเป็นผู้ครอบครองเรา ท่านได้ทำอะไรแก่เราเช่นนี้" แซมสันจึงตอบเขาว่า "เขาได้ทำอะไรแก่ข้าพเจ้าอย่างไร ข้าพเจ้าก็ต้องทำอะไรแก่เขาอย่างนั้น"

การกดขี่ข่มเหงของคนฟิลิสเตียเหนือคนอิสราเอล ณ เวลานี้ปรากฏชัดเจน พวกเขาครอบครองเหนือคนอิสราเอล คนยูดาห์จึงมาทำให้แซมสันเข้าใจชัดเจนว่าพวกเขาไม่ยากยุ่งเกี่ยวกับปัญหาของเขา เห็นได้ชัดถึงวัฏจักรแห่งการแก้แค้นแบบวนเวียนไม่รู้จบ

คนยูดาห์จึงแจ้งให้เขาทราบว่า 12 คนเหล่านั้นจึงพูดกับแซมสันว่า "เราจะลงมามัดท่านเพื่อมอบท่านไว้ในมือของคนฟิลิสเตีย" แซมสันจึงบอกเขาว่า "ขอปฏิญาณให้ชีวิตว่าพวกท่านเองจะไม่ทำร้ายข้าพเจ้า" 13 เขาทั้งหลายจึงตอบท่านว่า "เราจะไม่ทำร้ายท่าน เราจะมัดท่านมอบไว้ในมือของเขาเท่านั้น เราจะไม่ฆ่าท่านเสีย" เขาจึงเอาเชือกพวงใหม่สองเส้นมัดแซมสันไว้ และพาขึ้นมาจากคิลลัน

เห็นได้ชัดว่าแซมสันกำลังอาศัยอยู่ในหุบเขาแห่งหนึ่งใต้ช่องหินของชิลลาเอตาม พี่น้องชาวอิสราเอลของเขา 'ลง' ไปเพื่อเผชิญหน้าเขา พวกเขาแจ้งให้เขาทราบว่าพวกเขาตั้งใจที่จะมัดเขาส่งตัวให้แก่คนฟิลิสเตีย แซมสันไม่ได้ขัดขืนคนเหล่านั้น แค่ขอเพียงมิให้พวกเขาทำร้ายเขา อาจเป็นได้ว่าเขาไม่มีกะจิตกะใจที่จะเข่นฆ่าเพื่อนร่วมชาติของตนเองซึ่งจะเกิดขึ้นแน่ๆหากพวกเขาโจมตีเขา

วณ 15:14-15 ขณะที่พี่น้องชาวอิสราเอลของเขามัดตัวพาเขาไปหาพวกคนฟิลิสเตียที่รออยู่เมื่อท่านมาถึงแล้วคนฟิลิสเตียก็ร้องอีกทีก็มาพบท่าน และพระวิญญาณของพระเยโฮวาก็ทรงสถิตกับแซมสันอย่างมาก เชือกพวงที่ผูกแขนของท่านก็เป็นประคูด่านที่ไหม้ไฟ เครื่องจำจองนั้นก็หลุดออกจากมือ 15 ท่านมาพบกระดุกขากรรไกรลาดดาอันหนึ่งจึงยื่นมือหยิบมา และฆ่าคนเหล่านั้นเสียหนึ่งพันคน

เมื่อพวกเขาเห็นว่าแซมสันถูกมัดไว้อยู่ คนฟิลิสเตียก็โห่ร้องด้วยความสะใจและอาจเยาะเย้ยเขาด้วยอาการกระหยิ่มยิ้มย่อง นั่นเป็นสิ่งที่แซมสันทนไม่ได้ ขณะเดียวกันนั้น พระวิญญาณของพระเจ้าก็ประทานฤทธิ์เดชให้เขาอีกครั้งขณะที่พระองค์เสด็จมาสถิตกับเขาอย่างมาก นี่สื่อว่าพวกเขาได้มัดตัวเขาไว้แน่นตรงหน้าอก ลำตัวและแขนด้วยเชือก กระนั้นเมื่อพระวิญญาณของ

พระเจ้าสถิตลงมาบนเขา เชือกเหล่านั้นก็หลุดออกประจวบที่ไหม้ไฟ เขาเห็นกระดูกขากรรไกรของลาตัวหนึ่งที่เพิ่งถูกฆ่าตายนอนอยู่บนพื้นดินและคว้ามันขึ้นมา ในการต่อสู้ที่เกิดขึ้นตามมา แซมสันใช้กระดูกขากรรไกรนั้นเพื่อฆ่าคนฟิลิเตียหนึ่งพันคน

วณ 15:16-17   หลังจากนั้นแซมสันกล่าวว่า "ด้วยขากรรไกรลา เป็นกองซ้อนกอง ด้วยขากรรไกรลา เราได้ฆ่าคนหนึ่งพันเสีย" ด้วยความไพเราะแบบหดูแต่เป็นเหมือนบทกวี แซมสันก็เล่าย้อนว่าด้วยกระดูกขากรรไกรลาตัวหนึ่งเขาได้ทำให้เกิดศพเป็นกองๆจากคนฟิลิเตียหนึ่งพันคนที่เขาได้ฆ่าตาย 17 อยู่มาเมื่อท่านกล่าวเช่นนั้นแล้วก็โยนกระดูกขากรรไกรลาทิ้งไป ท่านจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า รามาทเลอี คำหลังนี้มีความหมายตรงตัวว่า 'ปุษนียสถานสูงแห่งกระดูกขากรรไกร' เขาอาจตั้งชื่อเช่นนั้นโดยจงใจประชดประชัน คนฟิลิเตียพร้อมกับคนต่างชาติอื่นๆในเขตแดนนั้นบูชารูปเคารพต่างๆบนปุษนียสถานสูงหลายแห่ง แซมสันเยาะเย้ยธรรมเนียมปฏิบัตินั้นโดยตั้งชื่อสถานที่แห่งนั้นว่าปุษนียสถานสูงแห่งกระดูกขากรรไกรซึ่งเป็นที่ๆเขาสังหารพวกศัตรูของเขาเสีย จากนั้นเขาก็โยนกระดูกขากรรไกรอันเลื่องชื่อนั้นทิ้งไป

วณ 15:18-19   ดูเหมือนว่าแซมสันเป็นคนขี้บ่น หลังจากชัยชนะครั้งยิ่งใหญ่ของเขา แซมสันกระหายน้ำมาก จึงร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์ว่า "การช่วยให้พ้นอันยิ่งใหญ่พระองค์ประทานให้สำเร็จด้วยมือผู้รับใช้ของพระองค์ บัดนี้ข้าพระองค์จะตายเพราะอดน้ำอยู่แล้ว และตกอยู่ในมือของผู้ไม่เข้าสู่หน้ตมิไซหรือพระเจ้าข้า"

อาจเป็นได้คำว่าแซมสันเกิดความเยโสโอหังอย่างไม่สมควร โดยคิดเอาเองว่าโดยพลังกำลังของตัวเองเขาได้มาซึ่งชัยชนะอันยิ่งใหญ่ ด้วยเหตุนี้ อาจเป็นได้ว่าพระเจ้าทรงทำให้เขากระหายน้ำอย่างมาก อาจเพื่อทำให้เขาถ่อมใจลง

แม้กระนั้น 19 พระเจ้าจึงทรงเปิดช่องที่กระดูกขากรรไกรลาให้น้ำไหลออกมาจากที่นั่น ท่านก็ได้ดื่มและจิตวิญญาณก็สดชื่นฟื้นขึ้นอีก เพราะฉะนั้นที่แห่งนั้นท่านจึงเรียกชื่อว่า เอนหักโคร์ อยู่ที่เลอีจนถึงทุกวันนี้

มีหลายทฤษฎีถูกเสนอมาเพื่ออธิบายว่าเกิดอะไรขึ้นที่นั่นกันแน่ ช่องที่กระดูกขากรรไกรนั้นอาจเป็นเบ้าที่เคยมีฟันซี่หนึ่งอยู่ อาจเป็นได้ว่าพระเจ้าทรงทำให้น้ำผุดขึ้นจากที่นั่นได้อย่างน่าอัศจรรย์และง่ายดาย หรืออาจเป็นได้ว่ากระดูกขากรรไกรนั้นตกลงบนศิลาก้อนหนึ่งซึ่งจากที่นั่นพระเจ้าทรงทำให้เกิดน้ำพุพุ่งขึ้นผ่านกระดูกขากรรไกรนั้น ไม่ว่ากรณีใด พระเจ้าก็

ทรงเลี้ยงดูผู้วินิจฉัยที่บ่นคนนี้ของพระองค์อย่างน่าอัศจรรย์ ชื่อ **เอนทัก โคร์** จริงๆแล้วมีความหมายว่า ‘น้ำพุของผู้ที่ร้องออกมา’ ข้อเท็จจริงที่ว่าน้ำพุนั้นมีอยู่จนถึงสมัยของซามูเอล (สันนิษฐานว่าเขาเป็นผู้แต่งหนังสือเล่มนี้) ย่อมบ่งบอกว่าน้ำพุที่พุ่งขึ้นมาจากทางกระดูกขากรรไกรนั้นจริงๆแล้วผุดขึ้นมาจากศิลาที่อยู่ข้างใต้

วจน 15:20 ผู้เขียนจึงหมายความว่าแซมสันวินิจฉัยอิสราเอลในสมัยของคน **ฟิลิสเตียสิบปี** นี่สื่อว่าความสำเร็จของชายที่มีอุปนิสัยต่างปรือยผู้นี้ต่อคนฟิลิสเตียอาจเกิดขึ้นเพื่อคนอิสราเอลและเพื่อแรงจูงใจส่วนตัวของเขาด้วย

*****

ภาพรวมของผู้วินิจฉัย 16: บทถัดไปนี่นำเสนอรายละเอียดครั้งสุดท้ายอันน่าเศร้าของชีวิตและ ‘การรับใช้’ ของแซมสัน มีบันทึกเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่กาซา ตามมาด้วยความเกี่ยวข้องของเขากับนางเดลิทาห์ เพราะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการล่อลวงของนาง ฤทธิเดชของพระเจ้าจึงไปจากแซมสันและทำให้เขาล่มจม บทนี้ปิดท้ายด้วยการพิพากษาครั้งสุดท้ายที่เป็นตำนานที่มีต่อคนฟิลิสเตียเมื่อแซมสันขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า

วจน 16:1 ความอ่อนแอทางศีลธรรมของแซมสันถูกเผยให้เห็นอีกครั้ง แซมสันไปที่เมืองกาซาพบหญิงแพศยาคนหนึ่งเข้าไปนอนด้วย แซมสันไม่ควรเข้าไปในเมืองกาซาตั้งแต่แรกแล้ว มันเป็นหนึ่งในเมืองเอกของคนฟิลิสเตีย อาจเป็นไปได้ว่าเขาสังเกตเห็นหญิงแพศยาคนหนึ่งนั้นเป็นเพราะเขาแวะที่โรงเตี๊ยมข้างทางเพื่อรับประทานอาหารและพักผ่อนกิน มันเป็นเรื่องที่ไม่ผิดปกติวิสัยที่สถานที่เช่นนั้นจะมีโสเภณีไว้สำหรับผู้มาใช้บริการ แน่แน่นอนว่าแซมสันทราบเรื่องนี้ดีและอาจไปที่เมืองกาซาและเข้าไปในสถานที่แบบนั้น โดยหวังว่าจะพบกับหญิงที่ยินยอมพร้อมใจเช่นนั้นด้วย ดูเหมือนเห็นได้ชัดว่าเขาร่วมหลับนอนกับหญิงคนนั้น

วจน 16:2-3 ขณะเดียวกัน ชาวก็แพร์สะพัดไปอย่างรวดเร็วว่าแซมสันเข้ามาในเมืองแล้ว มีคนไปบอกชาวกาซาว่า “แซมสันมาที่นี่แล้ว” เขาก็ล้อมที่นั่นไว้และคอยข่มขู่ที่ประตูเมืองตลอดคืน เขาข่มขู่เย็บข้อมือยังรุ่งกล่าวว่า “ให้เราได้อยู่จนรุ่งเช้าแล้วเราจะฆ่าเขาเสีย” แผนการของพวกเขานั้นก็ง่ายๆ พวกเขาตั้งใจว่าจะล้อมที่เขาอยู่และรออยู่เย็บข้อมือจนกระทั่งรุ่งเช้า เมื่อเขาโผล่ออกมาในวันถัดมา พวกเขา ก็จะฆ่าเขาเสีย

อย่างไรก็ตาม แซมสันก็ทำให้แผนการของพวกเขาล้มเหลว 3 แต่แซมสันนอนอยู่จนถึงเที่ยงคืน พอถึงเที่ยงคืนท่านก็ลุกขึ้น ยกประตูเมืองรวมทั้งเสาสองต้น พร้อมทั้งดาลประตูใส่บ่าแบกไปถึงยอดภูเขาซึ่งอยู่ตรงหน้าเมืองเฮโบรน

เห็นได้ชัดว่าเมื่อหน้าหญิงสาวก่อนคนนี้ได้แล้ว แซมสันจึงลุกขึ้นตอนเที่ยงคืน พอมาถึงประตูเมืองซึ่งแน่นอนว่าถูกลั่นดาลแล้วสำหรับคืนนั้น เขาก็ยกประตูเมืองไปทิ้งบานพร้อมกับดาลประตู เขาจึงยกน้ำหนักมากขนาดนี้ตลอดทางไปจนถึงยอดภูเขาซึ่งอยู่นอกเมืองเฮโบรน ระยะทางระหว่างเมืองกาซาและเมืองเฮโบรนคิดเป็นประมาณสี่สิบไมล์เท่าระยะทางอีกาบินไป แม้เขามีอุปนิสัยที่บาปหนา แต่เห็นได้ชัดว่าฤทธิ์เดชของพระเจ้ายังสถิตบนตัวแซมสันอยู่

วณ 16:4-5 ดูเหมือนว่าแซมสันมักหลงเสน่ห์ห่มณะของหญิงชาวฟิลิเตีย แน่แน่นอนว่าเรื่องนี้ทำให้เขาเสียชื่อจริงๆ อยู่มาภายหลัง แซมสันไปรักผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่เมืองโสเรก ชื่อเดลิลาห์ แม่น้ำโสเรกไหลผ่านเมืองทิมนาห์ซึ่งเป็นที่ๆภรรยาคนแรกของเขาเคยอาศัยอยู่ แม้มิได้ระบุไว้เจาะจง แต่หญิงโสเรกก็อยู่ในพื้นที่เดียวกันนี้อย่างเห็นได้ชัด ซึ่งทั้งหมดนี้อยู่ในประเทศของฟิลิเตีย ที่นั่นแซมสันได้พบและตกหลุมรักกับหญิงคนหนึ่งนามว่าเดลิลาห์

ดังที่เหตุการณ์ต่างๆจะแสดงให้เห็น ความเกี่ยวข้องของแซมสันกับหญิงคนนี้ก็กลับกลายเป็นหายนะของเขา เห็นได้ชัดว่าไม่มีอะไรเหมาะสมเลยในความสัมพันธ์ของเขาทั้งสอง เราอาจสันนิษฐานได้ว่าพวกเขามีสัมพันธ์สาวทแบบผิดทำนองคลองธรรม ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงอาจเห็นว่าพระองค์ทรงเหลืออดแล้วกับแซมสัน

ขณะเดียวกัน 5 เจ้านายฟิลิเตียก็ขึ้นไปหานางพูดกับนางว่า "จงลวงเขาเพื่อดูว่ากำลังมหาศาลของเขาอยู่ที่ไหน ทำอย่างไรเราจึงจะมีกำลังเหนือเขา เพื่อเราจะได้มัดเขาให้หมดฤทธิ์ เราทุกคนจะให้เงินเจ้าคนละพันหนึ่งร้อยแผ่น"

เห็นได้ชัดว่าหญิงคนนี้ก็ไม่ได้เคยกลายเป็นภรรยาของเขา นี่สื่อเป็นนัยว่านางก็เหมือนกับหญิงคนหนึ่งที่เมืองกาซาที่เป็นหญิงใจง่าย เมื่อรู้เช่นนี้ พวกเจ้านายของฟิลิเตียจึงเข้าไปหานาง กลเม็ดก่อนหน้านั้นของพวกเขาในการใช้คำขู่และการรังแกเพื่อทำให้แซมสันติดกับใช้ไม่ได้ผล ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงใช้เงินเพื่อล่อลวงแฟนสาวของแซมสันให้ทรยศเขา เป็นที่เห็นพ้องตรงกันว่าเมืองหลักอยู่ท่ามกลางเมืองในฟิลิเตีย ดังนั้นจึงน่าจะมีเจ้านายอยู่ห้าคน

พวกเขาจึงยุยงให้ลวงแซมสัน คำที่แปลเช่นนั้น (พาทาร์) (ในรากคำบีเอลซึ่งมันเป็น) มีความหมายว่า ‘ช่วยวน’ เห็นได้ชัดว่าพวกเจ้านายคนฟิลิสเตียหญิงคนนี้ให้ใช้เสน่ห์แบบผู้หญิงของนางเพื่อช่วยวนแซมสันและเมื่อเขาเกิดอารมณ์แล้ว นางก็ต้องเก็บความลับเรื่องพลังกำลังมหาศาลของเขาออกมา ข้อเสนอของพวกเขาน่าประทับใจมากๆ ซึ่งบ่งบอกถึงความอับจนของพวกเขาที่จะกำจัดเขาให้ได้ เงินห้าพันห้าร้อยแผ่นจะทำให้หญิงคนนี้เป็นคนมั่งมีทีเดียว

วจน 16:6-9 เห็นได้ชัดว่านางตกลงที่จะทำตามแผนนี้ ด้วยเหตุนี้ เมื่อได้โอกาสเหมาะสมๆ เดลิลาห์จึงพูดกับแซมสันว่า "ขอบอกดิฉันหน่อยเถอะว่า กำลังมหาศาลของเธออยู่ที่ไหน จะมัดเธอไว้อย่างไรเธอจึงจะหมดฤทธิ์" 7 แซมสันจึงบอกนางว่า "ถ้าเขามัดฉันด้วยสายธนูสดที่ยังไม่แห้งเจ็ดเส้น ฉันจะอ่อนเพลีย เหมือนกับชายอื่นๆ" คำที่แปลว่า สายธนูสด (เยเชอว์) มีความหมายไม่ชัดเจน อย่างไรก็ตาม ความหมายตามบริบทก็สื่อถึงเปลือกไม้สีเขียวหรือเถาวัลย์สดสีเขียว

เดลิลาห์รับรายงานเรื่องนี้แก่พวกเจ้านายคนฟิลิสเตียและพวกเขา 8 ก็เอาสายธนูสดที่ยังไม่แห้งเจ็ดเส้นมาให้นาง นางก็เอามัดท่านไว้ เราไม่ทราบชัดเจนว่านางใช้สายธนูสดนี้มัดแซมสันขณะที่เขาหลับหรือตื่น อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่านางไม่อาจทำเช่นนั้น ได้โดยที่เธอไม่รู้

ผู้เขียนเล่าต่อไปว่า 9 นางจัดคนให้ซ่อนอยู่ที่ห้องชั้นในกับนาง นางก็บอกท่านว่า "แซมสันจ๋า คนฟิลิสเตียมาจับเธอแล้ว" แซมสันก็ดึงสายธนูที่มัดนั้นขาดเหมือนเชือกป่านขาดเมื่อได้กลิ่นไฟ เรื่องกำลังของท่านจึงยังไม่แจ้ง

บริบทกล่าวชัดเจนถึงสัมพันธภาพอันผิดศีลธรรมที่แซมสันมีกับหญิงคนนี้ ข้อนี้บอกว่าเขาอยู่กับนางในห้องชั้นใน (คือ ห้องนอน) อย่างไรก็ตามคนฟิลิสเตียก็ซ่อนตัวอยู่ในตู้เสื้อผ้าหรือในที่ซ่อนอื่น นางจึงแสร้งทำเป็นตกใจและร้องเตือนเขาว่า “แซมสันจ๋า คนฟิลิสเตียมาจับเธอแล้ว” เขาทำให้สายธนูนั้น (หรือเถาวัลย์) ที่นางใช้มัดตัวเขาขาดสะบั้น นี่สื่อว่าคนฟิลิสเตียหนีไปแล้ว “เชือกป่าน” ที่ว่านี้หมายถึงเชือกปอเส้นหนึ่ง ความหมายก็คือว่าพลังกำลังของเขาพุ่งขึ้นมาจนทำให้พันธนาการของนางขาดเหมือนเชือกโค่นไฟไหม้

วจน 16:10-12 เดลิลาห์จึงแสร้งทำเป็นร้องไห้และงอนต่อหน้าแซมสันที่ทำให้นางเข้าใจผิด เดลิลาห์พูดกับแซมสันว่า "ดูเถิด เธอหลอกฉัน และเธอมุสาต่อฉัน บัดนี้ขอบอกฉัน

หน่อยเถอะว่า จะมัดเธออย่างไรจึงจะอยู่" เราคงคิดว่าแซมสันน่าจะมองเห็นทะลุอาการงอนของนางแล้ว บางทีเขาอาจมองออก ไม่ว่ากรณีใดเขาก็เต็มใจที่จะเล่นตามน้ำไปกับนางด้วย

แซมสันจึง 11 ตอบนางว่า "ถ้าเอาเชือกใหม่ที่ยังไม่เคยใช้มัดฉัน ฉันก็จะอ่อนกำลังเหมือนชายอื่น" 12 เดลิลาห์จึงเอาเชือกใหม่มัดท่านไว้แล้วบอกท่านว่า "แซมสันจำ คนฟิลิสเตียมาจับท่านแล้ว" และคนซุ่มคอยอยู่ในห้องชั้นใน แต่ท่านก็ดึงเชือกออกจากแขนเหมือนดึงเส้นด้าย เดลิลาห์จึงมัดแซมสันด้วยเชือกใหม่ เห็นได้ชัดว่าแซมสันยอมให้นางทำเช่นนั้น เหมือนครั้งก่อนหน้า เมื่อคนฟิลิสเตียโผล่เข้ามา เขาก็เพียงเบ่งกล้ามเนื้อและทำให้เชือกนั้นขาดจุกเส้นด้าย

วนฉ 16:13-14 เดลิลาห์มุ่งมั่นที่จะเอาเงินที่คนเหล่านั้นรับปากให้ได้ นางกลับไปใช้วิธีโอดครวญและงอนต่อหน้าแซมสันเหมือนเดิม เดลิลาห์พูดกับแซมสันว่า "เธอหลอกฉันเรื่อยมาจนถึงเดี๋ยวนี้ เธอมาต่อฉัน บอกฉันเถอะว่า จะมัดเธออย่างไรจึงจะอยู่" ท่านจึงบอกนางว่า "ถ้าเธอเอาผมทั้งเจ็ดแหมมของฉันทอเข้ากับด้ายเส้นยืน กระทบด้วยฟืมให้แน่น" พอถึงตอนนี้เริ่มเป็นเรื่องสนุกสำหรับแซมสันแล้ว ดูเหมือนว่าผมยาวของเขา (ซึ่งไม่ได้ถูกตัดมาตั้งแต่เกิด) ถูกทอเป็นเจ็ดแหมม ฟืมที่ว่านี้หมายถึงอุปกรณ์ทอผ้าหรือหูก

ทันทีที่แซมสันหลับ เดลิลาห์ก็รีบทอผมเจ็ดแหมมของเขาเข้าด้วยกัน โดยใช้อุปกรณ์คล้ายหูกทอผ้า 14 เดลิลาห์จึงเอาผมทั้งเจ็ดแหมมทอเข้ากับด้ายเส้นยืนกระทบด้วยฟืมให้แน่น แล้วนางบอกท่านว่า "แซมสันจำ คนฟิลิสเตียมาจับท่านแล้ว" ท่านก็ตื่นขึ้นดึงฟืม หูกและด้ายเส้นยืนไปหมด

วลีที่ว่านางเอาผมของเขาทอเข้ากับด้ายเส้นยืนกระทบด้วยฟืมให้แน่นหมายความว่านางตอกกระสวยของหูกกับผมของเขาที่ถูกทอผ่านมันเข้ากับหูกนั่นเอง หลังจากถูกปลุกให้ตื่นอีกครั้ง แซมสันก็แค่ลุกขึ้นยืนและแบกหูกที่ติดกับศีรษะเขาไปด้วย นี่สื่อว่ามันเป็นความสำเร็จในตัว

วนฉ 16:15-16 เดลิลาห์ยังไม่เลิกล้มความตั้งใจ นางจึงพูดกับแซมสันว่า "เธอพูดได้อย่างไรว่า 'ฉันรักเธอ' เมื่อจิตใจของเธอไม่ได้อยู่กับฉันเลย เธอหลอกฉันสามครั้งแล้ว และเธอมิได้บอกฉันจริงๆว่ากำลังมหาศาลของเธออยู่ที่ไหน" 16 อยู่มาเมื่อนางพูดคาดคั้นท่านวันแล้ววันเล่า และชักชวนท่านอยู่ทุกวัน จิตใจของแซมสันก็เบื่อแทบจะตาย

คู่ขาของแซมสันไม่ยอมล้อเล่นด้วย เดลิลาห์ใช้ทุกกลเม็ดที่นางทำได้เพื่อคืนความลับของแซมสันออกมา แน่ใจว่านางโอดครวญและร้องไห้และเง้งอน เห็นได้ชัดว่านางทำแบบนี้อยู่หลายวัน นางกดดันเขาและบ่นต่อว่าเขาจนถึงขนาดที่ว่าเขาเหลืออดเต็มทน วลีที่ว่าจิตใจของเขาเมื่อแทบจะตายน่าจะเป็นคำเปรียบเกินจริง

อย่างไรก็ตาม แซมสันเข้าใจสิ่งที่นางต้องการจะสื่อดี แซมสันจนปัญญาแล้วกับหญิงคนหนึ่งที่โอดครวญ จีบปนและจ้องอนซึ่งเป็นผู้ที่เขาตกหลุมรักหัวปักหัวปำ แต่สายใยแห่งการยั่ววนของนางก็ล่อลวงแซมสันเสียจนเขาเต็มใจที่จะยอมเปิดเผยความลับสุดยอดแห่งชีวิตของเขาแก่นางอย่าง โง่เขลา เราอาจสันนิษฐานได้ว่านางยั่ววนเขาด้วยเสน่ห์ของนาง แต่ไม่ยอมรับร่วมหลับนอนด้วยจนกว่านางจะได้ตามที่นางต้องการ

วณ 16:17 ในที่สุดแซมสันก็ยอมใจอ่อน เขาจึงบอกความจริงในใจของท่านแก่นางจนสิ้นว่า "มีดโกนยังไม่เคยถูกศีรษะของฉัน เพราะฉันเป็นพวงนาศირ์แต่พระเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์ของมารดา ถ้าโกนผมฉันเสีย กำลังก็จะหมดไปจากฉัน ฉันก็จะอ่อนเปลี้ยเหมือนชายอื่น" เรื่องตลกร้ายก็คือว่าฤทธิ์เดชของพระเจ้ามิได้สถิตอยู่ในผมที่ยาวของเขา แต่มันเป็นเพียงสัญลักษณ์ที่แสดงถึงสถานะของเขาในฐานะเป็นนาศირ์ตลอดชีวิต อย่างไรก็ตาม ในการยอมอมยอมความลับนั้นแก่หญิงชาวฟิลิสเตียใจง่ายคนหนึ่งที่เขากำลังคบหาอยู่ เขาก็ช่วยพระเจ้าให้ทรงเอาฤทธิ์เดชของพระองค์ไปเสีย

วณ 16:18-20 เดลิลาห์ไม่ยอมเสียเวลา เมื่อเดลิลาห์เห็นว่าท่านบอกความจริงในใจแก่นางจนสิ้นแล้ว นางจึงใช้คนไปเรียกเจ้านายฟิลิสเตียว่า "ขอจงขึ้นมาอีกครั้งเดียว เพราะเขาบอกความจริงในใจแก่ฉันจนสิ้นแล้ว" แล้วเจ้านายฟิลิสเตียก็ขึ้นมาหานางถือเงินมาด้วย 19 นางก็ให้แซมสันนอนอยู่บนตักของนาง แล้วนางก็เรียกชายคนหนึ่งให้มาโกนผมเจ็ดแหมมออกจากศีรษะของท่าน นางก็ตั้งต้นรบกวณแซมสัน กำลังของแซมสันก็หมดไป

ข้อความกล่าวชัดเจน แซมสันคุ้นเคยกับหญิงใจง่ายคนนี้ดีเสียจนเขารู้สึกสบายๆกับการนอนหนุนตักของนาง ขณะเดียวกันนางก็จัดการให้คนมาโกนผมของเขา มันสำคัญตรงที่ว่าคราวนี้นางเป็นคนรบกวณเขา ชาติคู่แท้ของนางเผยให้เห็นแล้ว นางตั้งต้นรบกวณเขาเหมือนแมวปาหนึ่งในคำพูดที่น่าเศร้าที่สุดในพระคัมภีร์ก็คือว่ากำลังของแซมสันก็หมดไป

อีกครั้งที่เดลิลาห์ปลุกเขาให้ตื่นโดยกล่าวว่า 20 "แซมสันจ้า คนฟิลิเตียมาจับท่านแล้ว" ท่านก็ตื่นขึ้นจากหลับบอกว่า "ฉันจะออกไปอย่างครั้งก่อนๆ และสลัดตัวให้หลุดไป" ท่านหาทราบไม่ว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงละท่านไปเสียแล้ว คำพูดที่น่าเศร้าพอกๆกับคำพูดด้านบนก็คือ "ท่านหาทราบไม่ว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงละท่านไปเสียแล้ว" เขาไม่รู้ตัวเลยสักนิดว่าฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้ไปจากเขาเสียแล้ว เขาไม่เห็นค่าของมันและใช้ตำแหน่งผู้วินิจฉัยแห่งอิสราเอลของตนในทางที่ผิด พระเจ้าทรงหมดความอดทนแล้ว

วณ 16:21-22   ดังนั้นคนฟิลิเตียก็มาจับท่านทะเลงตาของท่านเสีย นำท่านลงมาถึงกาซา เอาตรวนทองสัมฤทธิ์ล่ามไว้ และให้ท่านม่แ่งอยู่ที่ในเรือนจำ 22 ตั้งแต่โกนผมแล้วผมที่ศีรษะของท่านก็ค่อยๆงอกขึ้นมา

อีกครั้งที่เราได้เห็นถึงความโหดเหี้ยมของคนฟิลิเตีย เราควรหมายเหตุไว้ว่าพวกเขามิได้ฆ่าแซมสัน บางทีพวกเจ้านายฟิลิเตียบางคนเกิดความคิดขึ้นมาว่าพวกเขาอาจใช้ประโยชน์จากแซมสันได้โดยให้เขาหมუნแป้นเวียนหินม่ในเรือนจำของพวกเขา แน่ทีเดียว คำกล่าวสมัยโบราณที่ว่า ความบาปทำให้ตาบอด ความบาปทำให้ตกอยู่ใต้พันธนาการ และความบาปบดขยี้ก็ปรากฏชัดเจน อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนก็บันทึกความเห็นที่เป็นกลางเกี่ยวกับผมของแซมสันที่เริ่มงอกขึ้นมาอีกครั้ง "ตั้งแต่โกนผมแล้ว ผมที่ศีรษะของท่านก็ค่อยๆงอกขึ้นมา"

วณ 16:23-25   ขณะเดียวกันฝ่ายเจ้านายฟิลิเตียประชุมกันเพื่อถวายเป็นเครื่องสัตวบูชายิ่งใหญ่แก่พระคาโณนพระของเขาทั้งหลายและชื่นชมยินดี เพราะเขากล่าวว่า "พระของเราได้มอบแซมสันศัตรูของเราไว้ในมือเราแล้ว" 24 เมื่อประชาชนเห็นแซมสันก็สรรเสริญพระของตนว่า "พระของเราได้มอบศัตรูผู้ทำลายแผ่นดินของเราไว้ในมือของเรา และเขากล่าวพวกเราเสียเป็นอันมาก" 25 ต่อมาเมื่อจิตใจของเขารำเริงเต็มที่แล้ว เขาก็พูดว่า "จงเรียกแซมสันมาเล่นตลกให้เราดู" เขาก็ไปเรียกแซมสันออกมาจากเรือนจำ แซมสันก็มาเล่นตลกต่อหน้าเขา เขาพาท่านมายืนอยู่ระหว่างเสา

แม้มิได้ระบุไว้ แต่เรือนที่พวกเขาจำจองแซมสันไว้นั้นเห็นได้ชัดว่าเป็นวิหารของพระคาโณน ที่นั่นพวกคนฟิลิเตียที่ดื่มเหล้าเมามาาก็ให้ความบันเทิงตัวเองในการได้เห็นศัตรูเก่าของตนอยู่ในสภาพอ่อนเปลี้ย

วณ 16:26-27   แซมสันจึงบอกเด็กที่จูงมือตนมาว่า "ขอพาฉันให้ไปคล่าเสาที
รองรับตึกนี้อยู่ ฉันจะได้ฟังเสานั้น" 27 มีผู้ชายและผู้หญิงอยู่เต็มตึกนั้น เจ้านายฟิลิสเตียก็อยู่ที่
นั้นทั้งหมด นอกจากนั้นยังมีชายหญิงประมาณสามพันคนบนหลังคาตึก ดูแซมสันเล่นตลก

ความหมายของคำพูดที่ว่าแซมสันเล่นตลกก็คือว่าคนเหล่านั้นหัวเราะเยาะเขา เขากลายเป็นความบันเทิงของคนเหล่านั้นขณะที่เขากระเสือกกระสนที่จะหาที่ฟัง อาคารที่ใหญ่โตขนาด
คนสามพันคนได้ต้องเป็นเรือนที่ไม่ปกติธรรมดา แต่น่าจะเป็นอาคารสาธารณะ นั่นคือ วิหาร
ของพระคาโณ

วณ 16:28   ผู้เขียนบันทึกไว้ว่า ฝ่ายแซมสันก็ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า "โอ
ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ ขอประทานกำลังแก่ข้าพระองค์ครั้ง
นี้อีกครั้งเดียว โอ ข้าแต่พระเจ้า เพื่อในเวลานี้ข้าพระองค์จะได้แก้แค้นคนฟิลิสเตียเพื่อตาทั้งสอง
ข้างของข้าพระองค์" มีหลายสิ่งที่คุณควรหมายเหตุไว้ (1) นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่น่าสมเพชของเขา
ที่แซมสันร้องทูลขอการช่วยให้พ้นต่อพระเจ้า ไม่มีบันทึกในที่อื่นเลยว่าเขาเคยร้องขอสิ่งใดต่อ
พระเจ้า (2) นี่แสดงให้เห็นถึงความเชื่ออันเรียบง่าย นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตของเขาที่แซมสัน
แสวงหาการช่วยเหลือของพระเจ้าโดยความเชื่อ (3) วลีที่ว่า "โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า"
มีความหมายตรงตัวว่า "โอ พระเยโฮวาห์ องค์พระผู้เป็นเจ้า" เขาจึงร้องออกพระนามขององค์
พระผู้เป็นเจ้าเพื่อขอการช่วยให้พ้น พระเจ้าทรงได้ยินคำอธิษฐานที่รื้อรบนั่นแม้ว่าแซมสันไม่
ได้เป็นคนชอบธรรมมากเป็นพิเศษ แม้กระนั้นพระเจ้าก็ทรงประทับใจกับความเชื่อแบบอับจน
ของคนๆหนึ่งที่ไม่รู้จะหันไปพึ่งใครแล้ว

วณ 16:29-30   แซมสันก็ถอดเสากลางสองต้นที่รองรับตึกนั้นไว้และพักพิงที่เสา
นั้น มือขวายันเสาด้านหนึ่ง มือซ้ายยันเสาด้านหนึ่ง 30 แซมสันกล่าวว่า "ขอให้ข้าตายกับคนฟิลิ
สเตียเถิด" แล้วก็โน้มตัวลงด้วยกำลังทั้งสิ้นของตน ตึกนั้นก็พังทับเจ้านายและประชาชนทุกคนที่
อยู่ในนั้น ดังนั้นคนที่ท่านฆ่าตายเมื่อท่านตายนี้ก็มากกว่าคนที่ท่านฆ่าตายเมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่

นี่เป็นเหตุการณ์อันน่าทึ่งที่ชายคนหนึ่งอธิษฐานแล้วพระเจ้าทรงอนุญาตให้เขาทำลาย
พวกศัตรูของเขาจนสิ้น โดยการฆ่าตัวตายของเขา เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานนั้น
เหมือนพระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ แซมสันถูกล่ามโซ่อยู่ระหว่างเสากลางสองต้นซึ่งแบกรับ
โครงสร้างทั้งหมดของอาคารหลังนั้น ขณะที่เขาล้มเรื่อนั้นจนพังทับใส่ตัวเขาเอง เขาก็ทำลาย

คนฟิลิเตียตอนเขาตายเป็นจำนวนมากว่าตอนเขายังมีชีวิตอยู่ มันเป็นจุดจบอันน่าเศร้าสำหรับ
ผู้วินิจฉัยคนนี้แห่งอิสราเอลผู้ซึ่งใช้ชีวิตแบบไม่เสมอต้นเสมอปลาย

นอกจากนี้ แซมสันก็เก็บเกี่ยวสิ่งที่เขาได้หว่านลงไป เขาทำผิดศีลธรรมทางเพศมาตลอด
ชีวิตของเขา สุดท้ายมันก็ทำให้เขาล่มจมเมื่อพระเจ้าทรงเอาพระพรและฤทธิ์เดชของพระองค์ไป
จากเขา แน่ทีเดียว คนคบหญิงแพศยาและคนเล่นชู้พระเจ้าจะทรงพิพากษา บทเรียนที่ได้จากเรื่อง
ของแซมสันอาจใช้ที่ว่านั้น แม้ได้รับพระกำลังมหาศาลจากพระเจ้า แต่การทำผิดศีลธรรมครั้ง
แล้วครั้งเล่าของเขาสุดท้ายก็นำมาซึ่งการพิพากษาของพระเจ้า

วณ 16:31   สุดท้ายผู้เขียนได้บันทึกไว้ว่า แล้วพี่น้องและบรรดาครอบครัว
บิดาของท่านก็ลงมารับศพของท่านและขึ้นไปฝังไว้ระหว่างโศรากับเบธทาโอล ในที่ฝังศพของ
มาโนอาห์บิดาของท่าน ท่านได้วินิจฉัยอิสราเอลอยู่ยี่สิบปี ข่าวเรื่องสิ่งที่ได้เกิดขึ้นแพร่ไปถึงที่
น้องของเขาที่อยู่ในแถบภูเขาของอิสราเอลอย่างรวดเร็ว พวกเขาจึงมาและเอาร่างอันแตกสลาย
ของเขากลับไปฝังที่บ้าน เขาวินิจฉัยอิสราเอลอยู่ยี่สิบปี นี่สื่อว่าเมื่อเขาไม่ไปง่วนอยู่กับหญิงชาว
ฟิลิเตียแซมสันก็ทำหน้าที่เป็นผู้วินิจฉัยให้ประชาชนของเขาในอิสราเอลอยู่บ้างเหมือนกัน
เรื่องราวของบุคคลที่เสื่อมทรามที่สุดคนหนึ่งในพระคัมภีร์จึงจบลงด้วยประการฉะนี้

*****

*ภาพรวมของผู้วินิจฉัย 17: บทถัดไปนี้ในหนังสือผู้วินิจฉัยน่าจะย้อนไปกล่าวถึงช่วงยุค
ต้นๆของพวกผู้วินิจฉัย มันเผยให้เห็นถึงความมีคตินฝ่ายวิญญาณของยุคสมัยนั้น มีบรรยายถึง
เรื่องของการนมัสการแบบแต่งตัวเองของมีคาห์*

วณ 17:1   เนื้อหาตอนนี้ของหนังสือผู้วินิจฉัยเริ่มต้นด้วยความเห็นที่ว่า มี
ชายคนหนึ่งเป็นชาวแดนเทือกเขาเอฟราอิม ชื่อมีคาห์ แดนเทือกเขาเอฟราอิมตั้งอยู่ในแถบเทือก
เขาตอนกลางของอิสราเอล โดยอยู่ทางทิศเหนือและค่อนข้างไปทางทิศตะวันตกของกรุงเยรูซาเล็ม
ปัจจุบันมันถูกเรียกว่าเชเฟลาห์ ชื่อมีคาห์จริงๆแล้วมีความหมายว่า ‘ผู้ใดเป็นเหมือนพระเจ้า’ ดู
เหมือนว่าเนื้อหาตอนนี้ของหนังสือผู้วินิจฉัยย้อนกลับหลายศตวรรษไปยังสมัยแรกของพวกผู้
วินิจฉัย เหตุการณ์ต่างๆที่ถูบันทึกไว้ตรงนี้อาจตรงกับสมัยของผู้วินิจฉัย 3

วณ 17:2-4   เราได้เห็นถึงความมีคตินฝ่ายวิญญาณของยุคสมัยนั้นจากข้อความ
ที่ระบุตรงนี้ เขาพูดกับมารดาของเขาว่า "เงินหนึ่งพันหนึ่งร้อยแผ่น ซึ่งมีคนลักไปจากแม่และแม่

ก็ได้สาปแช่ง และพูดเข้าหูฉันนั้น ดูเถิด เงินนั้นอยู่ที่ฉัน ฉันเอาไปเอง" มารดาของเขาจึงพูดว่า "ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการให้ลูกของแม่เถิด" มีบันทึกไว้ตรงนี้ว่ามีคำที่ผู้นี้ขโมยเงินหนึ่งพันหนึ่งร้อยเชเชล ไปจากมารดาของเขา นางกล่าวคำสาปแช่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ซึ่งสุดท้ายแล้ว เขาก็ยอมรับต่อนางว่าได้ขโมยเงินนั้นไป

อย่างไรก็ตาม แผนการนี้ทวีความเข้มข้นขึ้น 3 เขาจึงนำเงินพันหนึ่งร้อยแผ่นนั้นมาคืนให้แก่มารดา และมารดาของเขาพูดว่า "เงินรายนี้แม่ได้ถวายแล้วแต่พระเยโฮวาห์จากมือแม่เพื่อลูก ให้ทำเป็นรูปแกะสลักและรูปหล่อ บัดนี้แม่จึงคืนให้แก่เจ้า"

ก่อนหน้านั้นหญิงคนนี้ได้เก็บเงินทูลส่วนนี้ไว้สำหรับทำรูปเคารพซึ่งหล่อจากเงินนั้น แม้ว่ามันอาจดูไม่เข้ากันก็ตาม แต่ดูเหมือนว่าหญิงชาวฮีบรูคนนี้ได้ด้วยความเข้าใจที่มีขอบเขตของนางคิดว่าเป็นเรื่องดีงามที่จะทำรูปเคารพหล่อจากเงินถวายแด่พระเยโฮวาห์ นี่เป็นยุคสมัยที่มีมิดินในอิสราเอลอย่างแท้จริงเมื่อคนฮีบรูคนหนึ่งคิดว่านางสามารถนมัสการพระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ผ่านทางรูปเคารพของพระองค์ที่หล่อจากเงิน สิ่งที่น่าประหลาดใจก็คือว่าคนอิสราเอลมากมายสมัยนั้นไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้า ดูอพยพ 20:1-5 พวกเขาวิ่งเข้าไปกับจิตวิญญาณแห่งยุคสมัยนั้นซึ่งบรรดาคคนต่างชาติที่เป็นเพื่อนบ้านต่างบูชาพระของตนผ่านทางรูปเคารพต่างๆ นางคิดว่านางจะทำแบบเดียวกันกับพระเยโฮวาห์ นี่สื่อเป็นนัยด้วยว่านางไม่ใช่คนอิสราเอลคนเดียวที่ทำแบบนั้น นางจึงตั้งใจว่าจะยกเงินนี้ให้แก่บุตรชายของตนสำหรับการนี้โดยเฉพาะ

แม้กระนั้น 4 เมื่อมีคำที่คืนเงินให้แก่มารดาแล้ว มารดาก็นำเงินสองร้อยแผ่นมอบให้กับช่างเงิน ทำเป็นรูปแกะสลักและรูปหล่อ รูปนั้นอยู่ในบ้านของมีคาห์ เห็นได้ชัดว่าเมื่อมีคาห์ได้ยินความตั้งใจของมารดาแล้ว เขาก็ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับแผนการของนาง อย่างไรก็ตาม คราวนี้นางไม่ทำตามคำปณิธานที่ได้ให้ไว้ตอนแรกแล้ว กลับกลายเป็นว่านางเอาเงินแค่สองร้อยเชเชลไปให้ช่างเงินและเก็บเงินส่วนที่เหลือไว้กับตัวเอง จากนั้นช่างเงินคนนั้นก็ทำ "รูปแกะสลักและรูปหล่อ" ให้แก่นาง คำว่ารูปแกะสลักสื่อถึงรูปเคารพที่ถูกแกะสลักขึ้นมา (อาจเป็นเงินที่ตีเป็นแผ่น) ขณะที่รูปหล่อ สื่อถึงรูปเคารพที่หล่อจากเงินที่ถูกหลอม เราไม่ทราบชัดเจนว่าเพราะเหตุใดเขาถึงทำตามขั้นตอนนี้ ไม่ว่ากรณีใด รูปเคารพเหล่านี้ก็ได้ไปอยู่ในบ้านของมีคาห์

วณ 17:5 เราได้เห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับความมีคอบอดฝ่ายวิญญาณของคนในสมัยนั้น มีคาคำคนนี้มีเรือนพระหลังหนึ่ง เขาทำรูปเอโฟด และรูปพระ และแต่งตั้งให้บุตรชายคนหนึ่งของเขาเป็นปุโรหิต นำเศร้าที่รูปเคารพเหล่านั้นซึ่งถูกจัดเตรียมไว้แต่พระเยโฮวาห์ถูกนำไปไว้ใน “เรือนพระหลังหนึ่ง” นี่สื่อว่ามีรูปเคารพอื่นๆอีกในวิหารส่วนตัวหลังนี้ เขาจึงเตรียมรูปเอโฟด (นั่นคือ เครื่องยศ) อันหนึ่งไว้สำหรับบุตรชายของเขาซึ่งเขาแต่งตั้งให้เป็นปุโรหิตส่วนตัว นอกจากนี้ เขายังทำเทราฟิมซึ่งเป็นรูปเคารพประจำบ้านชนิดหนึ่งไว้ด้วย

วณ 17:6 ผู้เขียนให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับความตกต่ำฝ่ายวิญญาณในสมัยนั้น ในสมัยนั้นยังไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล ทุกคนทำตามอะไรก็ตามที่ถูกต้องในสายตาของตนเอง แม้แต่เดวิด สมัยนั้นไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล อย่างไรก็ตาม การประเมินค่าที่แท้จริงก็คือว่าแต่ละคนทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของตัวเอง การตีค่าเองในเรื่องศีลธรรมและฝ่ายวิญญาณคือ กุญแจที่ไขสู่การละทิ้งความจริงของคนในสมัยนั้น เมื่อใดที่คนๆหนึ่งถอยห่างไปจากพระวามะของพระเจ้าจนทำสิ่งที่ตัวเองคิดว่าถูก ความมีคอบอดฝ่ายวิญญาณดังที่ปรากฏด้านบนก็จะเกิดขึ้น ดู พระราชบัญญัติ 12:8

วณ 17:7-8 คราวนี้เนื้อหาเปลี่ยนจุดสนใจไปที่อีกเหตุการณ์หนึ่งที่เกิดขึ้นในยุคมีดนี้ มีชายหนุ่มคนหนึ่งชาวบ้านเบธเลเฮมในยูดาห์ ครอบครัวยูดาห์ เป็นพวกเลวี อาศัยอยู่ที่นั่น ตรงนี้ชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังอาศัยอยู่ในบ้านเบธเลเฮมแห่งยูดาห์ (มีกล่าวถึงยูดาห์เพราะว่ามีเบธเลเฮมอีกแห่งในเศบูลุน) ข้อเท็จจริงที่ว่าเขาได้ชื่อว่าเป็นคนเลวิก็น่าสนใจ เบธเลเฮมไม่ใช่เมืองหนึ่งของคนเลวี ชายหนุ่มคนนี้ถูกเรียกว่าเลวี กระนั้นเขาก็เป็นคนตระกูลยูดาห์ อาจเป็นไปได้ว่าไม่บิดาก็มารดาของเขาเป็นคนตระกูลยูดาห์และอีกคนตระกูลเลวี เป็นไปได้ว่าบิดาของเขาเป็นคนเลวีและมารดาของเขาเป็นคนตระกูลยูดาห์

ไม่ว่ากรณีใด 8 ชายนั้นเดินออกจากบ้านเบธเลเฮมในยูดาห์ เทียวหาที่เพื่อพักอาศัย เมื่อเขาเดินทางไปในนั้นก็มาถึงแดนเทือกเขาเอฟราอิมถึงบ้านของมีคาห์ ด้วยเหตุผลที่ไม่ถูกอธิบาย ชายหนุ่มคนนี้เลือกที่จะไม่อาศัยอยู่ในเบธเลเฮมแต่เริ่มเดินทางข้ามอิสราเอล ระหว่างเดินทางเขาก็มาถึงแดนเทือกเขาเอฟราอิมและบ้านของมีคาห์ตามที่มิบรยายไว้ด้านบน

วณ 17:9-11 มีคาห์ถามว่าเขาเป็นใครและมาจากไหน มีคาห์จึงพูดกับเขาว่า "ท่านมาจากไหน" เขาตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นพวกเลวีชาวบ้านเบธเลเฮมในยูดาห์ ข้าพเจ้าเดินทาง

เที่ยวหาที่พักอาศัย" พอได้ยินว่าชายคนนี้เป็นคนเลวี่ 10 มีคำหึงกล่าวแก่เขาว่า "จงอยู่กับข้าพเจ้าเถิด เป็นอย่างบิดาและปู่โรหิตของข้าพเจ้าก็แล้วกัน ข้าพเจ้าจะจ่ายเงินให้ปีละสิบเชเชล ให้เครื่องแต่งตัวสำหรับหนึ่ง และอาหารรับประทานด้วย" เลวี่คนนั้นจึงเข้าไป

มีคำหึงเสนองานให้แก่เลวี่ชาจรผู้นี้ คือตำแหน่งปู่โรหิตประจำครอบครัว (เกิดอะไรขึ้นกับบุตรชายของเขาที่เป็นปู่โรหิตนั้นไม่ได้ถูกพูดถึง เราอาจสันนิษฐานได้ว่าเขาอาจไปทำอย่างอื่นแล้ว) มีคำหึงเสนอค่าจ้างรายปีให้แก่เลวี่ผู้นี้เป็นเงินสิบเชเชล เครื่องแต่งตัวสำหรับหนึ่ง พร้อมกับอาหารและห้องพักอาศัย

ข้อความจึงบันทึกไว้ว่า 11 เลวี่คนนั้นก็พอใจที่จะอยู่กับชายคนนั้น และชายหนุ่มคนนั้นก็เหมือนลูกของเขา เราไม่มีวิธีเปรียบเทียบมูลค่าของข้อเสนอที่เขาได้รับ อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงที่ว่าเลวี่ผู้นี้พอใจกับข้อเสนอนี้ก็บ่งบอกว่ามันมากพอ ดู นอกจากนี้ นี่บ่งบอกชัดเจนว่ามีคำหึงเป็นคนที่ฐานะ เขาจึงเสาะหาที่จะซื้อ 'ศาสนา' และความโปรดปรานของพระเจ้าโดยใช้เงินทองของตน

วณ 17:12-13 ด้วยเหตุนี้ มีคำหึงก็แต่งตั้งเลวี่คนนั้นและชายหนุ่มคนนั้นก็เป็นผู้โรหิตของเขา และอยู่ในบ้านของมีคำหึง 13 มีคำหึงกล่าวว่า "บัดนี้ข้าพเจ้าทราบแล้วว่า พระเยโฮวาห์จะทรงให้ข้าพเจ้าอยู่เย็นเป็นสุข เพราะว่าข้าพเจ้ามีเลวี่คนหนึ่งเป็นผู้โรหิต" อีกครั้งที่ความโหดเหี้ยมและความมีคบบอดฝ่ายวิญญาณของคนสมัยนั้นปรากฏชัดเจน มีคำหึงคิดว่าเพราะว่าเขามีเลวี่คนหนึ่งเป็นผู้โรหิตให้กับรูปเคารพของเขาแล้วพระเยโฮวาห์จะทรงอวยพรเขา ทุกอย่างถูกเตรียมพร้อมแล้วสำหรับความสับสนวุ่นวายที่ถูกบันทึกไว้ในบทถัดไป

*****

ภาพรวมของผู้วินิจฉัย 18: ความมีคบบอดฝ่ายวิญญาณของคนอิสราเอลถูกเผยให้เห็นเพิ่มเติม ผู้วินิจฉัย 18 บันทึกเหตุการณ์ตอนที่พวกอันธพาลชาวดานชักชวน 'ปู่โรหิต' ของมีคำหึงให้มาเป็นปู่โรหิตของพวกเขา พวกเขาจึงขโมยรูปเคารพของมีคำหึงมาเป็นของตัวเองและย้ายถิ่นฐานไปยังพื้นที่ตอนเหนือของแผ่นดินนั้นซึ่งเป็นที่ๆพวกเขาตั้งรกราก ช่วงเวลาขณะนั้นยังอยู่ในตอนต้นของยุคผู้วินิจฉัย

วณ 18:1 บทนำสู่เหตุการณ์อันเลื่อมทรมานของบทนี้ถูกนำเสนอ ในสมัยนั้น ไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล และในสมัยนั้นคนตระกูลดานยังเที่ยวหาที่ดินอันจะเป็นมรดกของตน เพื่อจะได้พักอาศัย เพราะจนบัดนั้นแล้วมรดกในหมู่คนตระกูลอิสราเอลยังไม่ตกแก่เขา

ขณะนั้นไม่เพียงไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอลเท่านั้น แต่เห็นได้ชัดว่าไม่มีผู้วินิจฉัยเลยด้วย เห็นได้ชัดเช่นกันว่าตระกูลดานยังไม่ได้จับจองพื้นที่และพิชิตที่ดินส่วนที่เป็นมรดกของพวกเขา ทั้งหมด ด้วยเหตุนี้ เราจึงสันนิษฐานได้ว่าบทที่ 17 จบหนังสือผู้วินิจฉัยเกิดขึ้นในช่วงหลายปี หลังจากโยชูวาสิ้นชีวิตไม่นาน อัสเซอร์ (Ussher) คาดการณ์ว่านั่นเป็นช่วงเวลาประมาณปี 1406 ก่อน ค.ศ. ซึ่งก็ตรงกับสมัยผู้วินิจฉัย 3 เราอาจสันนิษฐานเพิ่มเติมได้ว่าตรงนี้ไม่ได้หมายถึงตระกูลดานทั้งตระกูล แต่หมายถึงคนส่วนน้อยของตระกูลดังที่ระบุไว้ในข้อต่อไป

วณ 18:2-4 ดังที่เนื้อหาจะแสดงให้เห็น เหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นตามมา เกี่ยวข้องกับเรื่องราวที่ถูกเล่าในบทที่แล้ว ดังนั้นคนดานจึงส่งคนห้าคนจากจำนวนทั้งหมดเป็นชายฉกรรจ์ในครอบครัวของตน มาจากโศราห์และจากเอชทาโอล ไปสอดแนมดูแผ่นดินและตรวจดูแผ่นดินนั้น และเขาทั้งหลายพูดแก่เขาว่า "จงไปตรวจดูแผ่นดินนั้น" เขาก็มาถึงแดนเทือกเขาเอฟราอิม ยังบ้านของมีคาห์และอาศัยอยู่ที่นั่น

โศราห์และเอชทาโอลเป็นเมืองที่อยู่ในอิสราเอลตอนกลาง โดยอยู่ทางทิศตะวันตกของกรุงเยรูซาเล็ม จากเมืองทั้งสองนี้ คนดานได้ส่งชายห้าคนไปเสาะหาเขตแดนเพิ่มเติม พวกเขาจึงเดินทางขึ้นเหนือไปยังแดนเทือกเขาเอฟราอิมและได้ไปพักค้างแรมที่บ้านของมีคาห์ซึ่งถูกบรรยายไว้ในบทก่อนหน้า

น่าแปลกใจยิ่งที่ว่า 3 เมื่อเขาอยู่ใกล้บ้านของมีคาห์ เขาก็จำเสียงเลวี่หนุ่มคนนั้นได้ จึงแวะเข้าไปถามว่า "ใครพาท่านมาที่นี่ ท่านทำอะไรในที่นี้ ท่านทำงานอะไรที่นี่" แม้มิได้ถูกบรรยายไว้เป็นอื่น แต่คนดานเหล่านี้เคยรู้จักเลวี่คนนี้ที่มีคาห์จ้างไว้มาก่อนหน้านั้น เมื่อได้มาเจอเขาที่แดนเทือกเขาเอฟราอิม พวกเขาจึงถามเขาว่าเขามาทำอะไรอยู่ที่นั่น คนเลวี่ผู้นั้นตอบกลับไปว่า 4 "มีคาห์ทำแก่ข้าพเจ้าอย่างนี้ อย่างนี้ เขาจ้างข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงเป็นปุโรหิตของเขา"

วณ 18:5-6 คนดานเหล่านั้นจึงกล่าวแก่เลวี่ผู้นี้ว่า "ได้โปรดทูลถามพระเจ้าให้หน่อยเถิด เพื่อเราจะทราบว่าจะสำเร็จหรือไม่" แทนที่จะทูลถามพระเจ้าเอง พวกเขากลับสะท้อนให้เห็นถึงความมืดบอดของคนสมัยนั้น ในการที่คิดว่าพวกเขา

ต้องใช้บริการของ ‘สงฆ์’ เพื่อที่จะติดต่อกับพระเจ้าได้ เลวีผู้นั้น (ตรงนี้ถูกเรียกว่าปุโรหิต) แจ้งให้พวกเขาทราบว่า 6 "จงไปเป็นสุขเถิด หนทางที่ท่านไปจะอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์" ปุโรหิตปลอมๆผู้นี้คงปรึกษากับบรรดารูปเคารพของเขาเพื่อขอคำตอบ อย่างไรก็ตาม อาจเป็นไปได้มากกว่าที่เขาแสวงงตอบไปอย่างนั้นและบอกพวกเขาถึงสิ่งที่พวกเขาอยากได้ยิน ดูเหมือนเห็นได้ชัดว่าพระเจ้ามิได้ทรงให้คำชี้แนะในเรื่องนี้ ปุโรหิตเลวีผู้นี้จึงเป็นตัวอย่างชัดเจนของการล้มตุนที่พบได้บ่อยในระบบ ‘สงฆ์’ ที่ไม่ตรงตามพระคัมภีร์

วณ 18:7 คนดานเหล่านั้นจึงทำการกิจของตนต่อไป ชายทั้งห้าคนก็จากไป ถึงเมืองลาอิช เห็นประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้น เห็นชาวเมืองอยู่อย่างไร้กังวลตามลักษณะคนไซดอน อย่างสงบ ไม่หวาดระแวงอะไร และในแผ่นดินนั้นไม่มีผู้พิพากษาที่จะให้เขาอับอายในเรื่องใดๆ เขาอยู่ห่างไกลจากคนไซดอน ไม่มีเรื่องเกี่ยวข้องกับคนอื่นเลย

การเดินทางของพวกเขา นำพวกเขาไปสู่สถานที่แห่งหนึ่งที่เรียกว่าเมืองลาอิชซึ่งอยู่ตรงส่วนเหนือสุดของแผ่นดินนั้น ในภูมิศาสตร์ปัจจุบัน พื้นที่นี้ตั้งอยู่ที่ชายแดนของเลบานอนและทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของภูเขาเซอร์โมน พวกเขาพบเมืองนั้นที่นั่นว่าอยู่ใต้การปกครองของไซดอนบนชายฝั่ง อย่างไรก็ตาม มีการติดต่อสัมพันธ์น้อยมากกับคนไซดอน

คำที่แปลว่า *ไร้กังวล (เบหฺค)* ก็คือ ‘ปราศจากความวิตกกังวล’ หรือคิดเองว่าพวกเขาอยู่อย่างปลอดภัย นี่จึงสื่อว่าพื้นที่นี้ไม่ได้มีการป้องกันแน่นหนา นอกจากนี้ ดูเหมือนว่าพวกเขาอยู่ห่างไกลจากไซดอนมากพอเสียจนชาวไซดอนคงไม่มาแก้แค้นอะไรหากพื้นที่นี้ถูกพิชิตได้

วณ 18:8-10 คนดานห้าคนนั้นจึงกลับไปรายงานถึงสิ่งที่ตนได้เห็น เมื่อคนทั้งห้ากลับมาถึงญาติพี่น้องที่โศร่าห์และเอซทาโอล ญาติพี่น้องจึงถามเขาว่า "เจ้าจะว่าอะไร" 9 เขาตอบว่า "จงลุกขึ้น ให้เราไปรบกับเขาเถิด เพราะเราได้เห็นแผ่นดินนั้นแล้ว และดูเถิด เป็นแผ่นดินดีจริงๆ ท่านทั้งหลายจะไม่ทำอะไรเลยหรือ อย่าชักช้าที่จะไปกันและเข้ายึดครองแผ่นดินนั้น

แม้ทีเดียวพื้นที่นี้ในปัจจุบันเป็นเขตแดนที่อุดมที่สุดและเกิดพืชผลบริบูรณ์มากที่สุดแห่งหนึ่งในแผ่นดินอิสราเอลทั้งหมด เราอาจสันนิษฐานได้ว่ามันมีลักษณะแบบเดียวกันนี้ในสมัยนั้น ผู้สอดแนมทั้งห้าคนจึงยุพี่น้องของตนให้รีบขึ้นมาพิชิตและยึดครองพื้นที่นี้เป็นกรรมสิทธิ์ทันที

พวกเขายังพรรณาสถานการณ์เพิ่มเติมดังต่อไปนี้ 10 เมื่อท่านทั้งหลายไปแล้วจะพบประชาชนที่ไม่หวาดระแวงอะไร เออแผ่นดินก็กว้างขวาง พระเจ้าทรงมอบไว้ในมือของท่านทั้งหลายแล้ว เป็นสถานที่ซึ่งไม่ขาดสิ่งใดที่มีในโลก" พวกเขาจะพบคุณลักษณะอันน่าประหลาดยิ่งสองประการ ประการแรก แผ่นดินนั้นไม่มีการค้ำกันแน่นหนา ผู้คนที่อาศัยอยู่ที่นั่นก็รู้สึกปลอดภัยจนถึงขนาดที่ไม่ระวังตัว ประการที่สอง พวกเขาบรรยายถึงเขตแดนนั้นว่าอุดมสมบูรณ์

วณ 18:11-13 ด้วยเหตุนี้คนรอบครัวดานหกร้อยคนสรรพด้วยเครื่องอาวุธทำสงครามยกทัพออกจากโศราห์และเอซทาโอด กำลังพลหกร้อยนายมุ่งหน้าขึ้นเหนือไปเพื่อพิชิตเขตแดนนั้น ผู้เขียนบันทึกต่อไปอีกว่า 12 เขาทั้งหลายยกขึ้นไปตั้งค่ายอยู่ที่คิริยาทเยอาริมในยูดาห์ เพราะเหตุนี้เขาจึงเรียกที่นั่นว่า มาหะเนห์ดาน จนถึงทุกวันนี้ ดุเถิด เมืองนี้อยู่ด้านหลังคิริยาทเยอาริม 13 เขาก็ผ่านจากที่นั่นไปยังแดนเทือกเขาเอเฟราอิมมาถึงบ้านของมีคาห์ มีกล่าวถึงสถานที่หลายแห่งที่พวกเขาตั้งค่ายพักก่อนมายังแดนเทือกเขาเอเฟราอิมและบ้านของมีคาห์

วณ 18:14-16 อีกครั้งที่ความมืดบอดฝ่ายวิญญาณของตระกูลดานปรากฏชัดเจน แทนที่จะแสวงหาพระเจ้าแห่งอิสราเอล พวกเขากลับแสวงหาบรรดารูปเคารพเพื่อขอพระพรและการทรงนำ แล้วชายทั้งห้าคนที่ไปสอดแนมดูเมืองลาอิชก็บอกแก่พี่น้องของตนว่า "ท่านทราบไหมว่าในบ้านเหล่านี้มีรูปเอโฟด รูปพระ รูปแกะสลัก และรูปหล่อ ฉะนั้นบัดนี้ขอใคร่ครวญว่าท่านทั้งหลายจะทำประการใด"

ผู้สอดแนมทั้งห้าคนแจ้งให้เพื่อนนักรบที่เหลือทราบถึงรูปเคารพเหล่านั้นที่อยู่ในบ้านของมีคาห์ สิ่งที่เป็นนัยในคำพูดสุดท้าย ฉะนั้นบัดนี้ขอใคร่ครวญว่าท่านทั้งหลายจะทำประการใด ก็คือว่าโดยใช้กำลังอาวุธพวกเขาจะแย่งชิงรูปเคารพเหล่านี้มาเป็นของพวกเขาเอง ดังนั้น 15 เขาทั้งหลายก็แวะเข้าบ้านของเลวีหนุ่มคนนั้น คือที่บ้านของมีคาห์ถามดูทุกข์สุขของคนเลวีคนนั้นออกมาทักทายเหล่าแขกของเขา ขณะเดียวกัน 16 ฝ่ายคนดานทั้งหกร้อยคนถืออาวุธทำสงคราม ยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูรั้ว เกรงว่าจะมีผู้ใดสงสัยว่าใครเป็นคนคุม ชายติดอาวุธหนักหกร้อยคนนี้อยู่นอกประตูเมืองขณะที่ผู้สอดแนมทั้งห้าคนนั้นมุ่งหน้าไปยังบ้านของมีคาห์

วณ 18:17-18 หลังจากนั้น ชายทั้งห้าคนที่ออกไปสอดแนมดูบ้านเมืองก็เดินเข้าไปนำเอารูปแกะสลัก รูปเอโฟด รูปพระ และรูปหล่อไป ฝ่ายปุโรหิตก็ยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูรั้ว

กับทหารถืออาวุธทำสงครามหกร้อยคนนั้น 18 เมื่อคนเหล่านี้เข้าไปในบ้านของมีคาห์ นำเอารูปแกะสลัก รูปเอโฟด รูปพระ และรูปหล่ออื่น ๆ แทนที่จะขอความช่วยเหลือจากพระเยโฮวาห์ พวกเขากลับเสาะหาพรจากรูปเคารพที่ทำด้วยเงิน ปุโรหิตเลวีคนนั้นจึงถามว่า "นั่นท่านทำอะไร" ซึ่งเท่ากับกล่าวว่า "พวกท่านกำลังทำอะไรนะ"

วณ 18:19-21 คนदानเหล่านี้จึงตอบกลับไปว่า "เจียบๆ ใ้เอามือปิดปากเสีย มากับเราเถิด มาเป็นบิดาและปุโรหิตของเรา จะเป็นปุโรหิตในบ้านของชายคนเดียวดี หรือว่าจะเป็นปุโรหิตของตระกูลหนึ่งและครอบครัวหนึ่งในอิสราเอลดี" นี้เท่ากับว่าคนदानเหล่านี้บอกเลวีคนนั้นให้หุบปากเสีย นอกจากนี้ พวกเขายังยื่นข้อเสนอหนึ่งกับเขาซึ่งเป็นข้อเสนอที่เขาไม่อาจปฏิเสธได้ แทนที่จะเป็น 'ปุโรหิต' ให้กับบ้านของคนๆเดียว เขาสามารถกลายเป็นปุโรหิตให้กับคนหมู่มากของตระกูลหนึ่งในอิสราเอลได้ เลวีคนนั้นไม่ต้องใช้เวลานานเลยในการตัดสินใจ

20 ใจของปุโรหิตก็ยินดี เขาจึงเอารูปเอโฟด รูปพระ และรูปแกะสลัก เดินไปในหมู่ประชาชน คนदानเหล่านี้ยื่นข้อเสนอที่ดีกว่าให้แก่เขาและเลวีหนุ่มผู้มักใหญ่ใฝ่สูงคนนี้จึงตอบรับข้อเสนอของพวกเขาโดยเร็ว

ดังนั้น **21** แล้วเขาก็กลับออกเดินไปให้เด็ก ทั้งฝูงสัตว์และข้าวของเดินไปข้างหน้า ความหมายอาจเป็นไปได้ว่าพวกเขาคิดเผื่อถึงการโจมตีที่ท้ายขบวนจากคนเอฟราอิม ดังนั้นพวกเขาจึงเอาครอบครัว ฝูงสัตว์และสัมภาระของตนไว้หน้าขบวนของพวกเขา

วณ 18:22-24 แน่แน่นอนว่าเมื่อไปห่างจากบ้านมีคาห์แล้ว คนที่อยู่ในบ้านใกล้เคียงกับบ้านของมีคาห์ก็ร่วมติดตามไปทันคนदानเข้า นอกจากนี้ชาวแดนเทือกเขาเอฟราอิม **23** จึงตะโกนเรียกคนदान เขาก็หันกลับมาพูดกับมีคาห์ว่า "เป็นอะไรเล่า เจ้าจึงยกคนมามากมายอย่างนี้" ทันใดนั้นคนदानเหล่านี้ก็แสวงหาเป็นไร้เคียงสาและประหลาดใจกับการไล่ตามมาจากคนเอฟราอิม พวกเขาจึงถามด้วยอาการประหลาดใจแบบเยาะเย้ยว่า ทำไมพวกท่านถึงยกตามพวกเรามาร่วมคนมากมายขนาดนี้

มีคาห์ตอบกลับ ไปด้วยความเดือดดาลว่า **24** "ท่านทั้งหลายนำพระของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าสร้างขึ้นและนำปุโรหิตออกมาเสีย ข้าพเจ้าจะมีอะไรเหลืออยู่เล่า ท่านทั้งหลายยังจะมาถามข้าพเจ้าอีกว่า 'เป็นอะไรเล่า'" มีคาห์จึงประจันหน้าคนदानเหล่านี้ด้วยอารมณ์โกรธ

วณ 18:25-26 คนคานเหล่านั้นจึงเตือนเขาว่า "อย่าให้เราได้ยินเสียงของเจ้าเลย เกือบกว่าคนซีโมโหจะเล่นงานเจ้าเข้า เจ้าและครอบครัวของเจ้าก็จะเสียชีวิตเปล่าๆ" พวกเขาจึงบอกเขาให้หุบปากเสีย มิฉะนั้นพวกเขาจะฆ่าเขาและเพื่อนบ้านของเขาเสีย เห็นได้ชัดต่อทั้งสองฝ่ายว่าใครมีแต้มต่อมากกว่า ด้วยเหตุนี้ 26 ฝ่ายคนคานก็เดินต่อไป เมื่อมีคำเห็นว่าเขาเหล่านั้นมีกำลังมากกว่า จึงหันกลับเดินทางกลับบ้านของตน

วณ 18:27-29 ดังนั้น คนคานเหล่านั้นจึงนำเอาสิ่งที่มีค่าสร้างขึ้น และนำปุโรหิตซึ่งเป็นของเขามาด้วย ก็เดินทางมาถึงลาอิซ มาถึงประชาชนที่อยู่อย่างสงบและไม่หวาดระแวงอะไร จึงประหารคนเหล่านั้นด้วยคมดาบและเอาไฟเผาเมืองเสีย เพราะคิดว่าตนได้พรจากรูปเคารพเหล่านั้นที่ได้ซีโมมา พวกเขาจึงโจมตีเมืองลาอิซ พวกเขาฆ่าชาวเมืองนั้นและเผาเมืองนั้นเสีย

นอกจากนี้ สำหรับชาวเมืองลาอิซที่ถึงคราวชวย 28 ไม่มีผู้ใดมาช่วยเหลือ เพราะเขาอยู่ไกลจากเมืองไซดอน และไม่ได้ทำการเกี่ยวข้องกับคนอื่น อยู่ในหุบเขาซึ่งอยู่ใกล้กับเมืองเบธเรโอบ เพราะการที่พวกเขาอยู่ห่างไกลจากไซดอนบนชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนและข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาไม่มีการติดต่อสัมพันธ์กับพันธมิตรอื่นเลย เมืองลาอิซจึงตกเป็นของคนคาน หุบเขาเมืองเบธเรโอบทอดตัวอยู่ใต้เงาของภูเขาเฮอร์โมนซึ่งอยู่ไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ และแดนเทือกเขาเลบานอนซึ่งอยู่ทางทิศเหนือและทิศตะวันตก

ที่นั่นคนคาน 29 ตั้งชื่อเมืองนั้นว่าดาน ตามชื่อดานบรรพบุรุษของเขา ผู้ซึ่งเกิดกับอิสราเอล แต่ตอนแรกเมืองนั้นชื่อว่าลาอิซ คนคานเริ่มสร้างเมืองนั้นขึ้นใหม่และตั้งชื่อมันใหม่ว่าดาน ซากปรักหักพังของเมืองนั้นยังมีอยู่จนถึงวันนี้ในฐานะเป็นอุทยานแห่งชาติในอิสราเอล ปัจจุบันมันตั้งอยู่ทางทิศใต้ของชายแดนที่อยู่ติดกับเลบานอน

วณ 18:30-31 น่าละอายยิ่งที่คนคานก็ตั้งรูปแกะสลักไว้ ส่วนโยนาธานบุตรชายเกอร์โชน บุตรชายของมนัสเสห์ ทั้งท่านและบรรดาบุตรชายของเขาก็เป็นปุโรหิตให้แก่คนตระกูลดานจนถึงสมัยที่แผ่นดินตกไปเป็นเชลย อาจเป็นได้ว่า "โยนาธานบุตรชายเกอร์โชน บุตรชายของมนัสเสห์" เป็นชื่อเดียวกับเลวีคนนั้นที่ไม่ถูกเอ่ยชื่อซึ่งถูกกล่าวถึงตั้งแต่บทที่ 17 เป็นต้นมา เขาสืบเชื้อสายมาจากมนัสเสห์คนหนึ่งซึ่งไม่ได้ถูกบรรยายไว้ วลีที่กล่าวถึงสมัยที่แผ่นดินตก

ไปเป็นชื่อน่าจะหมายถึงการมารังควานของคนฟีลิสเตียและการยึดหีบแห่งพันธสัญญาไปโดยคนเหล่านั้น

นี่เห็นได้ชัดจากคำพูดต่อไปนี้ 31 เขาได้ตั้งรูปแกะสลักซึ่งมีค่าทำให้ทำไว้นั้นจื๋นนานตลอดเวลาที่พระนิเวศของพระเจ้าอยู่ที่ซีโลห์ นี่บอกเป็นนัยว่าการนับถือรูปเคารพของตระกูลดานดำเนินต่อไปตราบใดที่พลับพลานั้นยังตั้งอยู่ที่ซีโลห์ นอกจากนี้ นี่เป็นภาพที่ขัดแย้งกันจริงๆ ระหว่างพลับปลาที่ตั้งอยู่ในแผ่นดินนั้นกับการนับถือรูปเคารพของคนตระกูลดาน มันเผยให้เห็นถึงความมืดบอดฝ่ายวิญญาณของคนสมัยนั้น

*****

ภาพรวมของผู้วินิจฉัย 19: บทที่สิบเก้าของหนังสือผู้วินิจฉัยนำเสนอบันทึกเกี่ยวกับเลวีคนหนึ่งและภรรยาของเขา เราได้เห็นถึงสภาพฝ่ายวิญญาณและศีลธรรมอันมืดมนของอิสราเอลสมัยนั้น มันเป็นยุคมืดอย่างแท้จริง

วจน 19:1 ข้อแรกของบทนี้ทำให้เราเข้าใจถึงปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นในสมัยนั้น อยู่มาในสมัยนั้น เมื่อไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล มีคนเลวีคนหนึ่งอาศัยอยู่ที่แดนเทือกเขาเอเฟราอิม แลบทที่ไกลออกไปโน้น เขาได้หญิงคนหนึ่งจากเบธเลเฮมในยูดาห์มาเป็นภรรยา

ประการแรก สมัยนั้นไม่มีกษัตริย์เพื่อธำรงไว้ซึ่งความดีงามฝ่ายวิญญาณและศีลธรรม มันยังปรากฏชัดด้วยในการที่แม้แต่เลวีคนหนึ่งก็มีภรรยา นัยที่แปลเช่นนั้น (อิซซาห์) ปกติแล้วถูกแปลเป็น ‘ภรรยา’ อย่างไรก็ตาม บริบทจะบ่งบอกว่าหญิงคนนี้ยังไม่ถึงกับเป็นภรรยา ภรรยา น้อยก็เปรียบได้กับการตกลงกันสมัยนี้ที่หญิงคนหนึ่งอยู่กับชายคนหนึ่งโดยไม่ได้แต่งงานกัน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เลวีคนนี้ ‘อยู่กับฉันผิวเมีย’ กับหญิงคนนี้ น่าสนใจตรงที่ว่าเลวีที่ไม่ถูกเอ่ยชื่อคนนี้มาจากบ้านเบธเลเฮมยูดาห์ซึ่งเป็นสถานที่เดียวกับเลวีผู้ชั่วร้ายคนนั้นในบทที่ 17-18

วจน 19:2-4 เราได้เห็นเพิ่มเติมถึงความเสื่อมทรามของคนในสมัยนั้นเพราะมีหมายเหตุไว้ว่า ภรรยาผู้นั้นเล่นซู้จึงทิ้งสามีเสียดกลับไปอยู่บ้านบิดาของนางที่เบธเลเฮมในยูดาห์ อยู่ที่นั่นสักสี่เดือน 3 สามีของนางก็ลุกขึ้นไปตามนาง เพื่อไปพูดกับนางด้วยจิตเมตตาและจะพานางกลับ เขาพาคนใช้คนหนึ่งและลาคู่หนึ่งไปด้วย นางพาเขาเข้าในบ้านบิดาของนาง เมื่อ

บิดาของผู้หญิงเห็นเข้าก็มีความยินดีต้อนรับเขา 4 พ่อตาของเขาคือบิดาของผู้หญิงหนุ่มเหนียว เขา และเขาพักอยู่ด้วยสามวัน เขาก็กินและดื่ม และพักผ่อนอยู่ที่นั่น

ขณะเดียวกัน หญิงสาวคนนี้ก็นอใจชายคนนี้ที่ถูกเรียกว่าเป็นสามีของนาง นางกลับไป ยังบ้านบิดาของนาง หลังจากผ่านไปสี่เดือน เลวีผู้นี้ก็ไปตามนางและพยายามทำให้ความสัมพันธ์ ที่สั่นคลอนกับภรรยาบ่อยของเขากลับคืนดั้งเดิม ‘ภรรยาบ่อย’ ของเขาและครอบครัวของนางก็ ต้อนรับเขาและขอร้องให้เขาอยู่ต่อ เขาอยู่ต่อเป็นเวลาสามวันและได้รับความบันเทิงจริงใจจาก ครอบครัวของนาง

วณ 19:5-9 เนื้อหาเล่าต่อไปโดยให้รายละเอียดเกี่ยวกับการที่บิดาของผู้หญิง สาวคนนั้นจะยื่นคำขอให้เลวีคนนั้นอยู่กับพวกเขาต่อไป อยู่มาถึงวันที่สี่เขาทั้งหลายก็ตื่นขึ้นแต่ เช้ามืด และคนนั้นลุกขึ้นจะออกเดิน แต่พ่อของผู้หญิงพูดกับบุตรเขยของเขาว่า "จงรับประทาน อาหารอีกสักหน่อยหนึ่งให้ชื่นใจแล้วภายหลังจึงค่อยออกเดิน" 6 ชายสองคนนั้นก็นั่งรับประทานและดื่มด้วยกัน และบิดาของผู้หญิงก็บอกชายนั้นว่า "จงค้างอีกสักคืนเถิด กระทำจิตใจ ให้เบิกบาน" 7 เมื่อชายคนนั้นลุกขึ้นจะออกเดิน พ่อตาก็ชักชวนไว้ จนเขาต้องพักอยู่ที่นั่นอีก 8 ในวันที่ห้าเขาก็ตื่นแต่เช้าตรู่เพื่อจะออกเดินทางไป บิดาของผู้หญิงนั้นพูดว่า "ขอให้ชื่นใจเถิด" เขาทั้งสองก็อยู่จนเวลาบ่ายรับประทานอยู่ด้วยกันอีก 9 เมื่อชายคนนั้นและภรรยาบ่อยกับคนใช้ ลุกขึ้นจะออกเดิน พ่อตาของเขาคือบิดาของผู้หญิงก็บอกเขาว่า "ดูเถิด นี่ก็บ่ายใกล้ค่ำแล้ว ขอค้าง อยู่อีกคืนหนึ่งเถิด ดูเถิด จะสิ้นวันอยู่แล้ว พักนอนที่นี่เถิด เพื่อใจของเจ้าจะเบิกบาน พรุ่งนี้เช้าขอ เจ้าตื่นแต่เช้าเพื่อออกเดินทาง เจ้าจะได้กลับบ้าน"

วณ 19:10-11 อย่างไรก็ตาม สุดท้ายแล้วเลวีคนนั้นก็มุ่งมั่นที่จะกลับไปยังบ้าน ของตนให้ได้ แต่ชายคนนั้นไม่ยอมค้างอีกคืนหนึ่ง เขาจึงลุกขึ้นออกเดินทางไปจนถึงตรงข้ามกับ เมืองเยบุส คือเยรูซาเล็ม เขามีลาสองตัวที่มีอาน และภรรยาบ่อยก็ไปด้วย 11 เมื่อเขามาใกล้เมือง เยบุสก็บ่ายมากแล้ว คนใช้จึงเรียนนายของเขาว่า "มาเถิด ให้เราแวะเข้าไปพักในเมืองของคนเย บุสเถิด ค้างคืนในเมืองนี้แหละ" หลังการเสียชีวิตของโยชูวา ตระกูลยูดาห์ก็ยึดครองพื้นที่ ส่วนหนึ่งของเมืองเยบุสได้ (กรุงเยรูซาเล็ม) อย่างไรก็ตาม คนเบนยามินซึ่งอยู่ตรงชายแดนของ เมืองนั้นก็ไม่สามารถขับไล่คนเยบุสออกไปได้ ดู ผู้วินิจฉัย 1:21 ไม่ว่ากรณีใดเมื่อเลวีคนนั้นมา ถึงเมืองนี้ มันก็ถูกควบคุมโดยคนเยบุส (สายพันธุ์หนึ่งของคนคานาอัน)

วณ 19:12-14   อย่างไรก็ตาม เลวีผู้นั้นก็ไม่ยอมค้างแรมอยู่ในเมืองหนึ่งซึ่งไม่ใช่ของคนอิสราเอล นายของเขาตอบว่า "เราจะไม่แวะเข้าไปในเมืองของคนต่างด้าว ผู้ที่ไม่ใช่คนอิสราเอล เราจะผ่านไปถึงเมืองกิเบอาห์" 13 เขาจึงบอกคนใช้ว่า "มาเถิด ให้เราเข้าไปใกล้ที่เหล่านี้แห่งหนึ่ง และค้างอยู่ที่กิเบอาห์หรือที่รามัท" 14 เขาจึงเดินทางผ่านไป เมื่อเขามาใกล้กิเบอาห์ซึ่งเป็นของคนเบนยามินดวงอาทิตย์ก็ตกแล้ว กิเบอาห์ (ตั้งอยู่ในเขตแดนของตระกูลเบนยามิน) อยู่ห่างไปทางเหนือประมาณสามไมล์ (ตามระยะทางอิกาบิน) แม้ว่าสภาพภูมิประเทศมีภูเขาเตี้ยๆอยู่คั่นกลางก็ตาม กว่าพวกเขาจะไปถึงก็มืดแล้ว

วณ 19:15-16   เลวีคนนั้น คนรับใช้ของเขาและภรรยาบ่อยของเขาจึงเข้าไปในกิเบอาห์ เขาจึงแวะเข้าไปจะค้างคืนที่เมืองกิเบอาห์ เขาก็แวะเข้าไปนั่งอยู่ที่ถนนในเมืองนั้น เพราะไม่มีใครเชิญให้เขาเข้าไปค้างในบ้าน นี่สื่อให้เห็นธรรมเนียมที่ว่านักเดินทางอาจถูกชวนให้มาพักค้างแรมในบ้านคนใด อย่างไรก็ตาม เลวีคนนั้นและคณะเดินทางเล็กๆของเขาไม่ได้รับเชิญให้เข้าไปพักค้างแรม พวกเขาจึงนั่งลงพักบนถนนของเมืองนั้น

ขณะเดียวกัน 16 ตูเถิด มีชายแก่คนหนึ่งเข้ามาเมื่อเลิกจากงานนาเป็นเวลาเย็นแล้ว เขาเป็นชาวแดนเทือกเขาเอเฟราอิมมาอาศัยอยู่ในเมืองกิเบอาห์ แต่ชาวเมืองนั้นเป็นคนเบนยามิน อาจเป็นเพราะว่าเลวีคนนั้นเป็นคนจากแดนเทือกเขาเอเฟราอิมเช่นกัน ชายแก่คนนั้นจึงแสดงความกรุณาแก่พวกเขามากกว่า

วณ 19:17-19   ชายแก่จากเอเฟราอิมผู้นี้สังเกตเห็นนักเดินทางเหล่านี้และซักถามพวกเขา เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นเห็นผู้เดินทางคนนั้นนั่งอยู่ที่ถนนในเมือง ชายแก่คนนั้นก็ถามว่า "ท่านจะไปไหนและมาจากไหน" เลวีคนนั้นตอบไปว่า 18 ชายคนนั้นจึงตอบเขาว่า "เราเดินทางจากเบธเลเฮมในยูดาห์ จะไปที่แดนเทือกเขาเอเฟราอิมแถบที่ไกลออกไปโน้นซึ่งข้าพเจ้ามาจากที่นั่น ข้าพเจ้าไปเบธเลเฮมในยูดาห์มา และข้าพเจ้าจะกลับไปพระนิเวศพระเยโฮวาห์ ไม่มีใครเชิญข้าพเจ้าเข้าไปพักในบ้าน

เขาบอกชายแก่คนนั้นว่าเขากำลังเดินทางขึ้นเหนือจากเบธเลเฮมไปยังแดนเทือกเขาเอเฟราอิมซึ่งเป็นบ้านของเขา และสุดท้ายก็ไปยังซิลห์ซึ่งเป็นที่ตั้งของพลับพลา อย่างไรก็ตาม ไม่มีใครให้ที่พักค้างแรมแก่เขา นอกจากนี้ เขาก็มีเสบียงอาหารของตัวเองอยู่แล้วด้วย 19 ฟางและ

อาหารที่จะเลี้ยงลา พวกเราก็มีพร้อมแล้ว ทั้งอาหารและน้ำองุ่นที่เลี้ยงตนทั้งเลี้ยงหญิงคนนี้ และชายหนุ่มที่อยู่กับพวกผู้รับใช้ของท่านก็มีอยู่แล้ว ไม่ขาดสิ่งใดเลย"

วณ 19:20-21 ด้วยเหตุนี้ชายแก่คนนั้นจึงพูดว่า "ขอท่านเป็นสุขสบายเถิด ถ้าท่านขาดสิ่งใด ข้าพเจ้าขอเป็นธุระทั้งสิ้น ขอแต่อย่านอนที่ถนนนี้เลย" เมื่อรู้ว่าชายคนนี้เป็นคนเลวจากบ้านเกิดเดียวกันกับเขา แอมนำลางเดินทางไปยังพลับพลาอีกต่างหาก มันก็เป็นเหตุเพียงพอแล้วที่ชายแก่คนนี้จะเชิญนักเดินทางกลุ่มนี้เข้ามาพักในบ้านของเขา

21 เขาจึงพาชายคนนั้นเข้าไปในบ้าน เอาอาหารให้ลา ต่างก็ล้างเท้าของตน และรับประทานอาหารและดื่ม ชายแก่ผู้เป็นเจ้าบ้านจึงแสดงความกรุณาและแสดงอัธยาศัยเป็นอย่างดีในการให้การต้อนรับขับสู้และเลี้ยงดูปุ่เสื่อแก่แขกของเขา มารยาทในสมัยนั้นยังรวมถึงการล้างเท้าแขกด้วย สภาพภูมิอากาศออกจะร้อนและแห้ง ดังนั้นถนนหนทางจึงเต็มไปด้วยฝุ่นที่เกาะบนเท้าที่สวมรองเท้าแตะ

วณ 19:22-24 เรื่องราวจนถึงจุดนี้เผยให้เห็นถึงด้านมืดของสังคมคนอิสราเอล สมัยนั้นกับชายคนหนึ่งและภรรยาของเขา อย่างไรก็ตาม บัดนี้ความชั่วร้ายแม้กระทั่งในอิสราเอลก็ถูกเปิดโปง มันจึงไม่น่าแปลกที่เพราะความเสื่อมทรามนี้พระเจ้าถึงทรง叱สอนอิสราเอลอย่างรุนแรง

เมื่อเขากำลังทำให้จิตใจเบิกบาน ดูเถิด ชาวเมืองนั้นที่เป็นคนอันธพาลมาล้อมเรือนไว้ ทูบประตูล้อมรอบชายแก่ผู้เป็นเจ้าของบ้านว่า "ส่งชายที่เข้ามาอยู่ในบ้านของแกมาให้เราสังวาส" คำว่า *อันธพาล (เบลีอัล)* ในที่นี้มีความหมายตรงตัวว่าชั่วร้าย แอมนั้นยังเป็นคำเหมือนของคำว่า *พญามาร* ด้วย

คืนนั้นพวกชาวบ้านที่เป็นคนรักร่วมเพศ ซึ่งถูกเรียกว่าบุตรของเบลีอัล (คนอันธพาล) ได้มาล้อมบ้านของชายแก่คนนั้น โดยรู้ว่าเขามีแขกมาพัก เจตนาของพวกเขานั้นชัดเจน พวกเขาหวังว่าจะมีเพศสัมพันธ์แบบคนรักร่วมเพศกับเลวีผู้ไม่รู้โอ้โหน้อเหน้คนนั้น นอกจากนี้ ภาพเหตุการณ์นี้ยังคล้ายกับตอน โลกในเมืองโสโดมอย่างน่าทึ่งด้วย ดู ปฐมกาล 19:5

อย่างไรก็ตาม 23 ชายผู้เป็นเจ้าของบ้านก็ออกไปพูดกับเขาว่า "อย่าเลย พี่น้องของข้าพเจ้า ขออย่ากระทำการร้ายเช่นนี้เลย เมื่อชายคนนี้มาอาศัยบ้านของข้าพเจ้าแล้ว ขออย่า

กระทำสิ่งที่โง่เขลาในเลย 24 คุณเถิด นี้ มีลูกสาวพรหมจารีคนหนึ่งและเมียน้อยของเขา ข้าพเจ้าจะพาออกมาให้ท่านเดี๋ยวนี้ จงกระทำห้ามเกียรติหรือทำอะไรแก่พวกเขาตามชอบใจเถิด แต่ขออย่าทำลายกับชายคนนี้เลย"

แม้ว่าชายแก่ผู้นี้ไม่ยอมยกเลวีคนนั้นให้พวกเขาทำชั่วช้าลามก แต่เขากลับเสนอบุตรสาวของตัวเองและภรรยาของเลวีคนนั้นให้แก่พวกวิปริตนี้แทน ความเสื่อมทรามทางศีลธรรมซึ่งแพร่หลายในอิสราเอลสมัยนั้นก็ลึกล้ำอย่างน่าประหลาด เห็นได้ชัดว่านี่เป็นช่วงต้นของสมัยผู้วินิจฉัยและมันเผยให้เห็นถึงการไม่มีศีลธรรมยึดเหนี่ยวจิตใจของชนชาตินั้นเลย ดูเหมือนว่าชายแก่คนนั้นเป็นห่วงเรื่องเกียรติของตนในฐานะเจ้าบ้านมากกว่าโดยปกป้องแขกชายผู้นี้ของเขา อย่างไรก็ตาม ความตกต่ำทางศีลธรรมอย่างสิ้นเชิงของเขาก็ปรากฏชัดในการที่เขายอมเสนอหญิงสาวเหล่านั้นให้พวกเขากระทำชั่วร้าย

วณ 19:25-26 แต่คนเหล่านั้นไม่ยอมฟังเสียง ชายคนนั้นจึงฉวยภรรยาของตนผลัดนางออกไปให้เขา เขาก็สมสู่ทำทารุณตลอดคืนจนรุ่งเช้า พอรุ่งสางๆ เขาทั้งหลายก็ปล่อยนางไป พวกกรักร่วมเพศเหล่านั้นยังติดต่อไป ดังนั้น อาจเพื่อมิให้ลำบากเจ้าบ้านมากไปกว่านี้ เลวีคนนั้นจึงเอาภรรยาของตนออกมาให้คนเหล่านั้น พวกเขาเริ่มข่มขืนและปู้ยี่ปู้ยานางตลอดทั้งคืน 26 พอแจ้งผู้หญิงนั้นก็กลับมาล้มลงที่ประตูบ้านซึ่งนายของตนพักอยู่ จนสว่างดี พอถูกปล่อยตัวมา นางก็มาและทรุดตัวลงที่ธรณีประตูบ้านที่สามีของนางพักอยู่

วณ 19:27-28 เราได้เห็นเพิ่มเติมถึงความไม่รู้สึกรู้สาของเลวีผู้นี้ รุ่งเช้านายของนางก็ลุกขึ้นเมื่อเปิดประตูบ้าน จะออกเดินทาง นายที่ว่าเป็นนี้คือเลวีผู้นั้น ในตอนเช้า เขาลุกขึ้นและเตรียมพร้อมที่จะออกเดินทาง อย่างไรก็ตาม มีการออกความเห็นที่น่าเวทนาและน่าเศร้าเอาไว้ คุณเถิด ผู้หญิงซึ่งเป็นภรรยาของเขาก็นอนอยู่ที่ประตูบ้าน มือเหยียดออกไปถึงธรณีประตู หญิงผู้นำสงสารคนนี้ถูกรุมโทรมจนนางมาทรุดตัวลงและพยายามที่จะเอื้อมมือไปที่ประตู นางได้สิ้นใจพร้อมกับเหยียดมือของตนไปที่ธรณีประตูบ้านหลังนั้น

แม้กระนั้น 28 เขาก็บอกนางว่า "ลุกขึ้นไปกันเถิด" แต่ก็ไม่มีคำตอบ เขาก็เอานางขึ้นหลังลา ชายนั้นก็ลุกขึ้นเดินทางไปบ้านของตน เลวีผู้นั้นออกมาข้างนอกในตอนเช้าและเพียงบอกภรรยาของนางให้ลุกขึ้นและไปกันต่อ ไม่มีคำตอบกลับมา เขาก็อุ้มนางขึ้นและวางนาง

บนหลังลาของเขา ในการทำเช่นนั้น เขาคงตระหนักในที่สุดว่านางถึงแก่ความตายแล้ว พร้อมกับความรู้สึกผิดของการที่เขาปล่อยให้เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับตน เขาก็เดินทางกลับบ้านของตน

วณ 19:29-30 แทนที่จะยอมรับว่าตนมีส่วนผิดในความอัปยศอันน่าละอายนี้ เห็นได้ชัดว่าเขาโยนความผิดทั้งหมดให้แก่พวกกรักร่วมเพศชาวเบนยามินเหล่านั้นที่กิเบอาห์ ด้วยเหตุนี้ เมื่อถึงบ้านแล้ว ก็เอาเม็ดพันธ์ฟัสนักรรยาน้อยออกเป็นท่อนๆพร้อมกับกระดูก สิบสองท่อนด้วยกันส่งไปทั่วเขตแดนอิสราเอล บางทีอาจเพื่อกลบเกลื่อนความรู้สึกผิดของตัวเอง เขาจึงระบายโทสะของตนโดยพินहुยผู้นำสงสารคนนั้นออกเป็นท่อนๆ ในการส่งชิ้นส่วนศพทั้งสิบสองชิ้นนี้ของรรยาน้อยของเขาไปยังสิบเอ็ดตระกูลของอิสราเอล เขาจึงหวังว่าจะยุติให้มีการล้างแค้นคนเบนยามิน

30 ทุกคนที่เห็นก็พูดว่า "เรื่องอย่างนี้ไม่มีใครเคยเห็นตั้งแต่สมัยคนอิสราเอลยกออกจากแผ่นดินอียิปต์จนถึงวันนี้ จงตรึกตรองปรึกษากันดู แล้วก็ว่ากันไปเถิด" สารชวนแหวะที่ถูกส่งไปทั่วอิสราเอลก็ส่งผลน่าสะเทือนใจตามที่ได้ตั้งใจไว้ ตระกูลอื่นๆที่เหลือต่างใจหายกับสิ่งที่พวกเขาได้ยินและได้เห็น การกระทำที่ชั่วร้ายเช่นนี้ไม่เคยมีขึ้นมาก่อนเลยนับตั้งแต่คนอิสราเอลออกมาจากอียิปต์ คนอิสราเอลจึงคะยั้นคะยอกันและกันให้แสดงความคิดเห็นของตนเกี่ยวกับเรื่องนี้

*****

ภาพรวมของผู้วินิจฉัย 20: บทที่มีดราม่าขึ้นทันทีเกี่ยวกับการแก้แค้นของคนอิสราเอลที่กระทำต่อตระกูลเบนยามินเพื่อความโหดร้ายทารุณที่พวกเขากระทำต่อรรยาน้อยของเลวีผู้นั้น

วณ 20:1-2 นี่แสดงให้เห็นภาพชัดเจนถึงการไถ่ถอนของความบาป ทุกอย่างก้าวของเรื่องอันโสมมนี้มีแต่ความบาปไล่ตั้งแต่การที่เลวีคนนั้นอาศัยอยู่กับรรยาน้อยไปจนถึงการกระทำที่โหดร้ายทารุณที่กิเบอาห์ คราวนี้ความชั่วร้ายมากยิ่งขึ้นกว่าเดิมถึงขั้นในความจริงที่กระทำต่อคนเบนยามินที่ดูเหมือนไม่มีความผิด ซาตานคงลึงโลดนำคู่กับความบาปที่มันได้ส่งเสริมให้เกิดขึ้นท่ามกลางประชากรของพระเจ้า

คนอิสราเอลทั้งหมดตั้งแต่แดนถึงเบเออร์เซบา ทั้งแผ่นดินกิเลอาดก็ออกมา ชุมนุมชนนั้น ได้ประชุมกันเป็นใจเดียวกันต่อพระเยโฮวาห์ที่เมืองมิสปาห์ 2 หัวหน้าประชาชนทั้งสิ้นคือของ ตระกูลคนอิสราเอลทั้งหมด เข้ามาปรากฏตัวในที่ประชุมแห่งประชาชนของพระเจ้า มีทหารราบ ถือดาบสี่แสนคน ตระกูลดานอยู่เหนือสุด เบเออร์เซบาอยู่ใต้สุด บรรดาผู้ชายของชนชาติ อิสราเอลมารวมตัวกันตั้งแต่ปลายสุดด้านหนึ่งของประเทศจนถึงปลายสุดอีกด้าน (รวมถึงเขตแดน กิเลอาดที่อยู่ฝั่งตะวันออก) ที่มีสปาห์ด้วย เมืองนี้ตั้งอยู่บนชายแดนด้านทิศเหนือของตระกูล เบนยามินซึ่งเป็นที่ๆมันเชื่อมต่อกับตระกูลเอฟราอิม เพื่อตอบสนองการกระทำที่ชั่วร้ายนี้ ชาย 400,000 คนจากทั่วอิสราเอลได้ยกกันมา

วณ 20:3 มีบันทึกไว้ว่าตระกูลเบนยามินทราบถึงกำลังพลที่รวมตัวกันอยู่ ใกล้เคียง (ครั้งนั้นคนเบนยามินได้ยิวว่าคนอิสราเอลได้ขึ้นไปยังมิสปาห์) ขณะเดียวกัน พวก ผู้ใหญ่ของอิสราเอลได้ไต่สวนเลวีคนนั้นเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้น ประชาชนอิสราเอลกล่าวว่า "ขอบอกเรามาว่า เรื่องชั่วร้ายนี้เกิดขึ้นมาอย่างไรกัน"

วณ 20:4-7 เขาจึงเล่าเรื่องอันชวนสลดนั้นให้พวกเขาฟัง คนเลวีซึ่งเป็นสามี ของหญิงผู้ที่ถูกฆ่านั้นกล่าวตอบว่า "ข้าพเจ้าและภรรยาของข้าพเจ้ามาถึงเมืองกิเบอาห์ซึ่งเป็นของคนเบนยามิน เพื่อจะค้างคืนที่นั่น 5 เวลากลางคืนผู้ชายในเมืองกิเบอาห์ก็ลุกขึ้นล้อมบ้าน ที่ข้าพเจ้าพักอยู่ เขาหมายจะฆ่าข้าพเจ้าเสีย เขาช่มขึ้นภรรยาของข้าพเจ้าจนตาย 6 ข้าพเจ้า จึงนำศพภรรยาของข้าพเจ้ามาพินออกเป็นท่อนๆ ส่งไปทั่วประเทศที่เป็นมรดกของ อิสราเอล เพราะพวกเขาได้กระทำการลามกและความโง่เขลาในอิสราเอล

เรื่องที่เขาเล่าก็ถูกต้องตามที่เกิดขึ้น อย่างไรก็ตาม เขากลับไม่ได้เล่าว่าเขาเป็นคนตัดสินใจส่งภรรยาของตนไปให้คนเหล่านั้นรุมโทรมเอง นอกจากนี้ ความเห็นของเขาที่ว่า "เพราะ พวกเขาได้กระทำการลามกและความโง่เขลาในอิสราเอล" ก็จริงทีเดียว

คนเบนยามินเหล่านี้ไม่เพียงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายเท่านั้น แต่มันยังเป็นความอภัยต่อคนทั้ง ชาติด้วย เลวีคนนั้นจึงสรุปว่า 7 ดูเถิด ท่านผู้เป็นคนอิสราเอลทั้งหลาย จงให้คำปรึกษาและความ เห็น ณ ที่นี้เถิด"

วณ 20:8-11 พวกผู้นำแห่งอิสราเอลใช้เวลาไม่นานเลยในการคิดแผนการแก้ แค้น ประชาชนทุกคนก็ลุกขึ้นกล่าวเป็นใจเดียวกันว่า "พวกเราจะไม่กลับไปเต็นท์ของเรา เราจะ

ไม่กลับไปเรือนของเรา 9 แต่บัดนี้เราจะกระทำกับกิเบอาห์ดังนี้ เราจะจับสลากยกขึ้นไปสู้รบกับเขา 10 เราจะเลือกคนอิสราเอลทุกตระกูลตัดเอาร้อยละสิบคน พันละร้อย หมื่นละพัน ให้ไปหาเสบียงอาหารมาให้ประชาชน เพื่อเขาทั้งหลายจะตอบสนองบรรดาความโง่เขลาซึ่งพวกกิเบอาห์กระทำขึ้นในอิสราเอล เมื่อเขาทั้งหลายมาถึงเมืองกิเบอาห์ของคนเบนยามิน"

พวกผู้นำของชนชาตินั้นปฎิญาณว่าพวกตนจะไม่กลับไปบ้านจนกว่าพวกเขาจะจัดการชาวเมืองกิเบอาห์เสียก่อน พวกเขาจับสลากเพื่อที่จะได้คนหนึ่งคนในสิบจากพวกผู้ชายที่มาชุมนุมกันเพื่อจัดหาเสบียงสำหรับคนที่เหลือ ดังนั้นจากคน 400,000 คนที่มารวมตัวกัน 40,000 คนจะรับผิดชอบในการเป็นนายกองและคนที่เหลือจะเป็นพลทหารที่ออกไปรบ พวกเขาจึงตั้งใจที่จะกระทำการล้างแค้นคนกิเบอาห์สำหรับความชั่วร้ายซึ่งได้เกิดขึ้นในเมืองของพวกเขา

ดังนั้น 11 คนอิสราเอลทั้งปวงก็ร่วมยกไปสู้เมืองนั้นเป็นพรรคพวกใจเดียวกัน ไม่ต้องสงสัยเลยว่า คนที่เหลือของชนชาตินั้นต่างเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความมุ่งมั่นที่จะกระทำการพิพากษาต่อเมืองที่ชั่วร้ายนี้

วณ 20:12-13 ด้วยเหตุนี้ ตระกูลคนอิสราเอลก็ส่งคนไปทั่วตระกูลคนเบนยามินบอกว่า "ทำไมการชั่วช้านี้จึงเกิดขึ้นมาได้ในหมู่พวกท่าน คนที่เหลือของตระกูลเบนยามินรู้เรื่องการกระทำที่ชั่วร้ายของชาวเมืองกิเบอาห์แล้ว คนอิสราเอลส่วนใหญ่จึงเรียกร้องว่า 13 เหตุฉะนั้นบัดนี้จึงมอบชายคนอันธพาลในเมืองกิเบอาห์มาให้เราประหารชีวิตเสียจะได้กำจัดความชั่วเสียจากคนอิสราเอล" คนอิสราเอลส่วนใหญ่สนใจแต่การตัดสินลงโทษพวกวิปริตในเมืองกิเบอาห์ อย่างไรก็ตามคนเบนยามินไม่ยอมฟังเสียงคนอิสราเอลพี่น้องของตน เลือดย่อมซึ้นกว่าน้ำ ความจงรักภักดีต่อครอบครัวมักยิ่งใหญ่กว่าความจงรักภักดีต่อหลักการ ตระกูลเบนยามินเลือกที่จะอยู่ฝ่ายพวกพี่น้องที่ถูกกล่าวหามากกว่าที่จะเห็นการตัดสินลงโทษคนผิด

วณ 20:14-17 คนเบนยามินก็ออกมาจากบรรดาหัวเมืองเข้าไปสู้กิเบอาห์พร้อมกันเพื่อยกออกไปกระทำสงครามกับคนอิสราเอล 15 คราวนั้นคนเบนยามินรวมจำนวนทหารถือดาบออกจากบรรดาหัวเมืองได้สองหมื่นหกพันคน นอกจากชาวเมืองกิเบอาห์ ซึ่งนับทหารที่คัดเลือกแล้วได้เจ็ดร้อยคน

คนเบนยามินตั้งหน้าตั้งตาที่จะสู้รบกับพี่น้องฮีบรูของตนให้ได้ อย่างไรก็ตาม กำลังพลของพวกเขามีเพียง 26,000 คนนอกจากคนกิเบอาห์ 700 คนแล้ว นอกจากนี้ 16 ในจำนวน

ทั้งหมดนี้มีคนที่คัดเลือกแล้วเจ็ดร้อยคนถนัดมือซ้ายทุกคนเอาสลิงเหวี่ยงก้อนหินให้ถูกเส้นผม
ได้ไม่ผิดเลย คนยิงแม่นถนัดซ้าย 700 คนที่ว่านี้ไม่น่าใช่ชาวเมืองกิเบอาห์อย่างที่หลายคนคิด แต่
ในคนเบนยามินทั้งหมด มีชาย 700 คนที่เก่งกาจและแม่นยำมากในการใช้สลิง

ในทางกลับกัน 17 จำนวนคนอิสราเอลที่ถือดาบ ไม่นับคนเบนยามิน ได้สี่แสนคน เหล่า
นี้เป็นทหารทุกคน ไม่น่ามีข้อสงสัยเลยเกี่ยวกับผลลัพธ์ของการสู้รบที่จะเกิดขึ้น กระนั้นคนเบน
ยามินยังคืออนุชนหลังพวกคนชั่วที่อยู่ท่ามกลางพวกเขาต่อไป

วณค 20:18-21 เหตุฉะนั้น คนอิสราเอลก็ลุกขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเจ้า และ
ทูลถามพระเจ้าว่า "ผู้ใดในพวกข้าพระองค์ที่จะขึ้นไปสู้รบกับคนเบนยามินก่อน " พระเยโฮวาห์
ตรัสว่า "ให้ยูดาห์ขึ้นไปก่อน" ก่อนจะเข้าร่วมในการสู้รบครั้งนี้ คนอิสราเอลที่เหลือก็ขอคำ
ปรึกษาจากพระเจ้าที่พลับพลา พวกเขาน่าจะทำเช่นนี้โดยขอความช่วยเหลือของมหาปุโรหิตและ
อูริมและธัมมิม พระเจ้าทรงบ่งบอกว่ายูดาห์จะเป็นตระกูลแรกที่ขึ้นไปสู้รบกับพวกเบนยามิน

ดังนั้น 19 รุ่งเช้าคนอิสราเอลก็ลุกขึ้นตั้งค่ายต่อผู้เมืองกิเบอาห์ 20 คนอิสราเอลออกไปสู้
รบกับคนเบนยามิน และคนอิสราเอลได้วางพลเรียงรายต่อผู้เขาที่เมืองกิเบอาห์ สมรภูมिरบคือที่
เมืองกิเบอาห์

อย่างไรก็ตาม 21 ในวันนั้นคนเบนยามินออกมาจากเมืองกิเบอาห์ ฆ่าฟันคนอิสราเอล สัม
ตายสองหมื่นสองพันคน คนอิสราเอลส่วนใหญ่ถึงกับสะเทือนใจและใจเสียเมื่อคนเบนยามินมี
ชัยในวันแรกของการสู้รบโดยฆ่าคนอิสราเอลไป 22,000 คน

วณค 20:22-23 หลังจากพ่ายแพ้ไปอย่างคาดไม่ถึง แต่ประชาชนคือผู้ชายชาว
อิสราเอลยังหนุ่ใจกันและวางพลเรียงรายอีกครั้งในที่ซึ่งเขาวางพลในวันแรก แม้จะถูกทำให้
อับอายขายหน้า แต่คนอิสราเอลก็เตรียมพร้อมที่จะโจมตีอีกครั้ง

อย่างไรก็ตาม 23 (และคนอิสราเอลก็ขึ้นไปร้องไห้คร่ำครวญต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
จนถึงเวลาเย็น เขาทั้งหลายทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า "สมควรที่ข้าพระองค์จะเข้าประชิดรบกับ
คนเบนยามินพี่น้องของข้าพระองค์อีกหรือไม่" พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ไปสู้เขาเถิด") เมื่อเห็นว่า
ตนพ่ายแพ้ในตอนแรก พวกผู้นำแห่งอิสราเอลจึงแสวงหาพระพักตร์ของพระเจ้าอีกครั้งในเรื่อง
นั้น อีกครั้งที่พระองค์ทรงบัญชาพวกเขาให้เป็นฝ่ายโจมตี

วณ 20:24-25 ด้วยเหตุนี้คนอิสราเอลจึงยกเข้าประชิดคนเบนยามินในวันที่สอง 25 และในวันที่สองนั้นเบนยามินก็ยกออกไปจากกิเบอาห์ ฆ่าฟันคนอิสราเอลล้มตายอีกหนึ่งหมื่นแปดพันคน ทุกคนเป็นทหารถือดาบ อีกครั้งที่คนเบนยามินมีชัยในการสู้รบ โดยฆ่าคนอิสราเอลไป 18,000 คน

วณ 20:26-28 เมื่อถูกทำให้ขายหน้ามากขึ้นไปอีก แล้วบรรดาคนอิสราเอลก็กองทัพอันทั้งหมดได้ขึ้นไปอยู่ที่พระนิเวศของพระเจ้าและร้องไห้คร่ำครวญ เขานั่งเฝ้าพระเยโฮวาห์ที่นั่น และอดอาหารจนเวลาเย็น ถวายเครื่องเผาบูชาและสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 27 คนอิสราเอลจึงทูลถามพระเยโฮวาห์ เห็นได้ชัดว่าคราวนี้กองทัพคนอิสราเอลทั้งหมดถอยทัพไปยังเมืองซีโลห์และพลับพลาเพื่ออดอาหารและถวายเครื่องสัตวบูชาแต่พระเจ้าแถมยังแสวงหาพระพักตร์ของพระองค์ในเรื่องนี้อีกด้วย

ผู้เขียนเสริมอีกว่า (เพราะในสมัยนั้น หีบพันธสัญญาของพระเจ้าอยู่ที่นั่น 28 และฟิเนหัสบุตรชายเอเลอาซาร์ ผู้เป็นบุตรชายอาโรน ก็ปรนนิบัติอยู่หน้าหีบนั้นในสมัยนั้น) เพราะว่าหีบแห่งพันธสัญญายังอยู่ที่ซีโลห์ มันจึงเป็นเหตุให้เชื่อได้ว่าเหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นในช่วงต้นๆของสมัยผู้วินิจฉัย คุณเหมือนว่าหีบแห่งพันธสัญญาถูกย้ายไปจากอิสราเอลในช่วงหลังของสมัยผู้วินิจฉัย ฟิเนหัสที่ว่านี้อาจเป็นฟิเนหัสคนเดียวกับกันดารวิถี 25 อย่างไรก็ตาม คนอื่นๆก็คิดว่าเขาเป็นบุตรชายคนหนึ่งของเอลี ดู 1 ซามูเอล 1:3

ไม่ว่ากรณีใด ฟิเนหัสคนนี้ก็ทูลถามองค์พระผู้เป็นเจ้าอีกครั้ง โดยทูลว่า "สมควรที่ข้าพระองค์จะยังคงไปสู้รบกับเบนยามินพี่น้องของข้าพระองค์อีกครั้งหนึ่ง หรือควรจะหยุดเสีย" และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "จงยกขึ้นไปเถิด เพราะว่าพรุ่งนี้เราจะมอบเขาไว้ในมือของเจ้า" พระเจ้าทรงสัญญาว่าในวันถัดมา คนอิสราเอลจะมีชัยเหนือคนเบนยามิน ต้องยกความคิดความชอบให้คนอิสราเอลที่พวกเขาแสวงหาการทรงนำขององค์พระผู้เป็นเจ้า อาจเป็นได้ว่าพระเจ้าทรงยอมให้พวกเขาพ่ายแพ้เพื่อตีสอนพวกเขาเพราะเหตุการไหว้รูปเคารพที่แพร่กระจายไปทั่วทั้งแผ่นดินนั้นแม้ว่าไม่มีข้อความสนับสนุนทรรสนะนี้ก็ตาม

วณ 20:29-31 อย่างไรก็ตาม วันถัดมา อิสราเอลจึงชุมนุมคนไว้รอบเมืองกิเบอาห์ 30 และประชาชนอิสราเอลก็ขึ้นไปสู้รบกับคนเบนยามินในวันที่สาม และวางพลเรียงรายต่อสู่

เมืองกิเบอาห์อย่างครวก่อน คนอิสราเอลส่งกำลังพลของตนออกไปในวันที่สามเหมือนครวก่อน แต่คราวนี้พวกเขาให้คนชุ่มโจมตีคนเบนยามินเมื่อคนเหล่านั้นออกมา

ดังนั้น 31 คนเบนยามินก็ยกออกมาสู้รบกับประชาชน ถูกลวงให้ห่างออกไปจากตัวเมือง เขาก็เริ่มฆ่าฟันประชาชนอย่างครวก่อน คือตามถนนซึ่งสายหนึ่งไปยังพระนิเวศของพระเจ้า อีกสายหนึ่งไปกิเบอาห์ และที่กลางทุ่งแจ้ง อิสราเอลล้มตายประมาณสามสิบคน การสู้รบทวีความรุนแรงขึ้นเหมือนในสองวันแรก ในการประจันหน้ากันตอนแรก คนอิสราเอลสามสิบคน ถูกฆ่าตาย

วณ 20:32-34 คนเบนยามินจึงกล่าวอย่างมั่นใจว่า "เขาแพ้เราอย่างครวก่อน" แต่คนอิสราเอลว่า "ให้เราถอย นำเขาออกห่างจากเมืองไปถึงถนนหลวง"

คนเบนยามินจึงหลงกลคนอิสราเอล หลังจากสร้างทำเป็นถอยทัพ คนอิสราเอลก็ลวงคนเบนยามินให้เข้ามาติดกับ

33 คนอิสราเอลทั้งหมดก็ถูกล่อออกจากที่ของตนเรียงรายเข้าไปที่บาอัลทามาร์ ส่วนคนอิสราเอลที่คอยชุมนุมอยู่ที่ออกจากที่ของตนคือออกจากทุ่งหญ้าแห่งเมืองกิเบอาห์ 34 จากบรรดาคนอิสราเอลมีทหารที่คัดเลือกแล้วหนึ่งหมื่นคนรุกเข้าเมืองกิเบอาห์ การสงครามกำลังทรหด คนเบนยามินไม่ทราบว่าจะเหตุร้ายกำลังมาใกล้ตนแล้ว ในการลวงคนเบนยามินให้ออกมาห่างจากเมือง ทหารอิสราเอล 10,000 นายก็ออกมาจากที่ชุมนุมเพื่อทำให้พวกศัตรูติดกับ คำกล่าวที่ว่า "การสงครามกำลังทรหด" เป็นลางร้ายสำหรับคนเบนยามิน ที่เป็นลางร้ายยิ่งกว่าคือคำพูดที่ว่า "คนเบนยามินไม่ทราบว่าจะเหตุร้ายกำลังมาใกล้ตนแล้ว" คนเบนยามินหาว่าไม่รู้ไม่ว่าพวกตนกำลังจะถูกทำลายอย่างราบคาบแล้ว

วณ 20:35-37 รายละเอียดเพิ่มเติมของการสู้รบครั้งนั้นถูกนำเสนอ พระเยโฮวาห์ทรงให้คนเบนยามินพ่ายแพ้คนอิสราเอล ในวันนั้นคนอิสราเอลทำลายคนเบนยามินเสียสองหมื่นห้าพันหนึ่งร้อยคน ทุกคนเหล่านี้เป็นทหารถือดาบ ที่สำคัญคือคำพูดที่ว่า "พระเยโฮวาห์ทรงให้คนเบนยามินพ่ายแพ้" อาจเป็นไปได้ว่าความพ่ายแพ้ครั้งนี้คือการตีสอนโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าสำหรับความชั่วร้ายที่ไม่เพียงเกิดขึ้นในเบนยามินเท่านั้นแต่ที่พวกเขาปกป้องด้วย วันนั้นคนเบนยามิน 25,100 คนถูกสังหาร

ด้วยเหตุนี้ 36 คนเบนยามินจึงเห็นว่าเขาแพ้แล้ว คนอิสราเอลทำเป็นล่าถอยต่อเบนยามิน เพราะเขาวางใจคนที่เขาให้ชุมนุมอยู่รอบเมืองกิเบอาห์ 37 คนที่ชุมนุมอยู่ที่ริบรุกเข้าไปในเมืองกิเบอาห์ ทหารที่ชุมนุมอยู่นั้นก็รุกออกมาประหารเมืองทั้งหมดนั้นเสียด้วยคมดาบ หลังจากทำให้กองทัพคนเบนยามินพ่ายแพ้ในทุ่งหญ้าแล้ว คนอิสราเอล 10,000 คนที่ซ่อนตัวก็โจมตีเมืองนั้นด้วยและฆ่าชาวเมืองนั้นทั้งหมด

วณ 20:38-41 กลยุทธ์ของคนอิสราเอลถูกหมายเหตุไว้เพิ่มเติม คนอิสราเอลและคนที่ชุมนุมอยู่นั้นได้อาณัติสัญญาว่า ถ้าเห็นควันกลุ่มใหญ่พุ่งขึ้นมาจากในเมือง 39 ก็ให้คนอิสราเอลหันกลับเข้ามารบ ฝ่ายเบนยามินได้เริ่มฆ่าคนอิสราเอลได้สักสามสิบคนก็พูดว่า "เขาต้องล้มตายต่อหน้าเราอย่างคราวก่อนแน่แล้ว" 40 แต่อาณัติสัญญาเป็นควันไฟลุกพุ่งขึ้นมาจากในเมือง คนเบนยามินก็หนีวหลังมาดู ดูเถิด ทั้งเมืองก็มีควันพุ่งขึ้นถึงท้องฟ้า 41 คนอิสราเอลก็หันกลับ คนเบนยามินก็ท้อแท้ เพราะเขาเห็นว่าเหตุร้ายมาใกล้เขาแล้ว

เมื่อกองทัพหลักของคนเบนยามินถูกล่อออกไปนอกเมือง คน 10,000 คนที่ชุมนุมอยู่ที่โจมตีเมืองนั้นและจุดไฟเผาเมืองนั้นเสีย เมื่อถึงตอนนั้นคนเบนยามินถึงรู้ว่าพวกเขาชวยแล้ว แน่ทีเดียวที่พวกเขาสมควรท้อแท้ (ใจเสีย)

วณ 20:42-43 ผู้เขียนให้รายละเอียดเพิ่มเติมว่า เขาจึงหันหลังให้คนอิสราเอลหนีเข้าไปทางถิ่นทุรกันดาร แต่สงครามติดตามเขาไปอย่างหนัก คนที่ออกมาจากเมืองก็ทำลายเขาที่อยู่ท่ามกลาง 43 เขาทั้งหลายล้อมคนเบนยามิน และจับไล่เขาไปและชนะเขาอย่างง่าย จนไปถึงที่ตรงข้ามเมืองกิเบอาห์ทางดวงอาทิตย์ขึ้น

ดูเหมือนว่าคนเบนยามินที่เหลือรู้ตัวแล้วว่าตนไม่อาจหนีกลับเข้าไปในกิเบอาห์ได้แล้ว ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงหนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดารที่อยู่ใกล้เคียงทางทิศตะวันออก แม้กระนั้น การสู้รบก็ตามทันพวกเขาและคนอิสราเอลไล่ตามไปและสังหารคนเหล่านั้นได้อย่างง่ายดาย เห็นได้ชัดว่าการสู้รบครั้งนั้นดำเนินต่อไปตลอดทั้งคืน โดยมีการเก็บกวาดต่อไปจนถึงรุ่งเช้า

วณ 20:44-46 รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับผู้บาดเจ็บล้มตายถูกนำเสนอสอน คนเบนยามินล้มตายหนึ่งหมื่นแปดพันคน ทุกคนเป็นทแกล้วทหาร 45 เขาก็หันกลับหนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดารถึงศิลาริมโมน คนอิสราเอลฆ่าเขาตายตามถนนหลวงห้าพันคน และติดตามอย่าง

กระชั้นชิดไปถึงกิโดม และฆ่าเขาตายสองพันคน 46 คนเบนยามินที่ล้มตายในวันนั้น เป็นทหารถือดาบสองหมื่นห้าพันคน ทุกคนเป็นทแกล้วทหาร

ดูเหมือนว่าในการสู้รบกันตอนแรก คนเบนยามิน 18,000 คนถูกฆ่าตาย อีก 5,000 คนถูกสังหารขณะที่พวกเขากำลังหนีไปทางทิศตะวันออกไปยังศิลาริมโมน ท่าเลที่ตั้งของกิโดมนั้นไม่ปรากฏชัดเจน แต่เห็นได้ชัดว่ามันอยู่ในเส้นทางเดียวกับศิลาริมโมน ที่นั่นคนเบนยามินอีก 2,000 คนถูกฆ่าตาย ยอดรวมทั้งหมด 25,000 คน (ซึ่งต่างจาก 25,100 คนที่ถูกระบุไว้ในข้อ 35) น่าจะเป็นยอดรวมแบบตัวเลขกลมๆ หรืออาจเป็นไปได้ว่าที่เหลืออีก 100 คนคือผู้ที่ถูกฆ่าตายในเมืองกิเบอาห์เอง

กองทัพคนเบนยามินในตอนแรกมีจำนวน 26,000 คนกับอีก 700 คนที่เป็นคนยิงแม่นธนูด้วย ข้อ 47 บอกว่าคนเบนยามิน 600 คนหนีรอดไปได้ นั่นทำให้ไม่รู้ว่าที่เหลืออีก 1,000 คนไปไหน อาจเป็นไปได้ว่าในช่วงสองวันแรกของการสู้รบคนเบนยามินเสียคนไป 1,000 คนขณะที่คนอิสราเอลเสียคนไปทั้งหมด 40,000 คน

วจน 20:47 ขณะเดียวกัน แต่มีทหารหรือคนหันกลับหนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดารถึงศิลาริมโมน และไปอาศัยอยู่ที่ศิลาริมโมนสี่เดือน ถิ่นทุรกันดารที่อยู่ทางทิศตะวันออกของกิเบอาห์ไปทางเมืองเยรีโคเป็นแผ่นดินที่ทุรกันดารและรกร้างมากที่สุดแห่งหนึ่งบนพิภพโลก ที่นั่นศิลาก้อนมหึมาที่งอกขึ้นมาชื่อว่าริมโมนก็เป็นที่หลบภัยนานสี่เดือนให้แก่คนเบนยามิน 600 คนนั้นที่หลบหนีมาจากการสู้รบครั้งนั้น

วจน 20:48 ดูเหมือนว่าในผลพวงที่ตามมาหลังการสู้รบ คนอิสราเอลก็ระบายนโทสะและความคับแค้นใจของตนลงบนคนเบนยามินเพิ่มอีก คนอิสราเอลก็หันกลับไปสู่คนเบนยามินอีก และได้ประหารเขาเสียด้วยคมดาบ ทั้งชาวเมืองและฝูงสัตว์และบรรดาลิ่งที่เขาเห็น ยิ่งกว่านั้นบรรดาเมืองที่เขาพบเขาก็เอาไฟเผาเสียทั้งหมด คนอิสราเอลเสียคนไป 40,000 คนในการสู้รบโดยรวมและดูเหมือนว่าพวกเขาลงมือแก้แค้นพวกพี่น้องที่หัวรั้นของตนต่อไปในการทำลายบ้านเมืองและฝูงสัตว์ของคนเบนยามิน

*****

ภาพรวมของผู้วินิจฉัย 21: บทสุดท้ายของหนังสือผู้วินิจฉัยนำเสนอการรู้ตัวของคนอิสราเอลที่เชื่อว่าพวกเขาได้กำจัดตระกูลเบนยามินไปเสียแล้ว พวกเขาจึงคิดแผนการแปลกพิลึกขึ้นมาเพื่อที่จะได้ตระกูลเบนยามินกลับคืนมา บทนี้บันทึกรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้

วจน 21:1-3 บทนี้เริ่มต้นด้วยการตระหนักรู้ของคนอิสราเอลสิบเอ็ดตระกูลว่าตนได้กำจัดตระกูลเบนยามินไปจากการเป็นส่วนหนึ่งของชนชาตินั้นแล้ว ฝ่ายคนอิสราเอลได้**ปฏิญาณไว้**ที่มีสป่าห์ว่า "พวกเราไม่มีใครสักคนเดียวที่จะให้บุตรสาวของตนแต่งงานกับคนเบนยามิน" เห็นได้ชัดว่าที่มีสป่าห์ ก่อนการสู้รบกับคนเบนยามิน ตระกูลอื่นๆที่เหลือของคนอิสราเอลได้ปฏิญาณไว้ว่าจะไม่ยกบุตรสาวของตนให้แก่คนเบนยามินเพื่อเป็นภรรยาเลย

ด้วยเหตุนี้ 2 และประชาชนก็มาที่พระนิเวศของพระเจ้า นั่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าจนเวลาเย็น เขาทั้งหลายก็ร้องไห้คร่ำครวญหนักหนา 3 เขากล่าวว่า "โอ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ทำไมเหตุการณ์อย่างนี้จึงเกิดขึ้นในอิสราเอล ซึ่งวันนี้จะมีคนอิสราเอลขาดไปตระกูลหนึ่ง" หลังจากสังหารชนส่วนใหญ่ของคนเบนยามินไปแล้วและหลังจากที่อารมณ์ของพวกเขาเริ่มสงบลงแล้ว คนอิสราเอลโดยรวมก็เริ่มคิดอย่างเป็นเหตุเป็นผลมากขึ้น เมื่อตระหนักถึงสิ่งที่พวกเขาได้กระทำลงไป พวกผู้นำของชนชาตินั้นก็มายังซีโลห์ซึ่งเป็นที่ตั้งของพลับพลาและทูลถามองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเพราะเหตุใดตระกูลหนึ่งแห่งชนชาติของพวกเขาจึงถูกกำจัดทิ้งไปเสียเช่นนี้ (แน่นอนว่าส่วนหนึ่งของคำตอบนั้นก็คือ เพราะการบังคาลโทษของพวกเขาเองเป็นเหตุ)

วจน 21:4-5 ดังนั้นอยู่มารุ่งขึ้นประชาชนก็ลุกขึ้นแต่เช้าตรู่และสร้างแท่นบูชาแท่นหนึ่ง ถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชา พวกเขาพยายามหาทางแก้ไขต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับความโง่เขลาของพวกเขาที่กระทำไปเพราะอารมณ์ชั่ววูบ

นอกจากนี้ 5 และคนอิสราเอลกล่าวว่า "คนใดในบรรดาตระกูลของอิสราเอลที่มีได้ขึ้นมาประชุมต่อพระเยโฮวาห์" เพราะเขาได้ปฏิญาณไว้แข็งแรงถึงผู้ที่มีได้มาประชุมต่อพระเยโฮวาห์ที่มีสป่าห์ว่า "ผู้นั้นจะต้องถูกโทษถึงตายเป็นแน่" พวกเขายังมีเรื่องอื่นที่ต้องสะสางอีก ในการตัดสินใจด้วยอารมณ์ชั่ววูบอีกครั้งก่อนไปรบ พวกผู้นำของชนชาตินั้นได้ปฏิญาณว่าผู้ใดก็ตามในอิสราเอลที่ไม่ได้เข้าร่วมในการสู้รบกับคนเบนยามินควรถูกประหารเสีย

วจน 21:6-7 อย่างไรก็ตาม ความคิดตอนนั้นของประชาชนก็วกกลับเหมือนลูกตุ้มมายังเรื่องของเบนยามินและความสิ้นสูญของพวกเขาอีกครั้ง และประชาชนอิสราเอลก็เสียใจ

กับเบนยามินน้องของคุณ กล่าวว่า "วันนี้ตระกูลหนึ่งถูกตัดขาดจากอิสราเอลเสียแล้ว บัดนี้พวกเขารู้ตัวแล้วว่าทำอะไรลงไป การมีอยู่ของตระกูลเบนยามินนั้นตกอยู่อันตรายใหญ่หลวง

พวกเขาจึงถามว่า 7 เราจะทำอะไรเรื่องหารรยาให้คนที่ยังเหลืออยู่ ฝ่ายเราก็ได้ปฏิบัติในพระนามพระเยโฮวาห์แล้วว่า เราจะไมยอมยกบุตรสาวของเราให้เป็นภรรยาของเขา" พวกเขารู้ตัวว่าตนไม่เพียงสังหารพวกผู้ชายชาวเบนยามินเท่านั้นแต่ยังสังหารพวกผู้หญิงด้วย อย่างไรก็ตาม แน่แน่นอนว่าพวกเขาทราบถึงชายเบนยามินที่เหลือ 600 คนนั้นที่ศิลาริมโมน แต่พวกเขาได้สาบานแล้วว่าจะไม่ยกบุตรสาวของตนให้แก่คนเบนยามินเลย แน่แน่นอนว่าพวกเขาเจอกับสถานะที่ยากลำบาก

วณ 21:8-9 ยิ่งกว่านั้น พวกเขายังต้องรับมือกับคำปฏิญาณเรื่องคนที่ไม่ได้ไปเข้าร่วมในการสู้รบด้วย ด้วยเหตุนี้เขาทั้งหลายถามขึ้นว่า "มีตระกูลใดในอิสราเอลที่มีได้ขึ้นมาเฝ้าพระเยโฮวาห์ที่มิสปาห์" ดูเถิด ไม่มีคนใดจากยาเบชกิเลอาดมาประชุมที่ค่ายเลยสักคนเดียว

คำปฏิญาณเรื่องที่จะสังหารคนที่ไม่ได้ไปเข้าร่วมรบด้วยนั้นได้ถูกกระทำขึ้นที่มิสปาห์ก่อนการสู้รบ มีผู้รายงานว่าไม่มีใครเลยจากยาเบชกิเลอาดได้เข้าร่วมในการสู้รบ (ยาเบชกิเลอาดอยู่ทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนในเขตแดนที่เป็นมรดกของตระกูลมนัสเสห์)

ดังนั้น 9 เพราะว่าเมื่อเขานับจำนวนประชาชนอยู่นั้น ดูเถิด ไม่มีชาวเมืองยาเบชกิเลอาดอยู่ที่นั่นเลย มีคำสั่งให้ไปตรวจว่ามีคนยาเบชกิเลอาดมาที่ซีโลห์บ้างไหม ปรากฏว่าไม่มีสักคนเดียว

วณ 21:10-11 ดังนั้นชุมนุมชนจึงสังหารผู้กล้าหาญที่สุดหนึ่งหมื่นสองพันคนแล้วบัญชาเขาว่า "จงไปฆ่าชาวยาเบชกิเลอาดเสียด้วยคมดาบ ทั้งผู้หญิงและพวกเด็กๆ ดังนั้นจึงมีการออกคำสั่งให้ไปแก้แค้นเมืองที่คือวันนี้ นอกจากนี้ มีการออกคำสั่งที่เจาะจงเพิ่มเติม 11 เจ้าทั้งหลายจงกระทำอย่างนี้ คือผู้ชายและผู้หญิงทุกคนที่ได้หลับนอนกับผู้ชายแล้วจึงมาเสียให้หมด" ชายและหญิงทุกคนของเมืองนั้นที่ไม่ได้เป็นพรหมจารีจะต้องถูกฆ่าให้หมด

วณ 21:12 คำสั่งที่ให้ล้างแค้นชาวเมืองยาเบชกิเลอาดจึงถูกปฏิบัติ อย่างไรก็ตาม ในหมู่ชาวยาเบชกิเลอาดนั้นเขาพบหญิงพรหมจารีสี่ร้อยคนผู้ที่ยังไม่เคยร่วมหลับนอนกับ

ชายใดๆเลย เขาจึงพาหญิงเหล่านั้นมาที่ค่ายซีโลห์ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอัน หญิงสาวพรหมจารีสี่ร้อยคนถูกพบ ได้รับการไว้ชีวิตและถูกนำตัวมายังซีโลห์

วณ 21:13-15 จากนั้นชุมนุมชนทั้งหมดก็ส่งข่าวไปที่คนเบนยามินซึ่งอยู่ที่ศิลาริมโมน ประกาศข่าวสงบสุข ให้เราระลึกว่าคนเบนยามินที่ศิลาริมโมนนั้นเป็นพวกที่ได้หลบหนีมาจากการสู้รบ คนอิสราเอลส่วนใหญ่จึงส่งคณะผู้แทนสันติภาพไปหาพวกเขาและเชิญพวกเขาให้กลับมาอย่างสันติ

ด้วยเหตุนี้ 14 คนเบนยามินก็กลับมาในคราวนั้น แล้วเขาก็มอบผู้หญิงที่เขาไว้ชีวิตในหมู่ผู้หญิงแห่งยาเบชกิเลอาด แต่ก็ไม่พอแก่กัน เมื่อคนเบนยามินจากริมโมนกลับมา พวกเขาก็ได้ภรรยาจากหญิงสาว 400 คนนั้นที่มาจากยาเบชกิเลอาด อย่างไรก็ตาม เนื่องจากมีคนเบนยามิน 600 คน พวกเขาจึงขาดผู้หญิงอยู่ 200 คน

เมื่อชนชาตินั้นตรึงตรองถึงสิ่งที่ตนได้กระทำลงไป 15 ประชาชนก็ส่งสารเบนยามิน เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เขาจะขาดไปตระกูลหนึ่งจากตระกูลอิสราเอล แม้ว่าพระเจ้าทรงสั่งอิสราเอลให้เตือนคนเบนยามินสำหรับความวิปริตของชาวกิเบอาห์และการที่คนเบนยามินปกป้องชาวเมืองนั้น พระเจ้าก็มีได้ทรงบัญชาพวกเขาให้กำจัดตระกูลนั้นจนสูญสิ้นไปเสีย ด้วยอารมณ์ชั่ววูบ พวกเขาไม่เพียงกระทำอย่างโง่เขลาเท่านั้น แต่กระทำอย่างชั่วร้ายด้วย ในที่สุดพวกเขาก็เสียใจกับสิ่งที่ตนได้ทำลงไป

วณ 21:16-18 พวกผู้นำของชนชาตินั้นคิดไม่ตกต่อไปเกี่ยวกับปัญหาที่พวกเขาได้นำมาสู่ตัวเอง จากนั้นพวกผู้ใหญ่ของชุมนุมชนก็กล่าวว่า "เมื่อพวกผู้หญิงในเบนยามินถูกทำลายเสียหมดเช่นนี้แล้ว เราจะทำอย่างไรเรื่องภรรยาให้คนที่ยังเหลืออยู่" 17 เขาทั้งหลายกล่าวว่า "ต้องมีมรดกให้แก่คนเบนยามินที่รอดตาย เพื่อว่าคนตระกูลหนึ่งจะมีได้สืบเลี้ยงเสียจากอิสราเอล 18 แต่เราจะยกบุตรสาวของเราให้เป็นภรรยาเขาก็ไม่ได้" เพราะคนอิสราเอลได้ปฏิญาณไว้ว่า "ผู้ใดให้หญิงแก่เบนยามินเป็นภรรยาขอให้อูฐสาปแช่งเถิด"

พวกเขาเกือบกวาดล้างหนึ่งในสิบสองตระกูลของตนไปเสียแล้ว บัดนี้พวกเขารู้ตัวแล้วถึงความโง่เขลาของตัวเอง กระนั้น เพราะเหตุอารมณ์ชั่ววูบ พวกเขายังได้กล่าวคำปฏิญาณว่าจะไม่ยกบุตรสาวของตนให้แก่คนเบนยามินเลยสักคนเดียว (ที่น่าสนใจก็คือคนสมัยนั้นยึดถือคำสัตย์ที่ตนได้กล่าวไปแล้วจริงๆ เมื่อพวกเขากล่าวคำปฏิญาณใดแล้ว พวกเขาไม่คืนคำเลย)

วณ 21:19-22 พวกผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลจึงคิดแผนการพิลึกๆ ขึ้นมาได้เพื่อแก้ ปัญหาของตน ดังนั้นเขาจึงกล่าวว่า "ดูเถิด ทุกปีมีเทศกาลถวายพระเยโฮวาห์ที่ซีโลห์ ในสถานที่ ซึ่งอยู่เหนือเบรเฮล ทางทิศตะวันออกของถนนขึ้นจากเบรเฮลถึงเซเคม และอยู่ใต้เลโบนาห์" เทศกาลที่ว่านี้น่าจะเป็นเทศกาลเลี้ยงหนึ่งในสามเทศกาลที่จัดเป็นประจำทุกปีโดยที่ชายทุกคนในอิสราเอลต้องไปร่วมงานด้วย มันอาจเป็นเทศกาลอยู่เพิง (สุคคท) (นอกจากนี้ นี้อาจเป็นที่ เดียวในพระคัมภีร์ที่มีการเอ่ยถึงทำเลที่ตั้งของซีโลห์อย่างชัดเจน)

พวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลจึงสั่งคนเบนยามินที่เหลือ 200 คนที่ยังไม่ได้ภรรยาว่า 20 "จง ไปชุมนุมอยู่ในสวนองุ่น 21 คอยเฝ้าดูอยู่ และดูเถิด ถ้าบุตรสาวชาวซีโลห์ออกมาเต้นรำในพิธีเต้นรำ จงออกมาจากสวนองุ่น ลูดเอาบุตรสาวชาวซีโลห์คนละคนไปเป็นภรรยาของตน แล้วให้กลับไป แผ่นดินเบนยามินเสีย

แผนการของพวกเขาไม่ซับซ้อน คนเบนยามินเหล่านั้นจะต้องไปซ่อนตัวอยู่ในสวนองุ่น นอกซีโลห์ มันเป็นธรรมเนียมที่หญิงสาวในท้องถิ่นจะเฉลิมฉลองเทศกาลเลี้ยงนี้ด้วยการเต้นรำ เฉลิมฉลองแบบ 'บัลเล่ต์' คนเบนยามิน 200 คนนั้นจึงถูกสั่งให้จับหญิงสาวเหล่านั้นไปเป็นภรรยา คนละคนและกลับบ้าน ไปยังแผ่นดินเบนยามิน

เมื่อบิดาของหญิงเหล่านั้นหรือครอบครัวอื่นมาร้องทุกข์ พวกผู้ใหญ่เหล่านั้นก็สัญญา ว่า 22 ถ้าบิดาหรือพี่น้องของหญิงเหล่านั้นมาร้องทุกข์ต่อเรา เราจะบอกเขาว่า 'ขอโปรดยินยอม เพราะเห็นแก่เราเถิด ในเวลาสงครามเราไม่ได้ผู้หญิงให้พอแก่ทุกคน ทั้งทำนทั้งหลายเองก็ไม่ได้ ให้แก่เขา ถ้ามีจะนั้นบัดนี้พวกท่านก็มีโทษ'" พวกผู้นำจึงคิดวิธีหนึ่งออกที่จะยกภรรยาให้คน เบนยามินแต่ละคนโดยไม่ฝ่าฝืนคำปฏิญาณของตน พวกเขาเพียงแค่มอบให้คนเบนยามินเหล่านั้น ไปลูดหญิงสาวคนหนึ่งจากซีโลห์มา พวกเขาจะได้ภรรยาเป็นของตนเอง กระนั้น ไม่มีบิดา คนไหนที่ยกบุตรสาวของตนให้เป็นภรรยาพวกเขาจริงๆ เลย วิธีการของพวกเขาก็แปลกพิลึก จริงๆ เพื่อจัดการกับปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นเพราะบันดาลโทษและการควบคุมความเสียหายซึ่ง ตามมาที่หลัง

วณ 21:23-24 ดังนั้น คนเบนยามินก็กระทำตาม ต่างก็ได้ภรรยาไปตามจำนวน คือได้หญิงเต้นรำที่เขาไปลูดมา เขาก็กลับไปอยู่ในที่ดินมรดกของเขา สร้างเมืองขึ้นใหม่และ

อาศัยอยู่ในนั้น คนเบนยามิน 200 คนนั้นที่ไม่มีภรรยาจึงได้ภรรยาแล้ว พวกเขากลับไปยังแผ่นดินเบนยามินและเริ่มซ่อมแซมเมืองเหล่านั้นที่ถูกทำลายไปในสงคราม

ขณะเดียวกัน 24 ครั้งนั้นประชาชนอิสราเอลก็กลับจากที่นั่นไปยังตระกูลและครอบครัวของตน ต่างก็ยกกลับไปสู่ดินแดนมรดกของตน ทุกคนที่เหลือก็กลับบ้านไปเช่นกัน พวกเขาแก้วิกฤติระดับชาติได้แล้ว แต่ก็ต้องลงทุนลงแรงไปมากมายจริงๆ

วณ 21:25   ในสมัยนั้นไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล ทุกคนทำตามอะไรก็ตามที่ถูกต้องในสายตาของตนเอง ทุกคนทำตามใจชอบ มันเป็นยุคมืดที่สุดยุคหนึ่งในประวัติศาสตร์ของประชาชนของพระเจ้าอย่างแท้จริง